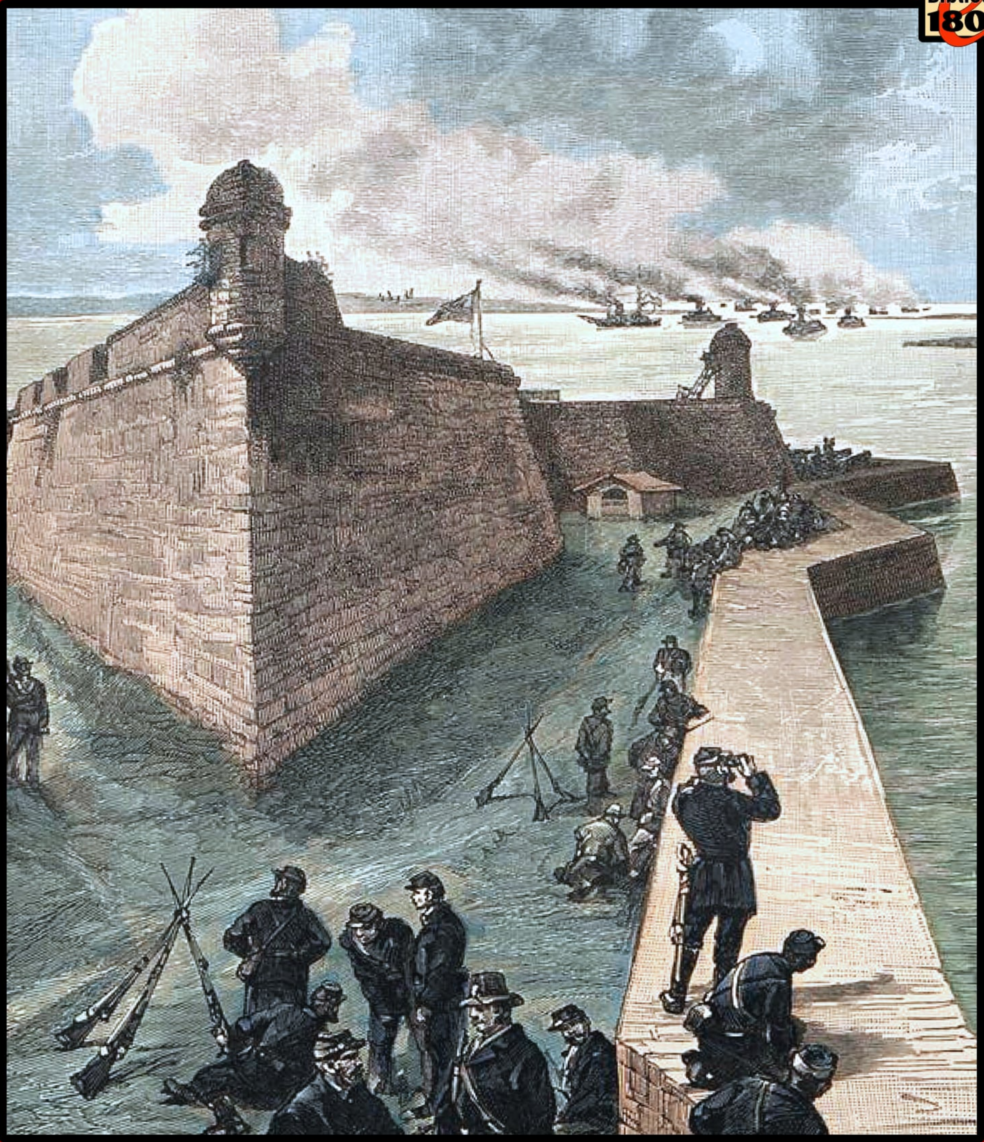

Nord mod syd

JULES VERNE

Jules Verne

Nord mod Syd

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Jules Verne: *Nord mod Syd* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Jules Verne: *Nord mod Syd* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Ombord på damperen "Shannon"

Florida, den sydligste af de nordamerikanske fristater, var indtil 1819 i spaniernes besiddelse. Efter at være indlemmet i Unionen blev den i 1845 optaget blandt staterne, men skønt den har et areal af 2.788 kvadratmil, stråler den dog kun som en stjerne af anden rang i de Forenede Staters banner.

Landet består af en lang, smal halvø, der som halen af en uhyre bæver strækker sig ned mellem Atlanterhavet og den mexicanske bugt. På grund af halvøens ringe bredde og mangel på bjerge har den, med undtagelse af St. Johns, ingen floder af betydning. Ud for sydkysten findes en skærgård af koralklipper og langs østkysten en række klitter af det fra Atlanterhavet opskyllede sand, men den nordlige del af landet er overordentligt frugtbar og fortjener med rette sit navn. Den ualmindelig kraftige, rige og afvekslende flora, som findes her, skyldes uden tvivl den omstændighed, at landet gennemstrømmes af St. Johns, som flyder i retning fra syd mod nord og følgelig kan opnå en betydelig længde. Den modtager talrige bifloder fra øst og vest, og der dannes ved disse tilløb en uendelig mængde små bugter og vige på begge sider af floden.

Den 7. februar 1862 dampede *Shannon* ned ad St. Johns. Den havde undervejs anløbet forskellige stationer og skulle kl. 4 lægge til ved Picolata.

Picolata er en lille, temmelig ubetydelig flække, men i omegnen findes mange plantager, hvor der dyrkes indigo, ris,

bomuld og sukkerrør, og befolkningen er derfor ret talrig. Picolata er tillige havn for St. Augustine, en af de største byer i det østlige Florida. En næsten snorlige vej forbinder de to byer.

På landingsstedet ved Picolata var den omtalte dag antallet af de rejsende større end sædvanligt. De var ankommet fra St. Augustine i en slags lette køretøjer med otte siddepladser, forspændte med fire til seks muldyr, der galoperede afsted over stok og sten. Det gjaldt om at nå damperen, som kun anløb Picolata hver tredje dag, og desuden på den tid var det eneste passagerskib, som besørgede trafikken på floden. De rejsende havde derfor indfundet sig en time før skibet lagde til ved Picolata.

På landgangsbroen befandt sig i det øjeblik omtrent halvhundrede rejsende, som under livlig samtale afventede skibets komme. De stod fordelt i to grupper, der ikke viste nogen tilbøjelighed til at smelte sammen. Og hvilken end hensigten med deres rejse havde været, så forlod de byen som de var kommet, nemlig som fjender, det fremgik kun alt for tydeligt af deres holdning og enkelte udfordrende ord, som af og til faldt iblandt dem.

Oppe fra floden lød nu dampfløjtens gennemtrængende piben, og kort efter kom *Shannon* frem bag en lille landtunge på den højre flodbred lidt oven for Picolata. Mens dens to skorstene udsendte tykke røgskyer, som vinden bar over mod den modsatte bred, nærmede den sig hurtigt, fordi ebben var indtrådt, og den udadgående strøm påskyndede farten nedad floden.

Kort efter lød skibsklokken, og *Shannon* lagde til ved landgangsbroen.

Folk skyndte sig ombord, og den ene af grupperne ilede i forvejen, uden at den anden gjorde mine til at trænge sig frem. Det lod til, at der ventedes en eller flere forsinkede rejsende. Et par af herrerne gik endog over kajen hen imod vejen til St. Augustine. De ventede øjensynligt med megen utålmodighed på en eller anden.

Fra kommandobroen råbte kaptajnen til dem, at de skulle gå ombord.

"Vent blot et par minutter," svarede en af mændene i den anden gruppe, som var blevet stående på skibsbroen.

"Det kan jeg ikke. Det er ebbe, og jeg udsætter mig for at løbe på grund på sandbarren ved Jacksonville."

"Der er jo heller ingen grund til at lade alle os andre vente for disse efternøleres skyld," bemærkede en af de rejsende, som hørte med til den første gruppe, der allerede havde taget plads på *Shannon*s ruf.

"Det mener jeg med, mr. Burbank," svarede kaptajnen. "Tjenesten går frem for alt ... Vil De så behage at gå ombord, mine herrer! ellers må jeg give befaling til at kaste fortøjningerne los."

Matroserne var allerede i færd med at kaste los, og dampfløjten udsendte sin øredøvende hvislen, da der lød et råb:

"Dér kommer Texar! ... Dér er han!"

En vogn, trukket af fire muldyr, kom i fuldt firspring og standsede foran landingsbroen. Den rejsende steg ud af vognen og gik ombord i følge med de personer, som var gået ham i møde på vejen.

"Du var nær kommet for sent, Texar," sagde en af dem. "Og det ville have været meget ubehageligt."

"Og så var du først om to dage kommet hjem til ... Ja, hvor er det egentlig, du har hjemme?" bemærkede en anden.

"Og hvis kaptajnen havde taget hensyn til, hvad den uforskammede James Burbank sagde," faldt en tredje ind, "så var *Shannon* allerede flere kilometer neden for Picolata."

Texar var sammen med sine venner gået op på bakken.

Skønt han her kun ved kommandobroen var skilt fra James Burbank, tiltalte han ham dog ikke, men nøjedes med at tilkaste ham de mest hadefulde blikke.

James Burbank derimod så vist på Texar, vendte ham derpå ryggen og tog plads blandt sine venner på skibets ruf.

"Burbank er i dårligt humør," sagde en af Texars ledsagere, "og det er så naturligt. Han har ikke haft synderlig gavn hverken af sine løgne eller sine falske forklaringer ..."

"Og nu skal jeg nok sørge for, at der sker ham selv sin ret," faldt Texar ind.

Imidlertid var *Shannon* allerede i fuld fart ned ad floden.

Vejret var prægtigt, himlen klar med kun enkelte lette hvide skyer. Under den tredivte breddegrad er i den nye verden februar måned næsten lige så varm som i den gamle på grænsen af Sahara. Men en let søvind dæmpede varmen, og den største del af passagererne forblev på dækket for at indånde den friske duft fra skovene langs med flodbredden, som af vinden blev båret over mod skibet.

Texar og hans ledsagere havde sat sig til rette i et af kabinetterne i spisesalen nedenunder, hvor de tømte glas på glas af gin eller whisky. Det var simple mennesker, rå og uopdragne i tale og adfærd, iført klæder, som bestod mere af skind end af klæde, og øjensynligt mere vante til opholdet i

skovene end til livet i byerne. Det lod til, at Texar beherskede dem, måske som følge af hans energiske karakter i forbindelse med hans indflydelsesrige stilling eller hans formue.

"Hvordan går det med krigen?" spurgte han.

"Vi må være forberedte på et indfald af unionstropperne," blev der svaret.

"Lad dem kun komme," råbte Texar og slog med knyttet næve i bordet, så glas og flasker klirrede, "så skal vi vise dem, at Floridas slaveejere ikke lader sig kujonere af de fordømte abolitionister."

Vi må her bemærke, at på den tid var krigen mellem nord- og sydstaterne angående slaveriets ophævelse på sit højeste, og at Texar gjorde fælles sag med slavestaterne, de konfødererede eller secessionisterne, som de kaldtes.

En time senere, da Texar og hans ledsagere havde taget mere end nok til sig af drikkevarer, kom de atter op på dækket.

På begge sider af floden så man nu prægtige skove af tulipantræer, magnolier, graner, cypresser, stenege, yuccaer og mange andre herlige træer, hvis stammer skjultes af et uigennemtrængeligt vildnis af azalea og slangerod. Ved indløbet til de små bugter sporede man undertiden en stærk moskuslugt. Den hidrørte dog ikke fra planteverdenen, men fra alligatorerne, som hurtigt forsvandt i det høje græs, så snart damperen nærmede sig. Af fugle var der utallige slags: træpikkere, hejrer, jacamarer, rørdrummer, hvidhovedede duer og spottedroslen, der efterligner andre fugles sang eller skrig såvel som alle mulige andre lyde, endog den store gribs skrig, der som de skingrende toner af en trompet kan høres i en afstand af over en mil.

Da Texar kort efter ville gå op på dækket, mødte han på kahytstrappen et kvindeligt væsen, som ville ned i salonen. Det var en mestiz, som tjente hos Burbanks. Med et udtryk af foragt og modbydelighed gik hun af vejen for ham uden at ænse hans hadefulde blik, medens han med et skuldertræk sagde, henvendt til sine kammerater:

"Det var Zermah, som er slavinde hos James Burbank, på trods af, at han siger, at han er en modstander af slaveriet."

Zermah gik ned i salonen, som det syntes uden at ænse hvad han sagde.

Texar tog plads på fordækket, tændte sig en cigar og kastede af og til et spejdende blik op ad den venstre flodbred.

På "Shannons" agterdæk var krigen også det emne, samtalen drejede sig om mellem James Burbank, hans svoger, Edward Carrol fra St. Augustine og hans ven, Walter Stannard, der var bosiddende i Jacksonville. De tre herrer samtalede ivrigt angående udfaldet af den blodige krig, som satte republikkens eksistens på spil, og James Burbank udtalte sit håb om, at nordstaterne snart ville besætte Florida og derved sætte en grænse for Texars og hans tilhængeres uforskammethed.

"Vi må håbe," sagde Edward Carrol, "at Florida snart atter kommer ind under regeringen i Washington, ellers bliver vi indvandrere fra nordstaterne nødsaget til at forlade vore plantager. Texar ophidser slaveejerne imod os."

"Ja," svarede Walter Stannard, "de indtager en meget truende holdning over for dem, som ikke deler deres anskuelser angående slaveriet, og kommer det til en opstand mod autoriteterne i Jacksonville, frygter jeg for, at magten vil falde i hænderne på det værste udskud."

"Det vil næppe kunne undgås," svarede James Burbank, "men forhåbentlig vil Unionens troppers ankomst snart gøre ende på disse slynglers herredømme."

Begivenhederne vil vise, at de fra nordstaterne indvandrede plantageejere, hvis interesser tvang dem til at leve i slavestaterne og følge landets skik og brug, havde al grund til at tale således.

James Burbanks og hans venners formodninger angående krigen var rigtige, og Nordstaternes regering forberedte virkelig en ekspedition til Florida. Hensigten med denne var egentlig ikke at bemægtige sig landet eller besætte det, men kun at afspærre kysten for smuglerne, som brød blokaden for at udføre landets produkter og indføre våben og ammunition. *Shannon* turde derfor heller ikke mere anløbe kyststæderne i Georgia, men måtte standse på grænsen lidt oven for St. Johns' munding for ikke at blive optaget af unionsflåden, hvis skibe til stadighed bevogtede den del af kysten.

Den største del af dampskibets passagerer hørte derfor hjemme i de forskellige større og mindre byer på begge sider af St. Johns og dens bifloder, navnlig i St. Augustine eller Jacksonville, og gik i land på de ved anløbsstederne anbragte broer uden at benytte både.

En af passagererne ombord havde imidlertid til hensigt at forlade skibet midt ude på floden og gå i land på et sted, hvor der hverken sås landsby eller hus, ja ikke engang en jæger- eller fiskerhytte.

Det var Texar.

Omtrent klokken seks om eftermiddagen lød der fra *Shannon*s dampfløjte tre gange en gennemtrængende piben.

Maskinen stoppede, og skibet drev med strømmen, som på den del af floden ikke er betydelig. *Shannon* lå da ud for den Sorte Vig, således benævnes en dyb indskæring i den venstre flodbred på grænsen mellem provinserne Putnam og Duval. Indløbet er næsten skjult af træernes tætte løvhvælving, og selve lagunen så godt som ubekendt for egnens folk. Ingen forsøgte på at trænge derind eller havde nogen anelse om, at Texar havde opslået sin bolig dér. Flodbredden syntes på det sted ikke at være afbrudt, og ved det hurtigt indtrædende mørke måtte man kende omgivelserne nøje for at finde indløbet.

*Shannon*s signal blev besvaret med et tre gange gentaget råb, og man så lys bevæge sig mellem de høje siv ved flodbredden. En båd nærmede sig for at lægge til ved skibet.

Det var en lille let jolle af bark, som kunne ros og styres med en pagaj.

Da jollen befandt sig i omtrent en halv kabellængdes afstand fra skibet, gik Texar hen til kasteblokken på ruffet forude og råbte ud gennem hånden:

"Er det dig, Squambo?"

"Ja, herre!"

"Læg til!"

Jollen lagde til, og ved skinnet af en skibslanterne, som var anbragt i forstavnen, kunne man skelne manden, som styrede båden. Det var en indianer med langt, sort hår. Han var nøgen indtil bæltestedet og så ud til at være en stor og stærk person.

Med et megetsigende: "Vi ses snart!" tog Texar nu afsted med sine ledsagere, sendte i forbigående mr. Burbank et truende blik og steg ad trappen ved agterkant af bagbords hjulkasse ned i jollen til Squambo. Maskinen blev atter sat i gang, damperen

sejlede videre, og ingen ombord på skibet kunne ane, at det lette fartøj forsvandt i det tætte buskads på flodbredden.

"Nu har vi da én slyngel mindre ombord," udbrød Edward Carrol uden at bekymre sig om, at Texars ledsagere kunne høre, hvad han sagde.

"Ja," svarede James Burbank, "og han er desuden en farlig forbryder, det er jeg overbevist om, skønt han hidtil har kunnet rede sig ud af enhver forlegenhed ved hjælp af sine uforklarlige alibier."

"Og bliver der i nat begået en eller anden ugerning i omegnen af Jacksonville, kan man ikke beskylde ham for den, siden han var her ombord i *Shannon*."

"Måske dog," svarede James Burbank. "Det lader til, at han er allestedsnærværende. Men lad os tale om noget andet. Venter din datter dig i aften, Stannard? "

"Ja."

"Hvornår vil I komme til os i Camdless Bay?"

"Om nogle dage."

"Kom snarest muligt, kære Stannard! Alvorlige begivenheder står for døren, og forholdene vil blive endnu vanskeligere, når de unionstropperne rykker frem. Din datter vil være bedre forvaret hos os i Castle House end i dit hjem i Jacksonville, hvor man kan vente sig alt af secessionisterne, hvis anskuelser er så afvigende fra dine."

Omtrent en time senere lagde *Shannon* til ved et udskibningssted på den højre flodbred. Lidt højere oppe så man en elegant landgangsbro af træ, som hang i to jernkabler. Det var lossepladsen ved Camdless Bay.

Ved den yderste ende af broen stod to slaver med tændte lygter, fordi det da allerede var meget mørkt.

James Burbank og Edward Carrol sagde nu farvel til mr. Stannard og gik i land.

Bagefter dem fulgte Zermah, der råbte til svar på en barnestemmes kalden:

" Ja, her er jeg, Dy!"

"Hvor er far?"

"Han er med."

Lygterne forsvandt, og *Shannon* satte kursen mod Jacksonville, hvor de fleste af passagererne hørte hjemme.

Her gik Walter Stannard i land tillige med tre-fire af de mænd, som ombord havde sluttet sig til Texar. *Shannon* gled atter skummende nedad floden, kom lykkeligt over sandbanken og nåede et par timer senere ind i havnen ved Fernandina, hvor den udskibede sine sidste passagerer.

2. Camdless Bay

Således hed James Burbanks plantage, og her boede han med hele sin familie. Navnet skrev sig fra en af bugterne på den modsatte bred lidt oven for Jacksonville. Med norden- eller søndenvind behøvede et godt fartøj, som benyttede ebbe og flod til at løbe ned ad floden og op igen, ikke over en time for at tilbagelægge de henved seks kilometer, som lå imellem Camdless Bay og Jacksonville.

James Burbanks ejendom var en af de bedste dér på egnen, og han besad desuden store godser i New Jersey.

Plantagen havde en meget heldig beliggenhed og besad alle betingelser for at give et rigt udbytte. Den bestyredes af en virksom og oplyst mand i sin bedste alder, med tilstrækkelig kapital og dygtige undergivne, og var i udmærket drift.

I Sydstaterne fandtes måske større, men ingen bedre bestyrede plantager. Alt var fortræffeligt og praktisk indrettet lige fra hovedbygningen til udhusene, staldene, laderne, slavernes boliger, fabrikkerne, kørevejene og jernbanen, som førte ned til den lille havn. Man mærkede straks, at det var en mand fra nordstaterne, der havde ladet alle disse arbejder udføre. Plantagens højere liggende marker egnede sig ypperligt til kornavl, på de lavere jorder dyrkedes kaffe og kakao, og på de meget lave og sumpede ris og sukkerrør.

Som bekendt er bomulden fra Georgia og Florida på grund af sin længde og øvrige gode beskaffenhed en meget efterspurgt vare på de amerikanske og europæiske markeder. Dens dyrkning udgjorde derfor en af plantagens betydeligste

indtægter. Når bomulden skal indhøstes, opføres der på selve markerne en mængde hytter til opholdssted for slaverne, – både voksne og børn – som skal pille ulden ud, hvilket må gøres med stor forsigtighed for ikke at knække de fine tråde. Den tørres i solen, renses fra frøene på egreneringsmaskiner og forsendes derpå tæt sammenpresset i baller. Sejl- og dampskibene kun indtage deres ladning af bomuldsballer i selve havnen ved Camdless Bay.

James Burbank havde desuden store marker, beplantede med kaffetræer og sukkerrør. Kaffetræerne, som der fandtes tusind eller tolv hundrede af på hver mark, blev fem til syv meter høje. Den lille kirsebærlignende frugt indeholder de to stene – bønnerne – som man kun behøver at tage ud og tørre.

Sukkermarkerne så ud som store enge med kæmpehøjt græs fra tre og indtil seks meters højde. Det af rørene indvundne sukker i forbindelse med biprodukterne, som sirup, rom og sukkervin, en blanding af sukker og saften af ananas eller oranger, afgav en ikke ubetydelig indtægt. Også kakaotræerne og dyrkningen af majs, yams, batater, tobak og ris var meget indbringende.

De udstrakte skove afgav en betydelig indtægtskilde, og dertil kom kanel, peber, oranger, figen, oliven, mango, brødfrugttræer og næsten alle europæiske frugttræer, som trivedes udmærket i Florida. Skovene bestod hovedsagelig af campechetræer og den mexicanske elm, som nu finder så stor anvendelse. Desuden fandtes baobab- eller abebrødtræet, det røde koraltræ, kastanjetræer med gule blomster, sorte valnøddetræer, stenege, weymouth-fyrre, som afgiver ypperligt skibs- og bygningstømmer, vilde kakaotræer, hvis frugter åbner

sig med et knald, pinjer, tulipantræer, fyr, cedertræer og især cypresser, som der i Florida findes skovstrækninger af på 100 til 150 kilometer. På forskellige steder havde James Burbank ladet opføre savmøller, som blev drevet ved hjælp af vandet i nogle af de små bifloder til St. Johns, og årligt producerede hele skibsladninger af tommer og bjælker.

På de store og fede enge, som hørte til plantagen, græssede talrige kvæghjorder og de heste og muldyr, der benyttedes til landbrugets drift.

Fugleverdenen var i Camdless Bay, som i det hele taget i Florida, overordentlig rig. Over skovene svævede den hvidhovedede ørn med det store vingefang og det skingrende skrig, desuden ualmindeligt grådige gribbe og kæmpemæssige rørdrumme med et næb så spidst som en bajonet. Mellem de høje siv og ror ved flodbredden levede røde flamingoer, hvide ibis, uhyre pelikaner, umådelige sværme af terner, alle slags søsvaler, krabbeænder, udstyret med top og grønne fjer, højrøde snepper med brune og hvidprikkede dun, jacamarer, søpapegøjer med guldglinsende fjer, masser af dykkere, vandhøns, krikænder, brokfugle, foruden petreller, saksenæb, cormoraner, måger og vipstjerter, ja endog flyvefisk. På engene myldrede der af bekkasiner, ryler, strandsnepper, sultanhøns med deres røde, blå, gule, grønne og hvidspraglede fjer, agerhøns, grå egern og hvidhovedede duer med røde fødder. Af spiselige firfodede dyr fandtes langhalede kaniner, en mellemting mellem den europæiske hare og kaninen, og store flokke af dådyr. Der var også vaskebjørne, skildpadder og manguster, men uheldigvis også alt for mange giftige slanger. Dyreverdenen var, som vi ser, talrigt repræsenteret ved

Camdless Bay, hertil kom negrene, såvel mænd som kvinder, der arbejdede på plantagen, ulykkelige skabninger, som slaveejerne afhændede og købte som om det var dyr.

James Burbank delte dog ikke den i sydstaterne almindelige opfattelse angående slavehandlen, og han afventede kun de unionstroppernes indmarch i Florida for at kunne frigive sine slaver, hvis stilling han på alle måder søgte at forbedre. De seks-syv hundrede slaver, som tilhørte ham, boede i rummelige, velvedligeholdte barakker, fik god kost og blev ikke overlæsset med arbejde. Såvel overopsynsmanden som de underordnede betjente på plantagen havde fået befaling om at behandle slaverne med mildhed og retfærdighed. Negrene udførte derfor deres arbejde så meget desto bedre, på trods af at legemsstraf ikke længere blev anvendt på plantagen, hvilket havde vakt en del uvilje mod James Burbank hos de øvrige plantere i omegnen og under de daværende urolige forhold bidraget til at gøre hans stilling endnu vanskeligere.

Slavernes sunde og bekvemme boliger lå som små barakbyer med omtrent halvtreds huse i hver langs med de mindre vandløb. Her levede negrene med deres hustruer og børn, og der blev sørget for, at medlemmerne af en og samme familie så vidt muligt blev beskæftiget samlede. Alle barakbyerne blev bestyret af en forvalter eller foged, som så atter måtte afgive sin indberetning til hovedbestyrelsen i Camdless Bay, hvor mr. Burbanks privatbolig, det såkaldte *Castle House*, lå som en lille fæstning, omgivet af høje palisader, der dog til dels var skjult af Floridas yppige plantevækst.

Camdless Bay havde allerede i flere generationer tilhørt familien Burbank. På en tid, hvor indianerne og blandt disse

især seminolernes stamme hjemsøgte de indvandrede kolonister med vold, mord og brand, var hovedbygningen blevet omdannet til en slags fæstning for at kunne forsvare sig mod et pludseligt angreb af de vilde, indtil der kom hjælp fra de frivillige bataljoner i de nærliggende byer eller landsbyer.

Castle House lå på en lille forhøjning i terrænet, omgivet af en indhegnet park, som strakte sig ned mod St. Johns' bred. Parken var omflydt af et temmelig dybt vandløb og beskyttet af et højt plankeværk med kun en eneste dør ud mod floden. En lang, skyggefuld allé af bambusrør strakte sig fra landingsbroen op mod parken med dens smukke plæner. Trægrupper og lange alleer, der førte op til en grusbelagt plads foran hovedbygningen, som vel var temmelig uregelmæssig i det ydre, men besad det fortrin, at den, selv om palisaderne uden om parken blev stormet, dog kunne udholde en belejring i nogle timer. Vinduerne i stueetagen var forsynet med jernstænger og hovedindgangsdøren beskyttet ved et jerngitter. Murene, der var opført af en meget fast sten, havde på flere steder oppe ved taget små tårnagtige udbygninger, hvorfra man kunne beskyde de angribende fra siden, og desuden et hovedtårn, hvor de Forenede Staters stjernebanner var opplantet. Huset fik herved mere udseende af en fæstning end af en privatbolig.

Til yderligere betryggelse for beboerne i tilfælde af angreb var der under palisaderne anlagt en tunnel, som førte ned til en lille bugt ved St. Johns. Var faren overhængende, kunne man hemmeligt snige sig bort gennem tunnelen til Marinobugten ved floden.

James Burbank havde vel for øjeblikket intet at frygte af seminolerne, som allerede for en snes år siden blev fortrængt fra halvøen, men måske desto mere af sine egne landsmænd. Som følge af at han oprindelig hørte hjemme i nordstaterne og nærede abolitionistiske anskuelser, stod han isoleret, udsat for alle de tilfældigheder og repressalier, som den blodige borgerkrig var så rig på. Bestræbelserne for at sikre Castle House mod angreb havde dog på ingen måde berøvet huset dets hygge og bekvemmelighed. Værelserne var store, smagfuldt udstyrede og bekvemt indrettede. Alt vidnede om, at ejeren havde en fint dannet smag og tilstrækkelig formue til at tilfredsstille dens fordringer.

Bag ved huset lå haverne, som strakte sig helt ned til palisaderne, der næsten skjultes af passionsblomstens og andre slyngplanters frodige løv. Kolibrier flagrede i tusindvis omkring mellem grupper af orangetræer, oliven-, figen- og granatæbletræer. Pontederia med de smukke blå blomster og de gullighvide magnolier fyldte luften med vellugt. Her fandtes også slanke palmer, hvis blade gyngede i vinden, lange ranker af den violette cobæa og den smukke tupa med dens grønne rosetter, yuccaer, lyserøde rhododendron, myrter og pomeranstræer, kort sagt alt, hvad et næsten tropisk klima kan fryde menneskets sanser med.

I udkanten af parken, beskygget af cypresser og baobabtræer, lå staldene, vognskurene, hundehusene, mejeriet og hønsegården, De stolte træers løvværk var så tæt, at ikke engang Floridas sol formåede at trænge igennem det, og husdyrene led derfor intet, selv i den stærkeste varme, som desuden dæmpedes ved at lede vand fra floden ind i staldene.

James Burbanks skønne bolig var tillige så heldigt beliggende, at ingen støj fra fabrikkerne og virksomheden ude på plantagen kunne trænge forstyrrende ind over palisaderne. Kun de smukke tropiske fugle dristede sig over plankeværket for at flagre om mellem træerne. Men de vingede sangere med de strålende fjer var ikke mindre velkomne i Camdless Bay end duften fra de nærliggende skove og enge, som vinden bar hen mod James Burbanks rige og skønne hjem.

3. Familien Burbank

Før vi går over til at omtale de enkelte medlemmer af familien Burbank, er det nødvendigt med et par ord at berøre den hårdnakkede og blodige krig, den såkaldte secessionskrig [Note 1)], som fra 1861-65 blev ført mellem Nord- og Sydstaterne i den nordamerikanske republik, og som endte med sydens undertvingelse. Årsagen til krigen var ikke rivaliserende handelsinteresser, men ene og alene spørgsmålet om slavernes emancipation, som sydstaterne af al magt modsatte sig. Indbyggerne i slavestaterne kunne på den tid henføres til tre klasser. Den laveste bestod af de fire millioner trælbundne slaver eller omtrent en tredjedel af befolkningen. Som den øverste stod de ejendomsbesiddendes kaste, som, temmelig uvidende og hovmodig, men mægtig ved sin rigdom, havde tilrevet sig styrelsen af alle offentlige anliggender. Mellemklassen udgjorde de hvide arbejdere, der var urolige, dovne og ludfattige, og som mod al forventning optrådte som ivrige forkæmpere for slaveriets opretholdelse af frygt for, at de frigivne slaver skulle gøre dem deres stilling i samfundet stridig. Nordstaterne måtte derfor ikke alene bekæmpe de rige ejendomsbesiddere, men tillige den fattige hvide befolkning, som især i landdistrikterne levede spredt mellem slaverne. Kampen var langvarig og hårdnakket. Dog, et mægtigt folk bør ikke betænke sig på at udrydde med rode en institution, som strider mod landets ære og dyrebareste interesser. Nordstaterne gjorde derfor ret i at optage kampen mod syden, bringe den til lydighed og tilintetgøre den falske og yderst

skadelige forestilling, at den enkelte borger først og fremmest er skyldig at lyde sin egen stats regering, og at lydighed mod den fælles øverste styrelse kun kommer i anden række. Sydstaterne blev imidlertid først efter en fireårig blodig kamp omsider nødsaget til at falde til føje.

I februar 1862, på det tidspunkt da vor fortælling begynder, rasede kampen endnu af al magt, skønt der allerede da viste sig tegn til, at nordstaterne ville gå af med sejren, idet general Sherman som anfører for landtropperne, understøttet af commodore Duponts flåde, bemægtigede sig et af de vigtigste punkter, nemlig to meget stærke forter ved indløbet til bugten ved Port Royal. Den sejr gav sydstaterne nådestødet, og i februar 1862 truedes Florida samtidig af Duponts flåde og Shermans hær.

Efter denne korte redegørelse vender vi os atter til familien Burbank.

Klokken var lidt over syv, da James Burbank og Edward Carrol steg op ad trappen foran hovedindgangen til Castle House. Efter dem fulgte Zermah med den lille pige ved hånden. I den store forhal blev de modtaget af mrs. Burbank og mr. Perry, der var overopsynsmand på plantagen.

"Er der kommet efterretninger fra Jacksonville?"

"Nej, min ven."

"Og heller ikke fra Gilbert?"

"Jo, her er brev fra ham."

"Gud være lovet," udbrød mr. Burbank og gav sig til at åbne brevet efter først at have givet sin hustru og datter et hjerteligt kys.

"Det brev er vel ikke kommet med posten?" spurgte James Burbank.

"Nej, mr. Burbank," svarede Perry. "Så uforsigtig er mr. Gilbert ikke."

"Hvem har da påtaget sig at overbringe det?"

"Løjtnanten betroede det til en pålidelig mand fra Georgia."

"Hvornår bragte han det?"

"I går."

"Er manden rejst igen?"

"Ja, allerede i går aftes."

"Blev han godt betalt for sin ulejlighed?"

"Gilbert havde betalt ham," svarede mrs. Burbank, "han ville derfor ikke modtage noget af os."

"Brevet er dateret den tredje februar," sagde James Burbank, som netop havde åbnet det.

"Så er det jo allerede fire dage gammelt," bemærkede Edward Carrol. "Det har været meget længe undervejs."

"Fortæl os, hvad han skriver, søde far," udbrød den lille Zermah med et barns hele utålmodighed.

Mr. Burbank oplæste nu brevet, der lød således:

> "Kære fader!
> Overbringeren af disse linjer er en pålidelig person, så du behøver i ingen henseende at ængste dig for, at han skal røbe os. Du har formodentlig hørt, at commodore Duponts flåde behersker bugten ved Port Royal og de omliggende øer. Der er tale om, at Dupont og Sherman i forening skal foretage en ekspedition mod Florida.

Gid jeg allerede var der, kære fader! allerhelst med hele vor flotille. Jeg ængster mig ved tanken om, at mine kære leve midt iblandt en befolkning, som hylder slaveriet. Lad os håbe, at det ikke vil vare længe, før vi åbenlyst kan vedkende os de ideer, som altid har været rådende i Camdless Bay.

Jeg længes umådeligt efter at gense mit hjem blot i nogle timer, men det ville være alt for uforsigtigt at forsøge på det. Vi må have tålmodighed endnu i nogle uger, så vil vi alle være forsamlet igen i Castle House.

Den kærligste hilsen til jer alle, mr. Stannard og min elskede Alice ikke at forglemme, fra

Din ærbødige og
hengivne søn

Gilbert Burbank.

P.S. Vil du bringe Zermah en hilsen fra Mars. Han er med her ombord og har det godt."

Mrs. Burbank så med et venligt smil hen til Zermah og sagde, henvendt til sin mand:

"Vi må lade Alice vide, at vi har fået brev fra Gilbert."

"Jeg vil skrive til hende," svarede James Burbank. "Om et par dage skal jeg selv til Jacksonville og taler da med Stannard. Der er måske indtruffet senere efterretninger angående den påtænkte ekspedition. Blot vore venner dog snart ville komme og bringe Florida tilbage under republikkens banner. Vor stilling her vil snart ikke være til at udholde."

Efterhånden som krigen trak sig længere mod syd, foregik der en kendelig forandring i den måde, stridspunktet mellem nord- og sydstaterne blev opfattet på i Florida, hvor slaveriet ikke var særlig almindeligt, og som derfor ikke havde deltaget i kampen med samme iver som Virginia eller North og South Carolina. Men lederne for tilhængerne af slaveriet holdt af at fiske i rørte vande, og ved hjælp af den laveste pøbel beherskede de myndighederne i St. Augustine og Jacksonville. De vidste, at James Burbank ikke delte deres anskuelser, og hans stilling kunne derfor i et givet øjeblik blive betænkelig nok.

For omtrent tyve år siden var James Burbank med sin hustru og deres fireårige søn draget fra New Jersey, hvor han endnu besad nogle ejendomme, og havde bosat sig i Camdless Bay. Vi har allerede omtalt den store fremgang, som sporedes over alt på plantagen og var resultatet af hans kloge og virksomme bestræbelser, der blev støttet af hans svoger Edward Carrol. Han følte derfor også stor forkærlighed for stedet, som han havde arvet efter sine forfædre, og hvor hans andet barn, den lille Dy, var kommet til verden femten år efter, at han havde taget ophold på ejendommen.

James Burbank var seks og fyrre år gammel, sund og kraftig, vant til arbejde og til ikke at skåne sig selv. Han var bekendt for at være en bestemt karakter og en mand, der åbenlyst udtalte sin overbevisning. Han var høj, med gråsprængt hår og et lidt strengt, men ærligt og tiltalende ansigt. Hans slaver elskede og agtede ham, fordi han var god og retfærdig og intet hellere ønskede, end at forholdene ville tillade ham at frigive dem, og hans svoger delte ganske hans anskuelser angående slaveriet.

Alene forvalter Perry var af en anden mening, skønt han ikke af den grund mishandlede slaverne.

Han bestræbte sig tværtimod på alle måder for at lette dem deres stilling.

"I de varme lande," sagde han, "er der egne, hvor markarbejdet kun kan udføres af negre, men negeren må være slave."

Det var nu hans teori, som han hvert øjeblik rykkede frem med, uden at nogen gjorde sig den ulejlighed at modsige ham. Men efterhånden som lykken vendte sig til unionstropperne, kogte galden hele tiden over i ham. "Jo, det ville nok gå net til på Camdless Bay, hvis mr. Burbank frigav sine slaver."

For øvrigt var han både rettænkende og modig, og da James Burbank og Edward Carrol var trådt ind i det korps i militsen, som førte navnet "minute-men", fordi de skulle være rede til at stille med et minuts varsel, havde han uden betænkning sluttet sig til dem for at fordrive de sidste bander af seminolerne.

Mrs. Burbank var på den tid, da vor fortælling begynder, ni og tredive år gammel, men så langt yngre ud. Hun var endnu en meget smuk kone, og det tegnede til, at datteren ville komme til at ligne hende. Hun var en øm og trofast hustru og levede kun for sin mand og sine børn, for hvis skyld hun med stor bekymring imødeså det øjeblik, da borgerkrigens rædsler ville hjemsøge Florida. Sin søde lille seksårige, livlige pige, Diana eller Dy, som hun almindeligt blev kaldt, havde hun vel endnu hos sig i Castle House, men Gilbert var med unionstropperne, og hun levede derfor i en uophørlig angst for hans skyld.

Gilbert var fireogtyve år gammel og meget lig sin fader både med hensyn til karakter og ydre fremtræden. Han var kun lidt

mindre indesluttet og havde et behageligere væsen. Forresten var han en dristig sportsmand, og til hans moders store skræk havde omegnens skove og moser ikke mindre end St. Johns' bredder ofte været skuepladsen for hans bedrifter. Da secessionskrigen udbrød, stod han derfor parat til at indtræde i de kæmpendes rækker. Han fulgte uden betænkning pligtens stemme og tog tjeneste i Nordstaternes armé. Og James Burbank modsatte sig intet øjeblik sin søns ønske, skønt han vidste, hvor dybt bekymret hans hustru ville blive, og at hele hans stilling derved ville blive truet. Men han var enig med sin søn i, at man må gøre sin pligt.

Gilbert gik da til nordstaterne, og hans fraværelse blev så vidt muligt holdt skjult, fordi det uden tvivl ville drage ubehagelige følger efter sig for beboerne af Camdless Bay, hvis det blev bekendt i Jacksonville, at James Burbanks søn havde taget tjeneste i unionshæren. Han blev anbefalet til nogle af sin faders venner i New Jersey, og da han altid havde haft lyst til søen, fik han straks ansættelse som officer i marinen. Man avancerede hurtigt på den tid, og regeringen i Washington havde sin opmærksomhed henvendt på den unge mand, som ikke havde betænkt sig på at tilbyde den sin tjeneste, skønt han derved bragte sin familie i en truet stilling. Gilbert udmærkede sig ved forskellige lejligheder, blev forfremmet og havde nu i nogen tid været chef ombord i en af kanonbådene i commodore Duponts flåde, som skulle forcere indløbet til St. Johns.

For sit vedkommende længtes Gilbert også efter, at den blodige krig skulle få ende, for han elskede en ung pige, datter af en af hans faders bedste venner. Hun gengældte hans

følelser, og så snart hans tjenestetid var udløbet, ville han vende tilbage til Camdless Bay for at fejre sit bryllup.

Mr. Stannard var en velstående mand, som efter sin hustrus død bosatte sig i Jacksonville for udelukkende at beskæftige sig med sin datters opdragelse.

Den korte strækning mellem Jacksonville og Camdless Bay var snart tilbagelagt, og i de sidste femten år havde han omtrent hver uge aflagt besøg hos Burbanks. Gilbert og Alice Stannard var så godt som opdraget sammen, og den længe påtænkte forbindelse mellem dem, som skulle sikre deres fremtids lykke, var nu en afgjort sag. Uagtet Walter Stannard oprindelig hørte hjemme i sydstaterne, var han ligesom enkelte andre i Florida dog ingen tilhænger af slaveriet. Men abolitionisterne var i afgjort undertal, og kunne derfor ikke holde stand mod planterne og indbyggerne i Jacksonville, som for hver dag mere og mere hældede til separatisternes parti. De var følgelig meget ilde sete af lederne og den hvide arbejderbefolkning, men især af pøbelen, som var rede til alle slags udskejelser.

Mr. Stannard var fra New Orleans. Hans afdøde hustru var fransk af fødsel, og deres datter Alice havde arvet den franske nations højhjertede og ædle følelser. Hun bar modigt afskeden med Gilbert og forstod at trøste og berolige hans moder ved ideligt at fremhæve, at han gjorde sin pligt, og at når han kæmpede for negrenes frigørelse, var det det samme som at kæmpe for friheden overhovedet. Miss Alice var da nitten år gammel. Hun var blond, med meget mørke øjne, en glimrende ansigtsfarve og en elegant figur, dertil et ædelt, måske lidt for alvorligt, men meget tiltalende og udtryksfuldt ansigt.

Skildringen af familien Burbank ville være mangelfuld, hvis vi undlod at omtale dens to mest hengivne tjenestefolk, Mars og Zermah.

Som vi hørte af Gilberts brev, tjente Zermahs mand, Mars, ombord i hans kanonbåd, og skønt Mars var blevet en fri mand, fra det øjeblik han satte foden på nordstaternes grund, ville han dog ikke skilles fra sin unge herre eller indtræde i de bataljoner, som unionsregeringen havde oprettet af de frigivne slaver.

Mars og Zermah hørte ikke til den ublandede negerrace. De var begge mestizer og levede meget lykkeligt sammen, men i deres ægteskabs første år havde den skændige slavehandel mere end én gang tilintetgjort deres lykke. Det var netop ved en sådan lejlighed, hvor Mars og Zermah ved auktion skulle sælges hver for sig, at de blev optaget blandt personalet i Camdless Bay.

Det gik således til:

For syv år siden, da Zermah var 21 og Mars 25 år gammel, havde de giftet sig, medens de tilhørte en planter ved navn Tickborn, hvis plantage lå ved floden 30-35 kilometer oven for Camdless Bay.

Tickborn havde i flere år stået i forbindelse med Texar, som ofte indfandt sig på plantagen, hvor han altid var velkommen hos Tickborn, som ikke var synderlig anset der på egnen. Tickborn, der var temmelig indskrænket, styrede sine sager slet og så sig til sidst nødsaget til at sælge en del af sine slaver.

Zermah, der som alle Tickborns øvrige slaver blev meget slet behandlet, havde netop da bragt et lille barn til verden. Det døde imidlertid ganske kort efter, mens hun sad i fængslet for at afsone en forseelse, som hun slet ikke havde gjort sig skyldig

i. Zermah var ude af sig selv af fortvivlelse, og Mars rasende, men de ulykkelige stakler stod hjælpeløse over for deres herre, der havde købt dem, og som de derfor tilhørte, døde eller levende.

Og dagen efter at deres barn døde, blev de sat på auktion med udsigt til at blive solgt hver for sig, og således adskilte for bestandig. De skulle ikke engang have den trøst at forblive sammen hos en ny herre. En af de tilstedeværende fik det indfald, skønt han ikke ejede nogen plantage, at købe Zermah, men kun hende. Køberen var Texar, og hans ven Tickborn ville netop til at afslutte kontrakt med ham om salget, da i der i det yderste øjeblik optrådte en ny køber.

Det var James Burbank, som også var nærværende ved auktionen og følte inderlig medlidenhed med den ulykkelige slavinde, som forgæves bønfaldt om ikke at blive skilt fra sin mand.

James Burbank havde netop brug for en amme til sin lille datter, og da han hørte, at Zermah netop havde mistet sit barn, besluttede han at købe hende til amme. Men af medlidenhed med hendes sorg betænkte han sig ikke på at give et langt højere bud på hende og hendes mand, end der hidtil var afgivet.

Texar, der hadede James Burbank og hans familie, fordi han flere gange var blevet jaget bort fra Camdless Bay som en mistænkelig person, ville tage kampen op mod den rige planter. Men det lykkedes ham ikke at overbyde ham. James Burbank bød mere end det dobbelte af den pris, Tickborn havde forlangt, og så blev ægteparret tilslået ham.

Mars og Zermah, som nu begge tilhørte den ædleste og bedste af alle planterne i Florida, så glade og tillidsfulde

fremtiden i møde.

Zermah var en energisk karakter og sit herskab oprigtigt hengiven, hvad hun allerede havde bevist og senere atter fik lejlighed til at lægge for dagen. Mars var lige så brav og rettænkende som sin hustru, ret et udmærket eksemplar af en mestiz. Stor og stærk og uforfærdet som han var, kunne han blive sin nye herre overordentlig nyttig.

Mr. og mrs. Burbank opdagede snart de to nyankomnes gode sider og behandlede dem derfor ikke som slaver. Mars skulle passe Gilbert, og Zermah blev den lille Dianas amme. De fik således endnu mere lejlighed til at slutte sig til familien, som så barmhjertigt havde taget sig af dem.

Zermah elskede den lille pige som sit eget barn, og Dy holdt til gengæld ikke mindre af hende. Det samme forhold gjaldt mellem Mars og Gilbert, som mestizen til mr. Burbanks store tilfredshed oplærte i alle de legemsfærdigheder, han selv udmærkede sig i.

Mars og Zermah havde aldrig følt sig så lykkelige som nu, da de var undsluppet Tickborn og ikke behøvede at frygte for at falde i Texars hænder, – og det glemte de aldrig.

4. Den Sorte Vig

Næste morgen ved daggry gik en mand langs med bredden af en af de små øer dybt inde i den Sorte Vig. Det var Texar. Tæt derved lå indianeren Squambo i den lille jolle, som den foregående dag havde lagt til ved *Shannon*.

Texar gik nogle gange frem og tilbage og standsede derpå ved et magnolietræ. Han plukkede et af træets blade og fremtog af sin tegnebog en lille billet, som kun indeholdt et par ord. Billetten blev rullet fast sammen og anbragt så behændigt mellem ribberne på bladets bagside, at den ikke kunne ses.

"Bring dette blad til det aftalte sted," sagde Texar.

Squambo lagde bladet på den forreste tofte, greb sin åre, og kort efter var båden ude af syne.

Det var en vanskelig opgave at styre en båd gennem denne labyrint af snævre kanaler, men Squambo betænkte sig intet øjeblik og ænsede hverken de slimede ål, som smuttede ind mellem træernes rødder, eller alligatorerne, der lå og sov i dyndet. Hans båd gled stadigt fremad, og hvor der ikke var plads til at ro, der stagede han sig frem.

Omsider standsede han ved udkanten af lagunen, på et sted, hvor jordbunden var mindre sumpet og træerne ikke stod så tæt, så at dagslyset kunne trænge igennem. Jorden var blød og gyngede under fødderne, når man trådte på den, og foruden fem-seks større træer fandtes der kun nogle sassafrasbuske med deres sparsomme løv og små violette bær.

Her gik Squambo i land og nærmede sig et af træerne, en middelstor magnolia. Han trak en gren ned og fastgjorde

bladet, som Texar havde givet ham at besørge. Grenen svippede op igen, og bladet forsvandt mellem træets øvrige løvværk, hvorpå Squambo igen steg ned i sin jolle og tog vejen hjem mod den lille ø, hvor hans herre ventede ham.

Navnet "Den Sorte Vig" skrev sig fra lagunens mørke vande, hvori der lå en gruppe på henved hundrede øer, mellem hvilke der ikke fandtes anden forbindelse end træernes grene, som lukkede sig sammen over de smalle kanaler, og slyngplanterne, hvis lange ranker snoede sig fra træ til træ og gjorde passagen ind mellem øerne endnu mere vildsom og ufremkommelig.

Omtrent midtvejs i dette arkipelag lå den største og højeste af øerne, der hævede sig henved seks fod over St. Johns' almindelige vandstand.

For en del år tilbage var der blevet opført et lille fort eller blokhus på øen. Det henstod nu ubenyttet i det mindste som fæstning, og de nedrammede palisader var til dels forrådnede og overgroede med slyngplanter.

I selve blokhuset, som aldrig havde kunnet optage mere end en snes mand, fandtes nogle kamre på begge sider af en vagtstue, og desuden et opbevaringssted for levnedsmidler og ammunition. For at komme ind i fortet måtte man først passere enceinten gennem en snæver port og derpå en træbeplantet gård, hvorfra en trappe af jord og planker førte ind i huset, som kun havde én eneste dør, der åbnede sig indad.

Her havde Texar sit sædvanlige tilflugtssted, ukendt af alle, og her opholdt han sig med Squambo, som var ham meget hengiven, men ikke stort bedre end han selv, og fem-seks slaver, der ikke var stort bedre end Squambo. Nogle husdyr, et par marker beplantede med batater, yams, agurker og en snes

frugttræer i næsten vild tilstand var, i forbindelse med jagt og fiskeri, tilsyneladende disse menneskers eneste eksistensmidler. Der var imidlertid al grund til at antage, at de havde andre hjælpekilder, som dog kun Texar og Squambo kendte.

Blokhusets isolerede beliggenhed sikrede det mod angreb, og til yderligere betryggelse havde Texar medbragt to glubske støvere, som ved deres gøen øjeblikkelig ville underrette beboerne om, at en fremmed var i nærheden.

Texar var da fem og tredive år gammel, af middelhøjde, kraftigt bygget og hærdet ved det eventyrlige, omflakkende liv, han altid havde ført. Hans udseende vidnede om hans spanske herkomst. Det sorte, stride hår, de tykke øjenbryn og grøngule øjne, den brede mund med de smalle, sammenknebne læber, den korte næse med de letbevægelige næsebor, kort sagt, hele fysiognomiet tydede på, at han var både snedig og voldsom. Tidligere havde han båret fuldskæg, men for to år siden, da han havde mistet en del af det ved et strejfskud, lod han det helt afrage, og hans ansigt fik derved et endnu hårdere udtryk.

For tolv år siden var han indvandret til Florida og havde bosat sig i blokhuset. Ingen vidste, hvorfra han kom, og han selv omtalte det aldrig. Man antog, at han havde været slavehandler, og han var i det hele taget ilde anset, selv i Florida, hvor der dog ikke findes så få af hans lige.

Ikke desto mindre udøvede han en ikke ringe indflydelse på de slettere elementer i befolkningen, navnlig i Jacksonville. Og hans indflydelse voksede, da slavespørgsmålet fremkaldte et brud mellem nord- og sydstaterne, thi fra det øjeblik af optrådte han som en af de ivrigste forkæmpere for slaveriet.

Efter sit eget sigende lod han sig ikke lede af egennyttige bevæggrunde, eftersom han kun var ejer af en halv snes slaver. Det var princippet, han ville hævde, påstod han, og det skulle ske ved at puste til pøbelens slette lidenskaber og ægge den til plyndring, mord og brand mod de indbyggere og plantere, som hyldede nordstaternes anskuelser. Texar pønsede på intet mindre end at omstyrte de bestående myndigheder i Jacksonville, og lade stadens hæderlige og besindige øvrighedspersoner afløses af hans egne rasende og fanatiske tilhængere. Var først hele provinsen i oprør, havde han frie hænder til at tilfredsstille sin personlige hævn.

Det er en selvfølge, at James Burbank og enkelte andre plantageejere holdt øje med en så farlig person som Texar. Desuden tydede alt på, at han under det sidste angreb af seminolerne havde stået i hemmelig forbindelse med dem og anvist dem, hvilke plantager de helst burde angribe. Han blev derfor fængslet og anklaget. Men han godtgjorde ved et alibi – et forsvar, som han også senere anvendte med held – at han ikke kunne have deltaget i det omtalte angreb, eftersom han dengang befandt sig i Savannah i Georgia, ti mil fra Florida.

De følgende år forefaldt der flere betydelige indbrud på plantagerne i Florida foruden adskillige overfald på rejsende. Texar blev mistænkt for at være ophavsmanden til disse forbrydelser, men af mangel på beviser kunne han ikke drages til ansvar.

Omsider mente man at have grebet ham på fersk gerning, og det var netop i den anledning at han dagen i forvejen havde været indstævnet til at møde for retten i St. Augustine.

For otte dage siden, da James Burbank, Edward Carrol og Walter Stannard omtrent klokken syv om aftenen vendte hjem fra et besøg i omegnen, hørte de høje råb om hjælp. De ilede efter lyden og kom til en avlsgård, som en halv snes røvere først havde plyndret og derpå stukket i brand. Ugerningsmændene var flygtet, men kunne ikke være langt borte. De to sidste af dem kunne man endnu se ilsomt flygte ad skoven til.

James Burbank og hans venner satte efter dem, men det lykkedes de to mordbrændere at undfly. Den ene af dem blev imidlertid genkendt: det var Texar.

Også Zermah, som han nær havde revet omkuld på sin flugt forbi Camdless Bay, havde tydeligt set, at det var ham.

Han blev derfor anholdt og ført til St. Augustine for at konfronteres med vidnerne, der enstemmigt erklærede, at de havde set ham flygte fra avlsgården og var fuldstændigt overbeviste om, at han var en af ophavsmændene til forbrydelsen.

Texar havde fået flere modvidner fra Jacksonville til at give møde. Disse erklærede, at de den omtalte aften havde været sammen med Texar i et ilde berygtet værtshus i Jacksonville, og at netop da forbrydelsen blev begået, havde Texar været i klammeri med en af gæsterne, som i den anledning ville lade ham stævne.

Efter denne erklæring så retten sig nødsaget til at frikende Texar, som således også denne gang ved et alibi reddede sig ud af forlegenheden.

Det var netop efter denne affære, at Texar og hans vidner om aftenen den 7. februar vendte tilbage fra St. Augustine ombord i *Shannon*. Som allerede omtalt gik Texar fra borde midt ude på

floden, hvor Squambo ventede på ham med sin jolle for at føre ham til det lille fort i den Sorte Vig.

Texar var opfyldt af hadefulde følelser mod James Burbank og pønsede kun på hævn. Lykkedes det ham at tilrive sig magten i Jacksonville, havde familien i Camdless Bay grund til at frygte det værste.

Og deres skræk og uro ville have været grænseløs, hvis de havde haft mindste formodning om, at Texar gennem sine spioner havde fået at vide, at Gilbert Burbank var gået over til unionstropperne.

Så snart Texar erfarede, at Gilbert gjorde tjeneste i kommandør Duponts eskadre, lagde han øjeblikkelig planer til at lokke ham i en fælde, bemægtige sig hans person og angive ham. Og man kan da ikke være i tvivl om, hvilken skæbne der ventede Gilbert Burbank, hvis han faldt i hænderne på secessionisterne, der var rasende over unionstroppernes fremrykken.

Efter en times fraværelse vendte Squambo tilbage til den lille ø. Han trak sin jolle på land og gik gennem enceinten ind i blokhuset.

"Har du besørget det?" spurgte Texar.

"Ja, herre."

"Var der noget?"

"Nej!"

5. Jacksonville

"Jo vist så, Zermah," vedblev forvalteren, som atter red sin yndlingskæphest, "du er kommet til verden for at være slave og ikke for at være fri."

"Det tror jeg ikke," svarede Zermah meget koldsindigt, fordi hun allerede ofte havde haft lejlighed til at afhandle det spørgsmål med forvalteren på Camdless Bay.

"Det kan gerne være," vedblev Perry, "men engang vil det nok gå op for dig, at negrene aldeles ikke er skikkede til at have de samme rettigheder som den hvide mand."

Trods denne meningsforskel levede for øvrigt de to deltagere i denne samtale i bedste forståelse. De havde i det øjeblik begge plads i agterenden af et fartøj, manøvreret af fire matroser fra Camdless Bay, og målet for deres rejse var Jacksonville, hvor de havde forretninger.

Det var den tiende februar, tre dage efter at James Burbank var vendt tilbage til Castle House og Texar til den Sorte Vig efter affæren i St. Augustine.

Mr. Stannard og Alice blev naturligvis øjeblikkelig sat i kundskab om indholdet af Gilberts brev, som bidrog til at berolige den unge pige, der siden krigens udbrud levede i uafbrudt frygt for sine kære.

Båden, som førte latinersejl, gled hurtigt ned ad floden, og imens fortsatte Perry sine udtalelser angående slavespørgsmålet.

Henvendt til Zermah vedblev han: "Det er desuden umuligt at drive en plantage uden ved hjælp af slaver."

"De ved nok, at mr. Burbank er af en anden mening," svarede Zermah.

"Javel," sagde Perry, "men med al skyldig ærbødighed tør jeg dog nok påstå, at han tager fejl. Hvis han frigiver sine slaver, så skal vi nok få at se, hvad der bliver af Camdless Bay."

"Han havde for længe siden frigivet dem, hvis forholdene havde tilladt det," svarede Zermah. "Og jeg er overbevist om, at ikke en eneste af de frigivne ville have forladt Camdless Bay."

Imidlertid lagde båden til ved landgangstrappen i Jacksonvilles havn, og Perry fik således foreløbig ikke lejlighed til at gendrive Zermahs sidste påstand, eftersom de måtte gå hver sin vej for at varetage deres forretninger.

For en halv snes år siden var Jacksonville kun en landsby med en forstad af lerklinede stråhytter, hvor negrene boede. Nu var det næsten en by med nette huse og ordentligt afstukne og vel holdte gader. Indbyggernes antal var steget til det dobbelte, og næste år ville byen ved en jernbane komme i direkte forbindelse med Floridas hovedstad Tallahassee.

I Jacksonville sporede man den dag en usædvanlig bevægelse. Flere hundrede af indbyggerne, dels amerikanere fra Florida og dels mulatter og mestizer af spansk herkomst ventede utålmodigt på et dampskib, som kom nordfra og hvis skorsten allerede var synlig bag en pynt i floden. For hurtigere at komme i forbindelse med damperen var enkelte af de tilstedeværende steget ned i bådene i havnen, mens andre var gået ombord i de store enmastede kuttere, som plejer at søge ind i Jacksonvilles havn.

Det, der satte byen således i bevægelse, var en den foregående dag indløbet meddelelse om, at Nordstaternes hær

og flåde truede med et indfald i Florida.

Passagererne ombord i damperen, som kom fra Fernandina, bekræftede hvad rygtet havde fortalt, og tilføjede, at admiral Dupont sandsynligvis ville gå til ankers i bugten ved St. Andrews for i et gunstigt øjeblik at kunne forcere indladet til St. Johns.

Forsynede med disse sensationsefterretninger stormede nyhedskræmmerne om i gaderne og bortskræmte derved ådselsfuglene fra deres nyttige bestilling at rense byen for alle slags uhumskheder, et arbejde som man udelukkende overlader til dem. Der blev råbt og skreget på, at man skulle gøre modstand. Folk stimlede sammen foran rådhuset og byens hovedkirke, og autoriteterne fik nok at gøre med at berolige gemytterne, skønt indbyggerne i Jacksonville langt fra alle var af samme mening angående slavespørgsmålet. Men i sådanne urolige tider må de besindige altid vige pladsen for de oprørske skrålhalse.

I værtshuse og knejper drøftedes nu spørgsmålet om landets forsvar, medens strømme af stærke drikke bidrog til at løfte stemningen.

En af de mest rasende blandt talerne foreslog, at man skulle fængsle alle personer fra Nordstaterne, som opholdt sig i byen. Og alle de indfødte sydboere, som hørte til unionspartiet, et forslag, der blev modtaget med stormende bifaldsråb, men som dog – heldigvis for skikkelige folk – myndighederne foreløbig betænkte sig på at bringe til udførelse.

På sin gang gennem byen havde Zermah mærket sig alt dette, og for at indhente yderligere oplysninger begav hun sig til mr. Stannards bolig uden for byen.

Huset, der lå omgivet af træer, var smukt og bekvemt indrettet, og miss Alice, som i så ung en alder havde overtaget en husmoders pligter, vågede over at alt både udvendig og indvendig var i bedste orden.

Miss Alice modtog Zermah med stor hjertelighed, og talen faldt naturligvis straks på Gilberts brev.

"Blot han dog ikke, nu han er så nær, er så uforsigtig at ville forsøge på at aflægge et kort besøg hos sin familie," sagde Alice ængstelig.

"Det gør han næppe, det er han alt for besindig til," svarede mr. Stannard.

"Især for øjeblikket, hvor stemningen blandt befolkningen er så oprørt," bemærkede Zermah. "Tror De ikke, mr. Stannard," vedblev hun, "at De og miss Alice ville være mere sikre i Castle House end her i Jacksonville?"

"Det er nok muligt," svarede mr. Stannard, "skønt disse rasende mennesker vel også vil lade det gå ud over plantagerne."

"Men så var vi i det mindste alle samlet," faldt miss Alice ind.

"Godt," svarede mr. Stannard, "om et par dage, når jeg har ordnet mine forretninger, tager vi ud til Camdless Bay."

På sin vej gennem byen ned til havnen mærkede Zermah tydeligt, at den forbitrede stemning blandt befolkningen var i tiltagende. Begivenhederne udviklede sig med rivende hurtighed, og i Jacksonville sporedes øjeblikkelig virkningerne af det.

På krigsskuepladsen led de konfødererede det ene nederlag efter det andet, og efterretningen om det vakte den mest glødende forbitrelse og hævnlyst i Florida. Overfor denne

bevægelse, som strakte sig ud over hele landet, var myndighederne afmægtige, og faren voksede med hvert øjeblik. I Tallahassee og St. Augustine havde man møje med at undertrykke urolighederne, som i Jacksonville udartede til fuldstændige voldshandlinger.

Under disse omstændigheder kom Camdless Bay for hver dag i en stadig farligere stilling. James Burbank kunne dog måske ved hjælp af sit hengivne tjenerstab i det mindste i nogle timer modstå et angreb, skønt det på den tid var vanskeligt nok at skaffe de fornødne våben og ammunition. Men mr. Stannard ville i Jacksonville være aldeles prisgivet pøbelen, og James Burbank anmodede ham derfor indtrængende om at komme til Castle House.

Mr. Stannard besluttede sig til at følge opfordringen og begav sig tidligt om morgenen den tre og tyvende til Camdless Bay. Ledsaget af sin datter forlod han byen så ubemærket som muligt, og en lille båd, som optog dem et par kilometer fra Jacksonville, førte dem hurtigt op ad floden til den lille havn, hvor familien fra Camdless Bay stod rede til at tage imod dem.

Dagen efter at mr. Stannard sammen med sin datter havde forladt Jacksonville, blev hans hus angrebet af en bande forbrydere, som dækkede sig bag deres foregivne patriotiske følelser. Autoriteterne i byen kunne med nød og næppe beskytte såvel mr. Stannards bolig som adskillige andre hæderlige borgeres huse mod plyndring, og det var klart, at de snart ville blive fortrængt fra deres stilling af hovedmændende blandt urostifterne, som ville puste til ilden i stedet for at dæmpe den.

Texar havde allerede i nogle dage opholdt sig i Jacksonville, hvor han omgav sig med en skare af de værste forbrydere i

nabolaget, ved hvis hjælp han ville beherske både byen og landet. De havde forbindelser næsten hele Florida over, og med slavespørgsmålet som påskud fik de stadig større indflydelse. Inden ret længe ville de have tilrevet sig den øverste militære og civile magt i Jacksonville og St. Augustine, og militsen og de regulære tropper ville uden tvivl snart slutte sig til dem. Således går det jo altid til i urolige tider.

James Burbank modtog gennem betroede personer underretning om alt, hvad der tildrog sig i Jacksonville. Han vidste, at Texar stod i spidsen for bevægelsen, og at følgelig også Camdless Bay var truet. Han traf derfor alle forberedelser til om muligt at forsvare sig eller dog sikre sig tilbagetoget, hvis han blev nødsaget til at give Castle House til pris for brand og plyndring. Men frem for alt ville han sørge for sin families og sine venners sikkerhed.

Zermah fik under disse omstændigheder rig lejlighed it til at lægge sin hengivenhed for sit herskab for dagen. Tidligt og silde lod hun alle indgange til plantagen, især langs floden, bevogte af de dygtigste slaver, og ethvert forsøg på at trænge sig ind på dens område ville øjeblikkelig blive meldt. Beboerne af Castle House behøvede derfor ikke at frygte for en overrumpling.

Foreløbig kunne der dog ikke være tale om at rette et angreb med bevæbnet magt mod Camdless Bay. Så længe Texar og hans tilhængere ikke havde magten i hænde, måtte de gå forsigtigere til værks, og de formåede derfor autoriteterne, der var påvirket af den offentlige mening, til at tage forholdsregler lempet efter det had, som forkæmperne for slaveriet nærede mod abolitionisterne.

Det gik først ud over James Burbank, der var Floridas største og mest indflydelsesrige planter, og desuden velbekendt for sine liberale anskuelser, da han ofte blev opfordret til at udtale sig angående slavespørgsmålet og slavernes frigivelse.

Den 26. om aftenen overbragte en ordonnans fra Jacksonville James Burbank et brev af følgende indhold:

> "Mr. James Burbank har at give møde for retten i Jacksonville i morgen den 27., klokken elleve, formiddag."

Og ikke et ord mere.

6. Uvejret trækker op

James Burbank modtog tilsigelsen med stor sindsro, medens hele den øvrige familie ængstelig og bekymret drøftede, hvad der vel egentlig tilsigtedes med den, om hans frihed og liv var i fare, og om det ville blive ham tilladt at vende tilbage til Camdless Bay.

Mrs. Burbank, Alice og Edward Carrol bad ham indstændigt om ikke at følge opfordringen. James Burbank var i den grad oprørt over den, at han næppe formåede at bekæmpe sin harme.

"Jeg antager, at unionstropperne har lidt et eller andet nederlag, og at det er det, der har sat mod i disse slyngler," bemærkede mr. Stannard.

"Det er højst sandsynligt," svarede Edward Carrol. "Så kommer formodentlig hverken Shermans hær eller Duponts flåde," udbrød mrs. Burbank.

"Før om en halv snes dage vil Duponts flotille næppe være nået til Jacksonville," svarede mr. Stannard.

"Så længe," sukkede mrs. Burbank. "På ti dage kan der ske så meget."

Imidlertid overvejede James Burbank, hvad der vel var at gøre. Fulgte han ikke opfordringen, ville pøbelen i Jacksonville med autoriteternes åbenlyse eller stiltiende samtykke vende sig mod Camdless Bay, og hans familie udsættes for fare. Han valgte derfor at gå til Jacksonville, hvorved kun hans eget liv og frihed blev truet.

Urolige og bekymrede fulgte de tilstedeværende den kamp, som han tydeligvis kæmpede med sig selv, men ingen af dem vovede at spørge, da pludselig den lille Dy, som var krøbet op på hans skød, udbrød:

"Lille far, vil du virkelig rejse ned til de slemme mennesker, som vil gøre os fortræd?"

"Ja, min skat," svarede James Burbank, "det er min pligt. Jeg må derned."

Han talte med så stor bestemthed, at ingen dristede sig til at komme med flere indvendinger.

"Faren er måske heller ikke så stor, som vi forestiller os den," vedblev James Burbank. "De kan jo ikke rejse nogen beskyldning imod mig. Jeg har lov til at have min egen mening, men hvis de spørger mig om den, skal de få ren besked."

"Vi vil ledsage dig, James," sagde Edward Carrol.

"Ja, du skal ikke tage alene til Jacksonville," tilføjede mr. Stannard.

"Nej, mine venner," sagde James Burbank. "Det er mig alene, der er stævnet til at møde for retten, og jeg vil derfor også møde alene. Måske jeg bliver nødsaget til at blive nogle dage i Jacksonville, derfor må I blive her tilbage og våge over vore kære."

"Men så rejser du jo alligevel," udbrød den lille pige.

"Ja, mit barn," svarede mr. Burbank muntert. "Men hvis jeg ikke er her igen i morgen til frokost, kan du være ganske vis på, at jeg kommer hjem til middag."

Natten forløb roligt. Tidligt næste morgen gik James Burbank ned til havnen for at beordre et fartøj til at sætte ham

over floden klokken otte. På vejen tilbage til Castle House mødte han Zermah.

"Mr. Burbank," sagde hun, "vil De tillade mig at følge med Dem til Jacksonville?"

"Nej, Zermah, du må blive på plantagen og våge over min hustru og mit barn."

"Det skal jeg, herre."

"Er der ellers intet nyt?"

"I nat har der atter lusket mistænkeligt udseende personer om i nærheden af Castle House, og flere både har krydset her udenfor på floden. Blot ingen har fået nys om, at mr. Gilbert har taget tjeneste ombord i admiral Duponts flotille, og at han måske i al hemmelighed vil komme til Camdless Bay."

"Nej, så uforsigtig vil Gilbert sikkert ikke være," svarede mr. Burbank.

"Jeg er bange for, at Texar dog har en anelse derom," vedblev Zermah. "Vogt Dem for ham, herre."

"Det skal jeg, Zermah. Men skulle han i min fraværelse forsøge et overfald på Camdless Bay ..."

"Så vil Deres slaver kæmpe til det yderste for at forsvare plantagen. De har deres fulde hengivenhed, det ved jeg, og De kan trygt stole på dem."

"Det vil jeg, Zermah." Og James Burbank vendte tilbage til huset for at tage afsked med sin familie og sine venner. Han lovede dem at være forsigtig og undgå alt hvad der kunne ophidse hans modstandere og tilføjede, at han endnu samme dag ville være tilbage i Castle House.

Walter Stannard og Edward Carrol ledsagede ham ned til havnen, hvor han sagde dem farvel, medens fartøjet for en let

sydøstlig vind førtes ned ad floden.

En time senere, omtrent klokken ti, steg James Burbank i land i Jacksonville.

På kajen var der stille og mennesketomt. Kun nogle fremmede matroser sås i færd med at losse en kutter. James Burbank blev derfor ikke genkendt og kunne ubemærket begive sig hen til en af sine venner, mr. Harvey, som boede på den modsatte side af havnen.

Mr. Harvey blev både overrasket og urolig ved at se ham, for han antog, at han ikke ville efterkomme opfordringen om at fremstille sig for retten. Mr. Harvey vidste ikke, hvad der havde foranlediget den lakoniske befaling, men formodede, at man derved tilsigtede at berolige stemningen i byen ved at få James Burbank til at udtale sig angående sin opfattelse af slavespørgsmålet. De kunne måske falde på at bemægtige sig hans person og beholde ham som gidsel. Han havde vist gjort bedre i at blive på Camdless Bay eller straks vende tilbage dertil, siden hans ankomst til byen endnu ikke var bekendt.

Men James Burbank var kommet for at få lys i sagen, og det fik han.

På hans forespørgsel meddelte mr. Harvey ham, at autoriteterne i Jacksonville var meget truede af Texar og hans parti, som sandsynligvis ville benytte det første opløb til at tilrive sig magten. På krigsskuepladsen havde de konfødererede sejret i et par træfninger, og man antog, at det snart måtte komme til en afgørende kamp med unionstropperne. Rygtet sagde også, at om en halv snes dage ville admiral Duponts eskadre forsøge på at forcere indløbet til St. Johns. Hvis derfor Texar og hans tilhængere ved overrumpling ville tilrive sig

magten i byen for at kunne tilfredsstille deres personlige hævn, måtte det ske snart.

På det til mødet fastsatte klokkeslæt begav James Burbank sig til rådhuset, hvor der havde samlet sig en urolig og støjende skare af hvide arbejdere, mestizer og negere. Blandt de få, der havde fået adgang til retssalen, var også nogle af Texars tilhængere, som snart ville overdøve de besindige og rettænkende.

Så snart James Burbank viste sig på pladsen foran rådhuset, blev han modtaget med lydelige udbrud af uvilje. Enkelte modige mænd blandt byens borgere sluttede sig til ham, fordi de ikke ville tillade, at en så anset og hæderlig mand som James Burbank blev forulempet af pøbelen, og det lykkedes ham således at nå døren til rådhuset. Han trådte ind og stillede sig for skranken, hvorhen han var stævnet uden lov og ret.

Rettens medlemmer var besindige og ansete mænd, som hidtil modigt havde hævdet deres plads overfor den fanatiserede pøbels råb og trusler. Efterhånden som de separatistiske ideer vandt mere indgang i Florida blev autoriteternes stilling dog mere og mere betænkelig, og som en indrømmelse til det oprørske parti besluttede de at indstævne James Burbank ifølge angivelse fra Texar, der var en af partiets førere.

De velvillige eller misbilligende udråb, hvormed man hilste James Burbank ved hans indtrædelse i salen, forstummede snart. Han selv stod rolig og frygtløs foran skranken, og uden at afvente de sædvanlige spørgsmål sagde han: "Jeg er James Burbank. Hvad vil De mig?"

De første indledende spørgsmål besvarede han kort og tydeligt og spurgte derpå:

"Hvad anklager man mig for?"

"For med ord og måske også i handling at modarbejde de ideer og forhåbninger, som nu bør være enerådende i Florida," svarede dommeren.

"Og hvem er anklageren?" spurgte mr. Burbank.

"Det er jeg."

James Burbank genkendte Texars stemme. Han så sig ikke engang om, men trak kun foragteligt på skulderen.

"Den første klage jeg har at rette mod James Burbank," vedblev Texar, hvis tilhængere opmuntrede ham ved fagter og tilråb, "er, at han hører hjemme i Nordstaterne. Hans nærværelse i Jacksonville er en fornærmelse mod den konfødererede stat, han opholder sig i. Hvorfor vender han ikke tilbage til Nordstaterne?"

"Jeg opholder mig i Florida, fordi det behager mig," svarede James Burbank. "Jeg har været bosat i her i tyve år, og hører jeg end ikke til landets indfødte børn, så ved man i det mindste, hvorfra jeg stammer. Der er folk her til stede, om hvem man ikke kan sige det samme, hvis fortid er ubekendt, og hvis privatliv langt mere end mit fortjener at drages frem for lyset."

Det direkte angreb, som lå i dette svar, bragte dog ikke Texar ud af fatning.

"Og hvad så videre?" spurgte James Burbank.

"Så beskylder jeg James Burbank for at være modstander af slaveriet og for at virke for dets ophævelse, og det netop nu, hvor hele landet rejser sig, rede til at udgyde sit blod for slaveriets opretholdelse."

"James Burbank," sagde dommeren, "De indser, at under de nuværende forhold er det en meget alvorlig beskyldning, som her rettes imod Dem, og jeg anmoder Dem derfor om at retfærdiggøre Dem."

"Beskyldningen savner al grund," svarede James Burbank. "Jeg hverken har gjort eller vil nogensinde gøre propaganda. Jeg beklager af hjertet den kamp, som nu føres mellem Nord- og Sydstaterne. Jeg tror, at Syden derved pådrager sig store ulykker, som kunne være undgået. For Sydstaternes egen skyld ville jeg ønske, at de var slået ind på en anden vej i stedet for at styrte sig ind i en krig, som strider mod fornuften og den almindelige retsbevidsthed. Ja, jeg er abolitionist, og der vil komme den dag, da De vil indrømme. at de, der førte samme sprog som jeg nu, havde ret. Når tiden til en omvæltning og et fremskridt i moralsk henseende er kommet, ville det være dårskab at modsætte sig det.

En adskillelse mellem Nord- og Sydstaterne ville desuden være en forsyndelse mod det fælles fædreland. De har hverken fornuften, retten eller magten på Deres side og vil derfor ikke gå sejrrige ud af kampen."

Hans tale blev modtaget med enkelte bifaldsytringer, som dog snart overdøvedes af den misfornøjede mængdes højrøstede og uvillige råb. Efter at roen atter var nogenlunde tilvejebragt, vedblev James Burbank:

"Og nu venter jeg, at de beskyldninger, der rettes imod mig, må dreje sig om kendsgerninger og ikke om ideer."

Hans værdige optræden satte rettens medlemmer i stor forlegenhed, for de havde ingen beskyldninger at fremføre

imod ham, men ventede, at anklagerne ville fremstille sig, forsynede med beviser, hvis disse virkelig fandtes.

Texar indså nu, at hvis han ville nå sit mål, måtte han fremkomme med en bestemt beskyldning mod James Burbank.

"Jeg antager," begyndte han, "at selv om der indrømmes James Burbank ret til at tænke, hvad han vil, angående slavespørgsmålet, så bør han i det mindste afholde sig fra at underholde forbindelse med Floridas fjender."

Hans ord vakte stærk bevægelse i forsamlingen, under de daværende forhold var det en meget alvorlig sag at blive beskyldt for at stå i forbindelse med de Nordstaterne. Beskyldningen var dog endnu meget svævende. Den måtte støtte sig til kendsgerninger.

"Påstår De, at jeg har forbindelse med fjenden?" spurgte James Burbank.

"Ja," lød Texars bestemte svar.

"Jeg forlanger nærmere oplysninger."

"Så hør da," svarede Texar. "For omtrent tre uger siden blev der afsendt en spion fra unionshæren eller admiral Duponts flotille. Jeg ved, at spionen har været i Camdless Bay, for vi fulgte hans spor fra plantagen og lige til grænsen af Florida. Kan De nægte, at han har været hos Dem i Castle House?"

Texar hentydede til det sendebud, som havde overbragt Gilbert Burbanks brev. Hans spioner var vel underrettede. Beskyldningen var denne gang direkte, og man lyttede med urolig forventning til James Burbanks svar.

Han betænkte sig ikke et øjeblik på at svare nøjagtigt som det forholdt sig.

"Det forholder sig aldeles rigtigt, at der dengang kom et sendebud til Camdless Bay. Men han var ikke udsendt af unionshæren og var kun overbringer af et brev fra min søn."

"Men Deres søn har taget tjeneste i unionshæren. Det er en velbekendt sag," udbrød Texar. "Og han kommer måske i spidsen for de tropper, som skal hærge Florida."

Texars lidenskabelige angreb gjorde stærkt indtryk på de tilstedeværende. Hvorledes ville James Burbank kunne fralægge sig beskyldningen for at stå i forbindelse med fjenden, hvis han efter at have tilstået, at han havde fået brev fra sin søn, indrømmede at denne gjorde tjeneste i unionshæren?

"Vil De svare på de beskyldninger, der rettes mod Deres søn?" spurgte dommeren.

"Jeg nægter at svare," sagde James Burbank. "Denne sag angår ikke min søn, men mig, der er anklaget for at stå i forbindelse med den Unionen, hvilket jeg på det bestemteste benægter. Og den mand, som af personligt had er fremkommet med denne beskyldning imod mig, vil ikke kunne levere et eneste bevis for dens rigtighed."

"Han tilstår altså, at hans søn virkelig står som fjende overfor de konfødererede," udbrød Texar.

"Jeg tilstår aldeles intet," sagde James Burbank. "Det er Dem, der skal skaffe bevis for rigtigheden af den beskyldning, De retter imod mig."

"Det skal jeg ... om et par dage," svarede Texar, "og så ..."

"Så snart De forelægger os beviset, skal vi erklære os i denne sag," sagde dommeren. "Foreløbig ser jeg ingen grund til at sætte James Burbank under anklage."

Dommeren handlede heri som en hæderlig mand, men pøbelen, som var forudindtaget mod ejeren af Camdless Bay, var af en anden mening, og fra alle sider rejstes der indsigelser af Texars kammerater. Han selv opgav foreløbig sagen mod Gilbert Burbank, men rettede derimod et nyt angreb mod hans fader.

"Jeg vil godt kunne bevise alt, hvad jeg har sagt, nemlig at James Burbank underholder forbindelse med fjenden, som truer med at trænge ind i Florida. De anskuelser angående slaveriets ophævelse, han åbenlyst vedkender sig, er farlige for den offentlige sikkerhed. Som repræsentant for alle de slaveejere, der ikke vil bøje sig under Nordstaternes åg, forlanger jeg, at man skal sikre sig hans person."

"Ja ... ja ...," råbte Texars tilhængere, medens en del af de tilstedeværende forgæves protesterede mod denne uretfærdige forholdsregel. Da bevægelsen nogenlunde havde lagt sig, tog James Burbank atter ordet:

"Jeg modsætter mig med fuld ret og af al min magt den vilkårlige handling, man vil drive retten til. Ja, jeg er abolitionist, det har jeg allerede én gang sagt. Men i en stat, hvis regering er grundet på frihed, har vel enhver lov til at tænke, hvad han vil. Hidtil har det ikke været nogen forbrydelse at være abolitionist, og hvor der ingen skyld er, har loven heller ingen ret til at påbyde straf."

James Burbanks ord hilstes med tydeligt bifald, og Texar, der følte, at hans angreb ikke lykkedes, forandrede øjeblikkelig taktik. Han vendte sig derfor pludselig mod James Burbank med ordene:

"Så skulle De frigive Deres slaver, siden De er modstander af slaveriet."

"Det har jeg også i sinde, når tiden er inde," svarede James Burbank.

"Formodentlig når unionshæren har besat Florida," svarede Texar. "De har altså brug for støtte fra Shermans tropper og Duponts eskadre for at få mod til at lade handling følge på ord. Det er meget klogt, men det viser, at De er en kujon."

"Kujon?" udbrød James Burbank opbragt, og lagde i sin harme ikke mærke til, at han gik i den opstillede fælde.

"Ja, en kujon!" vedblev Texar. "Lad os se, om De tør handle, som De taler. Det lader til, at De kun tilsyneladende er abolitionist, men i virkeligheden og af egennyttige bevæggrunde dog holder på slaveriet."

James Burbank rejste sig harmfuld over den uforskammede beskyldning og tilkastede sin modstander et foragteligt blik. Det var mere end han kunne finde sig i, at blive beskyldt for et sådant hykleri, som stod i åbenbar strid med hele hans frimodige og hæderlige færd.

"Jeg erklærer," udbrød han så højt, at hans ordrungede ud over hele forsamlingen, "at fra i dag af frigiver jeg alle mine slaver på Camdless Bay!"

Hans dristige erklæring blev i øjeblikket kun besvaret med hurraråb, for han havde handlet dristigt, men – ikke klogt og forsigtigt, fordi han lod sig rive med af sin harme.

Det var kun alt for indlysende, at et sådant skridt ville blive til skade for alle de andre plantere i Florida, og i de tilstedeværendes stemning sporedes der derfor også straks en reaktion. De bifaldsråb, man i begyndelsen hilste James

Burbank med, blev overdøvet af mishagsytringer, ikke alene fra dem, som af princip var tilhængere af slaveriet, men også af alle dem, som hidtil havde forholdt sig ligegyldige overfor slavespørgsmålet. Og Texars tilhængere havde sikkert benyttet sig af dette omslag i stemningen til at forgribe sig på James Burbank, hvis ikke spanieren selv havde holdt dem tilbage.

"Lad ham kun gå," sagde Texar. "Vi har ham alligevel nu i vor magt."

Vi skal snart erfare meningen af disse ord, som var tilstrækkelige til at afholde Texars staldbrødre fra at begå nogen voldshandling mod James Burbank, som uhindret fik lov til at trække sig tilbage. Da der intet bevis forelå, fandt retten ingen anledning til at lade ham arrestere. Kun såfremt Texar vedblev sin påstand og fremlagde beviser for, at James Burbank underholdt forbindelse med fjenden, ville retsforfølgelsen blive genoptaget. Indtil da var James Burbank fri.

Hans offentligt udtalte erklæring angående slavernes frigivelse på Camdless Bay blev imidlertid benyttet til yderligere at undergrave autoriteternes stilling og befæste oprørspartiets magt.

Da James Burbank forlod retssalen, forhindrede dog politiet, at der blev begået nogen voldshandling imod ham af den ildestemte folkesværm, som ledsagede ham. Pøbelen hujede og truede, men derved blev det, og James Burbank nåede uhindret ned til havnen, hvor hans båd ventede på ham. Han tog nu afsked med mr. Harvey, som ikke havde forladt ham, båden lagde fra, og han hørte snart intet mere til de hånsord, som skrålhalsene i Jacksonville sendte ham til afsted.

Det var netop ebbetid, og båden, der måtte arbejde sig op mod den udadgående strøm, brugte over to timer, før den nåede Camdless Bay, hvor James Burbanks familie stod for at tage imod ham. De havde været i stor uro og bekymring for ham og jublede nu over atter at have ham i deres midte.

"Ja," sagde han til lille Dy og gav hende et kys, "jeg havde lovet dig at komme hjem til middag, og du ved, mit søde barn, at jeg altid holder, hvad jeg lover!"

7. Den sidste slavinde

Endnu samme aften meddelte James Burbank sin familie, hvad der havde tildraget sig under retsforhandlingerne, og Texars hele skændige færd lå nu klart for dagen. Befalingen til at møde for retten var fremkommet ved den pression, som Texar og pøbelen i Jacksonville udøvede på autoriteterne, hvis optræden i denne sag han dog ikke noksom kunne rose. De havde forlangt fyldestgørende beviser for, at han stod i forbindelse med fjenden, og da Texar ikke kunne tilvejebringe dem, var James Burbank blevet løsladt.

Men Gilberts navn var også blevet nævnt, og alle lod til at antage, at han havde taget tjeneste i Nordstaternes armé. James Burbank havde nægtet at svare på dette, og det var omtrent det samme som en halv tilståelse.

Fra nu af levede mrs. Burbank, miss Alice og familiens øvrige medlemmer i en bestandig frygt. Den rasende pøbel i Jacksonville ville uden tvivl hævne sig på mr. Burbank, fordi hans søn var undsluppet, og Texar havde indestået for, at han i løbet af nogle dage ville kunne skaffe beviser for, at Gilbert var ombord i admiral Duponts flotille.

"Lad os underrette Gilbert om, hvad der har tildraget sig i Jacksonville," sagde miss Alice.

"Og navnlig gøre ham opmærksom på, at den ringeste uforsigtighed fra hans side kan have de sørgeligste følger for både ham og hans familie," tilføjede mr. Stannard.

"Men hvorledes skal vi få ham advaret?" svarede James Burbank, "Camdless Bay er jo omgivet af spioner, og Gilberts

sendebud blev eftersporet på vejen herfra. Alle vore breve kunne falde i hænderne på Texar, og sender vi mundtligt bud med en eller anden, risikerer vi, at han bliver anholdt undervejs. Kære venner! Lad os ikke vove et forsøg, som måske kun vil tjene til at forværre vor stilling. Vi må sætte vort håb til unionshæren, og ønske, at den snart må besætte Florida og befri de få hæderlige folk her i landet fra slynglernes herredømme."

Mr. Burbank havde ret i, at det ville være en stor uforsigtighed at forsøge på at sætte sig i forbindelse med Gilbert, eftersom plantagen blev udspioneret, og desuden ville han og hans meningsfæller i Florida snart kunne nyde godt af Nordstaternes beskyttelse.

Allerede næste dag skulle admiral Duponts eskadre gå under sejl, og inden tre dage ville den være i bugten ved St. Andrews.

James Burbank meddelte derpå, hvorledes han havde besvaret Texars udfordrende ord angående slaverne i Camdless Bay, og at han i følelsen af, hvad der var ret og pligt, i retssalen offentligt havde erklæret slaveriet for ophævet på hele sin plantage. Han gjorde af egen fri vilje, hvad ikke en eneste af Sydstaterne endnu havde gjort uden at være blevet tvunget til det af den sejrrige unionshær.

Det var en dristig og ædelmodig handling, men den kunne have uberegnelige følger, og var ganske bestemt ikke skikket til at gøre James Burbanks stilling mindre farefuld i et land, hvor slaveriet var en statsinstitution. Den kunne måske endog forlede slaverne på de andre plantager til at gøre forsøg på oprør. Men James Burbanks familie, der var dybt grebet af det

ædle og storslåede i hans handling, gav den enstemmigt deres bifald.

"Hvorledes det end går, James," sagde mrs. Burbank, "så gjorde du ret i at besvare Texars lave og ondskabsfulde beskyldninger som du gjorde."

"Vi er stolte af dig, fader!" sagde miss Alice. Det var første gang hun kaldte ham således.

"Og derfor, kære datter, vil der ikke findes en eneste slave i Camdless Bay, når Gilbert og unionshæren kommer til Florida," svarede James Burbank.

"I mine kammeraters og mit eget navn takker jeg Dem, mr. Burbank!" tog Zermah nu ordet. "Jeg har for mit vedkommende aldrig hos Dem haft følelsen af, at jeg var slave. Deres godhed og ædelmodighed gjorde, at jeg altid følte mig lige så fri som jeg nu er."

"Du har ret, Zermah!" sagde mrs. Burbank. "Og vi vil holde lige meget af dig, hvad enten du er slave eller fri."

Zermah kunne ikke tilbageholde sin bevægelse. Hun omfavnede lille Dy og gav hende et hjerteligt kys.

Edward Carrol og mr. Stannard tilkendegav ved et varmt håndtryk James Burbank, at de bifaldt hans dristige, men tillige retfærdige handling.

Under den øjeblikkelige bevægelse havde de alle glemt, hvilke forviklinger mr. Burbanks handling senere kunne drage efter sig.

I Camdless Bay tænkte derfor ingen på at dadle James Burbank, med mindre det skulle have været forvalter Perry, men han var tilfældigvis fraværende og ventedes først hjem senere på aftenen.

Det var blevet temmelig silde, og man begav sig til ro. Men forinden familien skiltes, erklærede James Burbank, at han allerede næste dag ville meddele sine slaver deres frihedsbrev.

"Vi må være til stede, når du meddeler dem, at de er frie," sagde mrs. Burbank.

"Ja, alle sammen," tilføjede Edward Carrol.

"Far, må jeg også være med?" spurgte lille Dy.

"Ja, min engel."

"Rejser du så fra os, kære Zermah?" spurgte den lille.

"Nej, kære barn!" svarede Zermah. "Jeg rejser aldrig fra dig."

Efter at der som sædvanlig var taget alle forholdsregler for at sikre Castle House, gik hver til sit.

Næste dag var den første, James Burbank traf på, netop forvalter Perry, som endnu ikke havde nogen anelse om, hvad der forestod, for ingen havde fortalt ham noget. Mr. Burbank, der var forberedt på, at Perry ville blive yderst forbavset, meddelte ham nu selv sin beslutning.

"Å, mr. James! ... Mr. James!" udbrød Perry, der stod som himmelfalden og ikke kunne finde på noget bedre svar.

"Men hvorfor bliver De så forbavset, Perry?" vedblev James Burbank. "Jeg foregriber jo kun begivenhedernes gang. Slavernes frigivelse er en selvfølge i enhver stat, der har følelsen af sin egen værdighed."

"Sin værdighed, mr. Burbank! ... Hvad har den med slaverne at gøre?"

"De forstår ikke, hvad jeg mener ved værdighed, Perry! Lad os derfor sige: sin egen fordel."

"Sin fordel! ... Det kan da ikke være Deres mening. mr. Burbank?"

"Jo, aldeles bestemt, min mening, det vil De snart få at se, Perry!"

"Men hvor skal man så få arbejdere fra til at drive plantagerne?"

"Man tager dem blandt negrene ligesom før."

"Men når negrene ikke er tvunget til at arbejde, så vil de heller ikke gøre det."

"De vil tværtimod arbejde flittigere, fordi de gør det frivilligt, og føle sig mere tilfredse, fordi deres stilling er blevet bedre."

"Så snart Deres slaver er blevet fri, mr. Burbank, vil de løbe deres vej."

"Jeg er overbevist om, at ikke en eneste af dem løber sin vej."

"Nu er jeg altså ikke mere opsynsmand over slaverne på Camdless Bay?"

"Nej, men De er fremdeles forvalter på Camdless Bay, og jeg antager, at Deres stilling ikke er blevet ringere, fordi De nu fører tilsyn med frie mænd i stedet for som før over slaver."

"Men ..."

"Kære Perry! Lad mig lige så godt straks sige Dem, at jeg har svar på alle Deres indvendinger. Gør derfor ingen ophævelser over et skridt, som dog snart måtte gøres, og som har min families udelte bifald."

"Slaverne har vel endnu ikke hørt noget om det?"

"Endnu ikke," svarede James Burbank, "og jeg beder Dem, kære Perry. ikke at sige dem noget om det. Endnu i dag skal de få det at vide. Vil De sammenkalde dem i parken klokken tre i eftermiddag, uden dog at give dem anden oplysning, end at jeg har noget at meddele dem."

Forvalteren fjernede sig yderst forbavset, idet han mumlede:

"Negrene skal ikke mere være slaver, men arbejde for egen regning og selv sørge for alle deres livsfornødenheder! Det er jo det samme som at omstyrte alle menneskelige love og vende op og ned på samfundet. Men det strider mod naturens orden, ja, det gør det."

Om formiddagen kørte James Burbank, Walter Stannard og Edward Carrol ud for at bese den nordlige del af plantagen. Slaverne arbejdede som sædvanligt både på markerne og i møllerne. Der var endnu ikke indtruffet nogen meddelelse fra Jacksonville, og negrene, der var så direkte interesserede i sagen, havde endnu ikke hørt noget om James Burbanks plan.

Hensigten med James Burbanks og hans venners besøg på denne den fjerneste del af plantagen var at forvisse sig om, at den ikke truedes af nogen fare, for han frygtede for, at som følge af hans erklæring den foregående dag ville en del af pøbelen i Jacksonville og omegn kaste sig over Camdless Bay. Det lod dog ikke til det. Alt var roligt, og *Shannon*, som løb op ad floden omtrent klokken ti om formiddagen, lagde ikke til ved landgangsbroen i Camdless Bay, men sejlede videre til Picolata. Hverken op eller ned ad floden viste der sig tegn på, at nogen fare truede Castle House.

Lidt for tolv vendte de tre herrer tilbage fra deres udflugt. Der blev spist frokost og passiaret. Stemningen var ikke så trykket. Man begyndte at håbe, at autoriteterne i Jacksonville havde formået at lægge en dæmper på de mest højrøstede af Texars parti. Hvis det blot kunne gå således endnu nogle dage, ville unionshæren have besat Florida, og de derværende abolitionister være i sikkerhed, hvad enten de hørte hjemme i Nord- eller Sydstaterne.

James Burbank kunne altså skride til udstedelsen af emancipationsakten. Det var første gang en sådan frivilligt blev forkyndt i en slavestat.

Blandt negrene på plantagen ville ingen blive gladere end en tyveårs knøs ved navn Pygmalion, daglig tale kaldet Pyg. Han gjorde tjeneste som gårdskarl i selve Castle House og deltog derfor hverken i markarbejdet eller i virksomheden i fabrikkerne og værkstederne i Camdless Bay. Det var en tåbelig, indbildsk og doven knægt, hvis herskab i mange henseender viste stor overbærenhed. Aldrig så snart var spørgsmålet om slavernes frigivelse rejst, før han i høje ord begyndte at udbrede sig over menneskeret. Ved enhver lejlighed holdt han foredrag for sine medslaver, som åbenlyst lo ham ud. Han satte sig, som det hedder, på den høje hest, men da der egentlig ikke var noget ondt i ham, lod man ham have frisprog.

Forvalter Perry havde underrettet slaverne om, at de skulle møde om eftermiddagen på pladsen foran Castle House, da mr. Burbank havde noget meget vigtigt at meddele dem.

Til den fastsatte tid – lidt før tre – samledes efterhånden hele personalet på Camdless Bay. I stedet for at vende tilbage til deres arbejde havde de benyttet tiden efter middagsmåltidet kl. 12 til at pynte sig lidt og ombytte deres arbejdsdragt med pænere klæder, således som de plejede, når de skulle give møde på pladsen foran Castle House. Der var derfor en almindelig uro og løben fra den ene hytte til den anden, mens forvalter Perry vandrede småbrummende over den forestående omvæltning omkring iblandt dem.

Pludselig stødte han på Pygmalion, som endnu ikke vidste, hvad der skulle gå for sig.

"Mr. Perry! Vil De være så god at sige mig, hvorfor vi skal give møde?"

"Jo, din tosse! Det er for at ..."

For ikke at forråde hemmeligheden brød han pludselig af, men fik i det samme en lys idé.

"Kom herhen, Pyg," sagde han.

Pygmalion adlød.

"Jeg plejer engang imellem at ruske dig i ørene, ikke sandt, Pyg?"

"Ja, mr. Perry! De har jo trods alle guddommelige og menneskelige love ret til at gøre det."

"Nå, siden jeg har ret til det, vil jeg en gang endnu gøre brug af min ret."

Og uden at bekymre sig om Pygs nødråb, men tillige uden at gøre ham synderlig fortræd, ruskede han ham godt i ørene og følte en virkelig lettelse ved endnu engang at benytte sig af sin ret overfor slaverne på Camdless Bay.

Klokken tre trådte James Burbank, fulgt af sin familie ud på trappen foran Castle House. På den åbne plads foran huset befandt sig syv hundrede slaver, mænd, kvinder og børn, og desuden en snes gamle negere, der var for affældige til at arbejde, men alligevel blev underholdt på mr. Burbanks bekostning.

En dyb tavshed påfulgte, og James Burbank gav nu med hånden tegn til Perry og underforvalterne om at lade folkene træde nærmere, for at alle tydeligt kunne høre den meddelelse, han ville give dem.

James Burbank tog nu ordet og efter en kort indledning udbrød han så højt, at alle de tilstedeværende kunne høre ham:

"Ja, mine venner! I mit eget og min families navn erklærer jeg, at fra i dag, den 28. februar 1862, er alle slaverne på plantagen frie, og herefter findes kun frie mænd i Camdless Bay."

De således frigivne hilste deres befrier med jublende hurraråb og styrtede hen imod trappen for at takke ham og kysse ham på hånden. Deres glæde var ubeskrivelig, og udbruddet af den så meget voldsommere, som det hele kom dem så overraskende. Pygmalion var naturligvis en af dem, der tog ivrigst på veje.

Den ældste af personalet gik nu hen til foden af trappen og henvendte, dybt bevæget, følgende ord til mr. Burbank:

"I Deres tidligere slavers navn takker jeg Dem, mr. Burbank, fordi De har udtalt de første befriende ord, der skal løse trældommen i Florida."

Den gamle neger steg langsomt op ad trappen og kyssede taknemmelig mr. Burbank på hånden. Og da lille Dy løb hen imod ham, tog han hende på armen og fremviste hende for sine kammerater, som jublede:

"Hurra! Hurra! ... Længe leve mr. Burbank!"

Deres glade udråb trængte over floden til Jacksonville og underrettede Texar og hans tilhængere om, at James Burbank havde udført sin højmodige beslutning.

Imidlertid vedblev jubelen ustandseligt, og James Burbank og hans familie var dybt rørte over de stakkels negeres glæde, hvis støjende udbrud de forgæves bestræbte sig for at dæmpe. Omsider lykkedes det Zermah at bringe dem lidt til ro. Hun trådte da frem på trappen og henvendte følgende ord til dem:

"Mine venner! Takket være den højhjertede og ædelmodige mand, hvis slaver vi engang var, er vi nu fri og kan gå, hvorhen vi lyster. Vi kan forlade denne plantage, og er ganske vore egne herrer. Men jeg vil for mit vedkommende følge mit hjertes stemme, og jeg er overbevist om, at de fleste iblandt jer ville handle som jeg. Min mand og jeg har nu opholdt os seks år i Camdless Bay, og vi ønsker intet inderligere end at ende vore dage her. Jeg bønfalder derfor mr. Burbank om at beholde os som frie ligesom før, da vi var slaver. Alle dem iblandt jer, der er af samme mening som jeg ..."

"Det er vi alle – alle sammen!"

Og det enstemmige råb var det bedste bevis på, hvilket godt og venligt forhold der bestod mellem James Burbank og de frigivne på hans plantage.

James Burbank tog nu ordet og erklærede, at hvem der ville, kunne forblive på plantagen, der skulle kun træffes en overenskomst angående deres nye gensidige forhold og de frigivnes arbejdsløn og rettigheder. Til en begyndelse ville han udstede et frihedsbrev til hver især af negrene. Det gjaldt både for dem og deres familie og indsatte dem i deres rettigheder som mennesker.

Underforvalterne udførte øjeblikkelig hans befaling, da frihedsbrevene lå parate, fordi James Burbank allerede længe havde været betænkt på at frigive sine slaver, og med de mest rørende beviser på taknemmelighed modtog hver især sit dokument.

Resten af dagen tilbragtes med festligheder, da arbejdet på plantagen først skulle genoptages næste dag. Mr. Burbank og

hans familie, der færdedes omkring i de glade skarer, blev over alt modtaget med levende beviser på oprigtig hengivenhed.

Imidlertid vandrede den fordums slavepisker, den skikkelige Perry, om som på gløder, og på James Burbanks spørgsmål:

"Nå, hvad siger De nu, Perry?" svarede han:

"Jeg siger, mr. Burbank, at sorte er sorte, og selv om de er blevet frie, er de dog derfor ikke blevet hvide, men må gå sorte i deres grav."

"Men de skal herefter leve som hvide," svarede James Burbank smilende, "og det er det, det kommer an på."

Ved middagsbordet på Castle House herskede den dag en oprømt og mere tillidsfuld stemning, for om få dage ville Floridas stilling være fuldstændig betrygget. Der var ikke indløbet foruroligende efterretninger fra Jacksonville, hvor James Burbanks værdige optræden for retten havde gjort et heldigt indtryk på den største del af befolkningen.

Ved middagsbordet befandt sig også forvalter Perry, der havde måttet finde sig i det uundgåelige. Han havde endog fået plads lige overfor den ældste af negrene, der var indbudt af James Burbank for derved endnu mere bestemt at antyde, at ejeren af Camdless Bay i et og alt anerkendte sine frigivne slaver som sine ligemænd. Udenfor lød de frigivnes jubelråb, og på flere steder i parken blev der antændt glædesblus. Til sidst overbragte en deputation "Miss Dy Burbank til Castle House" en ualmindelig stor og skøn buket, der blev overrakt og modtaget med hjertelige ord og under gensidig dyb bevægelse, hvorpå hele familien trak sig tilbage til den store hal. En så vel anvendt dag måtte sikkert også ende godt.

Hen ad klokken otte var hele plantagen atter i ro, da man pludselig blev opskræmt ved lyden af højrøstede stemmer uden for huset.

James Burbank gik straks ud og spurgte, hvad der var på færde.

En af forvalterne svarede, at en båd havde lagt til ved landgangsbroen.

"Hvor kommer den fra?"

"Fra den venstre bred."

"Hvem har den ombord?"

"Et sendebud fra øvrigheden i Jacksonville."

"Hvad vil han?"

"Han har en meddelelse at give Dem. Har han Deres tilladelse til at gå i land?"

"Naturligvis."

Mrs. Burbank var gået ud foran huset til sin mand. Miss Alice løb hen til et af vinduerne i hallen, mr. Stannard og Edward Carrol ilede ud af døren og Zermah rejste sig og tog lille Dy ved hånden. En forudfølelse af, at en alvorlig og truende fare nærmede sig, greb dem alle.

Forvalteren gik atter ned til broen og vendte ti minutter efter tilbage med buddet fra Jacksonville.

Overbringeren, der bar landmilitsens uniform, blev ført ind i hallen, hvor han overrakte James Burbank et stort brev, forseglet med rettens segl.

James Burbank åbnede brevet, hvis indhold var følgende:

> "Ifølge befaling fra de nys indsatte autoriteter i Jacksonville skal enhver slave, som er blevet frigivet

uden de konføderereredes tilladelse, øjeblikkelig udjages af territoriet.

Er denne befaling ikke efterkommet inden to gange fire og tyve timers forløb, vil der blive anvendt våbenmagt.

Givet i Jacksonville, d. 28. februar 1862.

Texar."

De hidtilværende autoriteter var blevet fortrængt af Texar og hans parti, som havde tilrevet sig herredømmet over byen.

"Hvilket svar skal jeg overbringe?" spurgte buddet.

"Slet intet," svarede James Burbank.

Overbringeren blev ledsaget tilbage til sin båd, som satte kursen over mod den venstre flodbred.

På Texars befaling skulle altså alle plantagens fordums slaver jages bort. Netop fordi de var blevet frie, skulle de ikke længere have ret til at opholde sig i Florida, og Camdless Bay blev derved berøvet hele det personale, James Burbank håbede at kunne forsvare plantagen med.

"På den betingelse vil jeg ikke være fri," udbrød Zermah. "Og er min frihed til hinder for at jeg bliver hos Dem, mr. Burbank, så foretrækker jeg igen at blive slave."

Med disse ord sønderrev Zermah sit frihedsbrev og overrakte det knælende til James Burbank.

8. I spænding

Det var det første resultat af den ædelmodige følelse, som havde drevet James Burbank til at frigive sine slaver, forinden unionens arme havde besat Florida.

For øjeblikket beherskede Texar og hans parti byen og provinsen og kunne derfor tillade sig hvilken som helst voldsomhed og alle de udskejelser, som deres rå og tøjlesløse natur tilskyndede dem til at udføre. Var det end ikke lykkedes Texar at få James Burbank sat i fængsel, havde han dog nået sit mål ved at benytte sig af ophidselsen blandt en del af befolkningen i Jacksonville, der var misfornøjet med autoriteternes optræden i sagen mod ejeren af Camdless Bay. Efter James Burbanks frifindelse, der kort efter påfulgtes af hans erklæring om, at alle slaverne på hans plantage var frie, havde Texar sat alle de onde elementer blandt befolkningen i bevægelse og bragt byen i oprør. De bestående myndigheder blev fortrængt, i deres sted anbragte han de mest yderligtgående af sit parti, og der blev nu oprettet en komité, hvis medlemmer valgtes blandt den hvide arbejderbefolkning og de indfødte af spansk herkomst. Militsen, der allerede længe var blevet bearbejdet, og som nu fraterniserede med pøbelen, havde desuden lovet at stå ham bi. Han havde således hele provinsen fuldstændig i sin magt.

James Burbanks højmodige handling blev desuden misbilliget af den største del af planterne på begge sider af St. Johns, fordi de frygtede for, at deres slaver skulle gøre fordring på også at blive sat i frihed. De fleste af planterne var

tilhængere af slaveriet. De havde besluttet at bekæmpe unionisternes fordringer og iagttog harmfuldt unionstroppernes fremrykken. De fordrede derfor, at Florida skulle sætte sig til modværge ligesom de øvrige sydstater.

Ved krigens udbrud forholdt de sig temmelig ligegyldige overfor slavespørgsmålet, men nu ilede de med at slutte sig til Sydstaternes præsident, Jefferson Davis, og var derfor rede til at støtte oprøret.

Hvor ringe agtelse man end nærede for Texar, så faldt det ham under disse omstændigheder ikke vanskeligt ved hjælp af den herskende stemning at trænge sig frem til magten. Og han brugte sin indflydelse om just ikke til at ordne forsvaret og modstanden mod admiral Duponts flåde, så dog til at tilfredsstille sine onde lidenskaber.

Drevet af sit had til familien Burbank fik han straks udstedt den befaling, hvorved de frigivne på Camdless Bay forvistes fra territoriet inden forløb af to gange fire og tyve timer.

"Denne forholdsregel vil tjene til at beskytte planternes interesser," sagde han. "De kan ikke andet end billige en befaling, der navnlig vil bidrage til at forhindre slaverne i Florida fra at gøre oprør."

Texars forslag modtoges også med almindeligt bifald, men var derfor ikke mindre vilkårligt og uretfærdigt. James Burbank havde ubestridelig ret til at emancipere sine slaver og kunne have gjort anvendelse af den, endda forinden krigen angående slavespørgsmålet brød ud mellem Nord- og Sydstaterne. Ingen kunne fratage ham denne ret, og Texars forholdsregel var hverken lovlig eller retfærdig.

Men Camdless Bay ville øjeblikkelig blive berøvet sine naturlige forsvarere, og således havde han også her fuldstændig opnået, hvad han ønskede.

Det indså man godt i Castle House, og James Burbank burde have ventet med at gennemføre sin plan, indtil det kunne ske uden fare. Men som vi ved, havde han ikke kunnet bekæmpe sin harme over i øvrighedens nærværelse at blive beskyldt for at være i uoverensstemmelse med sine principper, og derfor havde han offentligt udtalt sig og senere offentligt proklameret negrenes frigivelse på Camdless Bay.

Herved var familien i Castle House og dens gæster kommet i en temmelig betænkelig stilling, og der måtte skyndsomst tages en beslutning med hensyn til hvad der under disse omstændigheder var at gøre.

Allerførst afhandlede man endnu samme aften, hvorvidt det var nødvendigt at tilbagekalde emancipationserklæringen. Men alle var enige i, at det forandrede ikke sagernes stilling, da Texar ikke ville tage mindste hensyn til det. Desuden ville alle negrene på plantagen øjeblikkelig følge Zermahs eksempel og sønderrive deres frihedsbrev, når de hørte, hvad de nye myndigheder i Jacksonville havde besluttet for at fjerne dem fra Camdless Bay. For ikke at blive forjaget fra plantagen og territoriet ville de alle have foretrukket på ny at blive slaver, indtil der ved offentligt lovbud blev indrømmet dem ret til som frie mænd at tage ophold, hvor de selv ville.

Men det behøvedes ikke. Plantagen var blevet deres egentlige fædreland, som de ville hjælpe deres fordums herre at forsvare lige så tappert nu, de var frie, som tidligere som slaver, forsikrede Zermah, og James Burbank behøvede derfor ikke at

tilbagekalde sin beslutning. Det mente også hele familien, og heri bestyrkedes de næste dag, da befalingen, som komiteen i Jacksonville havde udstedt, blev bekendt, og hele personalet i Camdless Bay strømmede til Castle House for at lægge sin troskab og hengivenhed for James Burbank for dagen. Ville Texar bringe befalingen til udførelse, besluttede de at gøre modstand og sætte magt mod magt.

"Der er desuden intet øjeblik at spilde," sagde Edward Carrol. "I morgen eller overmorgen er slavespørgsmålet måske allerede løst i Florida. Unionens flotille kan da have forceret indløbet til St. Johns og så ... "

"Men hvis nu militsen og de konfødererede tropper gør modstand, hvad så?" bemærkede mr. Stannard.

"Deres modstand kan ikke blive af lang varighed," svarede Edward Carrol. "De har jo hverken krigsskibe eller kanonbåde, hvorledes skal de da kunne forhindre Dupont fra at forcere indløbet, eller Sherman fra at udskibe sine tropper. Har unionstropperne først besat havnene ved Fernandina, Jacksonville og St. Augustine, så er de herre over Florida, og da må Texar og hans tilhængere tage flugten ..."

"Blot man kunne bemægtige sig hans person," udbrød James Burbank. "Falder han i hænderne på Nordstaternes autoriteter, vil han næppe ved hjælp af et alibi slippe fri for sin velfortjente straf."

Den nat forblev alt dog roligt på Camdless Bay. Men mrs. Burbank og miss Alice levede i en uafbrudt angst.

Næste dag, den 1. marts, lyttede man efter enhver støj udefra. Men der viste sig intet tegn til angreb. I Texars dekret indrømmedes der de frigivne en frist af to gange fire og tyve

timer til at rømme plantagen. James Burbank opnåede herved tid til at ordne sine forsvarsmidler, så godt det lod sig gøre. Han måtte navnlig være vel underrettet om begivenhederne på krigsskuepladsen, som hvert øjeblik kunne forandre sagernes stilling. James Burbank og hans svoger red derfor ned langs med St. Johns højre bred henimod fyrtårnet ved flodens munding. Når de kom forbi Jacksonville, som lå på den modsatte flodbred, ville de let kunne opdage, om en større samling af fartøjer tydede på, at der var nogen ekspedition i gære mod Camdless Bay. Efter en halv times ridt befandt de sig uden for plantagens område og fortsatte da deres vej nordpå.

Urolige og bekymrede vandrede imidlertid mrs. Burbank og miss Alice frem og tilbage i parken omkring Castle House. Mr. Stannard forsøgte at berolige dem, men det lykkedes ikke. De havde begge en forudfølelse af, at ulykken stod for døren.

Zermah benyttede tiden til at besøge de forskellige barakker, hvor udjagningsdekretet nu var bekendtgjort. Negrene tænkte dog ikke på at efterkomme det, de havde genoptaget deres sædvanlige arbejde. De havde ligesom deres fordums herre besluttet at gøre modstand. Nu, da de var frie, havde ingen ret til at jage dem bort fra det sted, de selv havde valgt. Zermah bragte sin frue den efterretning, at hun fuldt ud kunne stole på personalet i Camdless Bay.

"Alle mine kammerater," sagde Zermah, "vil, ligesom jeg, hellere atter blive slaver, end forlade plantagen og deres herskab i Castle House. Og vil nogen tvinge dem til det med magt, vil de sætte sig til modværge."

Nu var der intet andet at gøre end afvente James Burbanks og Edward Carrols hjemkomst. Det var jo muligt, at Unionens

flotille allerede i dag, den 1. marts, var kommet ud for fyrtårnet ved Pablo og blokerede indløbet til St. Johns. For at kunne gøre modstand, ville de konfødererede have brug for hele militsen, og autoriteterne i Jacksonville, som var direkte truede, ville ikke være i stand til at udføre deres trussel mod de frigivne på Camdless Bay.

Imidlertid foretog forvalter Perry sin sædvanlige runde over hele plantagen og kunne således overbevise sig om den fortræffelige stemning blandt negrene. Skønt han ikke ville indrømme det, kunne han godt se, at selv om deres stilling havde forandret sig, var de dog lige flittige til deres arbejde og viste samme hengivenhed som før mod James Burbank og hans familie. De holdt også urokkelig fast ved deres beslutning om at gøre modstand mod ethvert forsøg fra pøbelen i Jacksonville på at udjage dem. Men forvalter Perry, der fremdeles holdt stift på sine antiabolitionistiske l meninger, var overbevist om, at de ikke ret længe ville vedblive at nære sådanne ædle følelser. Naturen ville kræve sin ret. De nylig frigivne ville af sig selv vende tilbage til slaveåget og nøjes med den underordnede plads, som naturen havde tildelt dem i skabningens rækker mellem mennesket og dyret.

På sin vandring traf Perry tilfældigvis på den indbildske Pygmalion, hvis holdning var blevet endnu mere opblæst end den foregående dag. Når man så ham gå omkring med hænderne på ryggen og knejsende med hovedet, kunne man ikke være i tvivl om, at man havde en fri mand for sig. Men han var lige så doven nu som før.

"Nå, er De der, mr. Perry!" sagde han meget overlegent.

"Hvad har du her at bestille, din dovne krabat?"

"Jeg spadserer. Jeg behøver jo ikke at bestille noget nu, da jeg ikke længere er en ussel slave, men går omkring med mit frihedsbrev i lommen."

"Og hvad vil du herefter leve af, Pyg?"

"Af at spise, mr. Perry!"

"Men hvem skal skaffe dig noget at spise?"

"Det skal min herre."

"Du har nok allerede glemt, at du ikke længere har nogen herre, dit tossehoved."

"Nej, jeg ved nok, at jeg hverken har eller nogen sinde mere vil få nogen herre. Men mr. Burbank vil ikke sende mig bort fra plantagen, hvor jeg, uden at rose mig selv, dog gør ikke så lidt nytte."

"Mr. Burbank sender dig alligevel bort."

"Sender han mig bort?"

"Ja, naturligvis. Så længe du tilhørte ham, kunne han beholde dig, selv om du ikke bestilte noget. Men når du ikke længere tilhører ham og ingenting vil bestille, jager han dig uden videre bort, og hvad skal der så blive af en stymper som dig?"

Det lod til, at Pyg endnu ikke havde set sagen fra den side.

"Så De tror virkelig, at mr. Burbank vil være os så hård at ..."

"Det er slet ikke, fordi han er hård, men han bliver tvunget dertil af omstændighedernes magt," svarede Perry. "Men enten han nu vil eller ikke, så har komiteen i Jacksonville befalet, at alle de frigivne slaver skal udjages af Floridas territorium."

"Men er det virkelig sandt?"

"Javist er det, og nu vil det vise sig, hvorledes du og dine kammerater vil komme ud af det, når I ikke længere har nogen herre."

"Men jeg vil ikke forlade Camdless Bay," udbrød Pygmalion. "Når jeg er fri ..."

"Ja, så står det dig frit for at rejse din vej, men du har ikke lov til at blive. Skynd du dig derfor at pakke sammen."

"Hvad skal der så blive af mig?"

"Det bliver din sag."

"Men når jeg er fri ..." vedblev Pygmalion. Hans tankegang rakte ikke videre.

"Er det ikke nok?"

"Men hvad skal jeg da gøre, mr. Perry?"

"Hør nu efter og se til, at du kan forstå, hvad jeg siger."

"Det kan jeg godt."

"Nu er du fri, ikke sandt?"

"Det ved jeg nok, mr. Perry! Jeg har jo mit frihedsbrev i lommen."

"Nå, ... så riv det i stykker."

"Nej, det vil jeg ikke."

"Så har du kun en udvej, hvis du vil blive her."

"Hvad mener De?"

"Du må skynde dig at få en anden hudfarve, Pyg! Når du er blevet hvid, har du ret til at forblive i Camdless Bay, ellers ikke."

Og med disse ord gik forvalteren sin vej, ret tilfreds med at have givet den indbildske Pyg en velfortjent tilrettevisning.

Pyg stod hensunken i tanker. Han indså, at for at beholde sin plads var det ikke nok at være fri. Han måtte også blive hvid, men det er lettere sagt end gjort, når man af naturen har fået en hud så sort som kul.

Lidt før klokken tolv vendte James Burbank og Edward Carrol tilbage fra deres udflugt. Omkring Jacksonville var alt roligt.

Fartøjerne indtog deres sædvanlige plads, nogle var fortøjede ved bolværket, andre lå for anker midt ude i flodløbet. På den anden side af floden sås dog enkelte troppeafdelinger. Det var de konføderederedes tropper, som drog nordpå. Camdless Bay syntes endnu ikke truet.

Da James Burbank og hans ledsager havde nået flodens munding, kastede de blikket ud over havet. Så vidt øjet rakte, viste der sig ikke en eneste sejler i rum sø og heller ingen røg fra noget dampskib, som kunne tyde på, at en eskadre nærmede sig. Kystforsvaret på denne side af Florida var aldeles forsømt, der fandtes hverken skanser eller brystværn. Der var heller ikke truffet foranstaltninger til at forsvare St. Johns munding, og unionsflåden ville uhindret kunne løbe op ad floden. Kun i fyrtårnet ved Pablo var lanternen blevet ødelagt, og fyret derved gjort ubrugeligt. Det var jo dog kun en forhindring, hvis flotillen ville løbe ind ved nattetid. James Burbank og Edward Carrol vendte derfor beroligede tilbage til Castle House, siden der i Jacksonville ikke viste sig noget tegn til, at et angreb på Camdless Bay var nær forestående.

"Det var jo en glædelig efterretning," sagde mr. Stannard. "Men det foruroliger mig, at admiral Duponts eskadre endnu ikke er i sigte. Jeg kan ikke forstå, hvorfor det varer så længe."

"Hvis eskadren er gået under sejl i går," svarede Edward Carrol, "måtte den nu være ud for Fernandina."

"Vejret har været så uroligt i disse dage," sagde James Burbank. "Den stærke pålandsvind har måske nødsaget admiral Dupont til at søge ud i rum sø. I dag har vinden lagt sig, og det skulle derfor ikke undre mig, om vi allerede i aften ..."

"Gid det var så vel," sukkede mrs. Burbank.

"Men," indvendte Alice, "når fyret ved Pablo ikke kan tændes, hvorledes vil så flotillen i aften kunne finde ind i St. Johns?"

"Det kan den heller ikke, kære Alice!" svarede James Burbank. "Forinden unionsflåden skrider til at forcere indløbet til St. Johns, må de først have bemægtiget sig øen Amélia og Fernandina for at kunne beherske jernbanen til Cedar Keys. Jeg antager, at admiral Duponts flotille først om en tre-fire dage vil kunne løbe op ad St. Johns."

"Sandsynligvis," svarede Edward Carrol, "og jeg håber, at når Fernandina først er indtaget, vil de konfødererede blive nødsaget til at trække sig tilbage. Det er jo også muligt, at militsen vil forlade Jacksonville allerede før kanonbådsflotillen viser sig. I så tilfælde ville Texar og hans bande opgive angrebet på Camdless Bay."

"Rimeligvis," svarede James Burbank. "Så snart blot unionstropperne betræder Floridas territorium, er det tilstrækkeligt til at beskytte os. – Er der noget nyt på plantagen?"

"Nej," svarede miss Alice. "Zermah siger, at negrene har genoptaget arbejdet over alt på plantagen, og at de er rede til at slås til sidste mand for at forsvare Camdless Bay."

"Jeg håber, at det ikke må komme så langt," sagde James Burbank. "Jeg skulle tage meget fejl, om ikke de slyngler, som har tilrevet sig magten, flygter fra Jacksonville, så snart Unionens flåde viser sig uden for Florida. Vi må ikke desto mindre være på vor post. Vil De være med, Stannard, når Carrol og jeg efter frokost tager den mest udsatte del af plantagen i øjesyn? Jeg ville nødig, kære ven, at De og Alice skulle være udsat for større fare i Castle House end i Jacksonville, og skulle

det komme til det yderste, ville jeg aldrig tilgive mig selv at have opfordret Dem til at komme hertil."

"Var vi forblevet i vor bolig i Jacksonville, kære James," svarede Stannard, "ville vi sandsynligvis nu være udsat for udpresning af myndighederne lige så godt som de andre i byen, der hælder til abolitionisternes mening."

"Men selv om vi her skulle være udsat for større fare, så er det dog bedre, at vi deler den med jer," tilføjede miss Alice.

"Du har ret, kære Alice!" svarede James Burbank. "Jeg vil håbe det bedste og antage, at Texar ikke får tid til at udføre sin trussel mod vort personale."

James Burbank og hans venner tilligemed forvalter Perry tilbragte hele formiddagen med at tage alle barakbyerne i øjesyn, og over alt var stemningen fortræffelig blandt negrene. James Burbank undlod ikke at gøre sin forvalter opmærksom på, hvor ivrigt de frigivne tog fat på deres arbejde. Ikke en eneste af dem undslog sig.

"Men lad os først se, hvorledes arbejdet bliver gjort," indvendte Perry.

"Å, det bliver nok lige så godt gjort som før," svarede James Burbank muntert.

De fire herrer vendte derpå tilbage til Castle House, og aftenen forløb roligere end den foregående.

Da de var uden alle efterretninger fra Jacksonville, begyndte de at håbe, at Texar havde opgivet at bringe sin trussel til udførelse, eller at han måske ikke ville få tid til at gennemføre den.

Der blev imidlertid truffet alle mulige forsigtighedsforanstaltninger for natten. Perry og

underforvalterne patruljerede langs med udkanten af plantagen og især ved bredden af St. Johns. Negrene havde fået befaling til, i tilfælde af angreb, at ty ind bag palisaderne, og der blev sat vagt ved den yderste port.

James Burbank og hans venner stod op flere gange om natten for at forvisse sig om, at deres befalinger blev punktligt efterkommet. Men natten forløb uden at roligheden blev forstyrret.

9. Den anden marts

Næste dag, den anden marts, bragte en af underforvalterne, som var sejlet over floden til Jacksonville og uhindret vendt tilbage til Camdless Bay, James Burbank flere meget vigtige efterretninger.

Ved daggry var admiral Dupont gået til ankers i bugten ved St. Andrews. Hans eskadre talte seks og tyve skibe, nemlig atten kanonbåde, en kutter, et armeret transportskib foruden seks andre transportskibe, som havde landgangstropper ombord, for som Gilbert havde skrevet i sit sidste brev, støttede general Sherman ekspeditionen.

Det ugunstige vejr havde forsinket admiral Duponts ankomst. Han måtte derfor skyndsomt træffe foranstaltninger til at besætte Indløbene ved St. Mary på grænsen mellem Georgia og Florida.

Fernandina, øens vigtigste punkt, blev beskyttet af et fort, der husede en garnison på femten hundrede mand inden for sine svære mure. Man antog, at unionstropperne her ville møde en temmelig alvorlig modstand.

Men det skete ikke. Underforvalteren meddelte, at i Jacksonville fortalte rygtet, at så snart eskadren viste sig i bugten ved St. Mary, havde de konfødererede rømmet ikke alene fortet og Fernandina, men hele den del af kysten.

Mere vidste han ikke. For beboerne i Camdless Bay var det imidlertid vigtige efterretninger. Var unionstropperne først gået i land i Florida, ville de snart have hele staten i deres magt. Før om nogle dage ville kanonbådene sandsynligvis ikke kunne

komme over sandbanken i St. Johns. Men deres nærværelse ville naturligvis lægge bånd på de nye autoriteter i Jacksonville, og frygten for repressalier ville måske afholde Texar og hans meningsfæller fra at foretage noget imod en ejendom, som tilhørte en så anset abolitionist som James Burbank.

Familien Burbank følte en virkelig lettelse ved således pludselig at gå over fra frygt til håb, og navnlig var mrs. Burbank og miss Alice oplivet ved tanken om, at de snart skulle gense Gilbert uden at behøve at frygte for hans sikkerhed.

Gilbert Burbank opholdt sig i det øjeblik kun så mil fra Camdless Bay. Han var ombord i kanonbåden "*Ottawa*", der nylig havde udmærket sig ved en søkrigens historie ualmindelig bedrift.

Dermed forholdt det sig således:

Så snart admiral Dupont var kommet til kundskab om, at de konfødererede tropper havde rømmet fortet, sendte han nogle fartøjer af ringe dybgående til St. Mary. Den hvide befolkning havde allerede trukket sig tilbage til det indre af landet, og alle byer, landsbyer og plantager på kysten lå åbne for unionstropperne. Det var en fuldstændig panik, der blev fremkaldt ved den urigtige opfattelse, at unionstropperne ville anvende repressalier, og ikke alene i Florida, men i en stor del af Georgia flygtede befolkningen over hals og hoved af frygt for landgangstropperne. Admiral Duponts flotille kunne derfor uden at løsne et skud tage både fortet og Fernandina i besiddelse. Og det var kun kanonbåden "*Ottawa*", hvor Gilbert og Mars var ombord, der, som vi snart skal få at høre, fik brug for sine kanoner. Fernandina er ved en jernbane sat i forbindelse med havnen ved Cedar Keys på vestkysten af

Florida. Jernbanen er ført langs med kysten af øen Amelia og derpå over til fastlandet ved hjælp af en lang pælebro, tværs over bugten ved Nassau.

Da "*Ottawa*" var nået midt ind i bugten, kørte et tog netop ud på broen. Det medførte garnisonen i Fernandina og flere mere eller mindre betydelige personligheder i byen. Kanonbåden forcerede straks med damp og styrede hen imod broen, idet den affyrede sine jagerkanoner mod broen og trænet. Gilbert, der var posteret i forskibet, ledede skydningen, og flere af skuddene var meget heldige. Således traf en granat den sidste vogn i toget, knuste akslerne og sprængte koblerne. Toget standsede imidlertid ikke sin fart, hvad der ville have bragt det i en alt for farlig stilling, men lod vognen i stikken og brusede for fuld damp videre mod sydvest. En afdeling af de landsatte tropper kom netop til og kastede sig ind på broen. De bemægtigede sig vognen, og flygtningene i den, af hvilke de fleste var civilpersoner, blev taget til fange. Fangerne blev ført til den øverstbefalende i Fernandina, hvor de blev noteret, og som advarsel måtte de tilbringe fire og tyve timer ombord i et af eskadrens fartøjer, hvorpå de blev sat i frihed.

Toget undslap, og "*Ottawa*" måtte lade sig nøje med at angribe og bemægtige sig et fartøj, ladet med skyts, som var flygtet ind i bugten.

Disse tildragelser nedstemte modet hos de konfødererede tropper og befolkningen i Florida, i særdeleshed blandt indbyggerne i Jacksonville. Indløbet til St. Johns ville naturligvis blive forceret, og unionstropperne ikke møde større modstand i Jacksonville end i St. Augustine og de øvrige byer i provinsen.

Familien Burbank følte sig mere og mere beroliget, for under de forhåndenværende omstændigheder var der al grund til at antage, at Texar ikke turde forsøge på at gennemføre sine planer. Inden kort tid ville han og hans tilhængere være fortrængte ved selve begivenhedernes magt, og hæderlige folk atter indtage forsædet i stadens råd, hvorfra de kun var blevet fordrevet ved et pøbelopløb.

Der var al anledning til at tænke således og nære det bedste håb, og så snart disse vigtige efterretninger nåede Camdless Bay, gav glæden sig også straks luft i rungende hurraråb, ved hvilken lejlighed Pygmalion ikke gav den stummes rolle. Ikke desto mindre blev der fremdeles truffet alle mulige foranstaltninger for at beskytte plantagen den korte tid, der endnu var tilbage, før kanonbådene viste sig på floden.

Men mod al forventning forløb der uheldigvis en hel uge, for unionsflåden kunne forcere indløbet og bemægtige sig St. Johns, og i mellemtiden hjemsøgtes familien på Camdless Bay af sorg og ulykker.

Sagen var, at admiral Dupont vel havde besat Fernandina, men alligevel var nødsaget til at gå frem med en vis forsigtighed. Det lå i hans plan at vise unionens flag over alt, hvor hans fartøjer kunne løbe ind, og han fordelte derfor sin eskadre i flere afdelinger. Således blev seks kanonbåde med ringe dybgående beordret til at løbe op ad St. Johns og bemægtige sig Jacksonville.

Men der forløb fire og tyve timer, forinden ordren kunne efterkommes, og i den tid hærgede og plyndrede secessionisterne territoriet.

Hen ad klokken tre om eftermiddagen fik James Burbank en formodning om, at der var noget i gære mod ham, da Perry, som havde været ude at rekognoscere ved udkanten af plantagen, kom løbende åndeløs og meddelte, at mistænkeligt udseende personer nærmede sig Camdless Bay.

"Kommer de nordfra, Perry?"

"Ja, mr. Burbank."

Omtrent samtidig kom Zermah tilbage fra den lille landgangsbro og fortalte mr. Burbank, at flere både nærmede sig fra den modsatte flodbred.

"Kommer de fra Jacksonville?"

"Ja."

"Lad os gå ind," sagde mr. Burbank. "Alle må blive i huset."

"Ja, herre."

James Burbank ville ikke længere skjule for sine nærmeste, at faren stod for døren, og han underrettede dem derfor om, at angrebet næppe ville lade længe vente på sig.

"Og det skønt de slyngler er på nippet til at blive overvældet af unionstropperne," udbrød mr. Stannard.

"Texar vil ikke gå glip af så god en lejlighed til at hævne sig på os," svarede James Burbank roligt, "og så gøre sig usynlig, når han har nået sit mål."

Derpå vedblev han heftigere:

"Mon det menneske da aldrig skal få straf for sine forbrydelser? ... Han smutter altid fra os ... Man fristes til at tro, at der ikke gives nogen retfærdighed hverken på jorden eller i himlen!"

"Lad os ikke gå i rette med Vorherre, kære James," sagde mrs. Burbank.

"Gud holde sin hånd over os," tilføjede Alice Stannard.

James Burbank, som atter var blevet roligere, gav nu befaling til at sætte Castle House i forsvarsstand.

"Ved negrene, hvad der forestår?" spurgte Edward Carrol.

"Jeg vil lade dem underrette om det," svarede James Burbank. "Jeg tænker," vedblev han, "at vi må indskrænke os til at forsvare muren omkring parken og huset. Fjenden er for mandstærk til at vi kan standse ham ved udkanten af plantagen. Vi må derfor samle alle vore forsvarere inden for palisaderne. Skulle angriberne trænge over dem, vil Castle House, som tidligere har modstået seminolernes angreb, måske også være i stand til at holde sig mod Texar og hans banditter. Min hustru, Alice og Dy, og Zermah, der må tage vare på de tre andre, må ikke forlade Castle House uden min tilladelse. Bliver vor stilling alt for farlig, så er alt ordnet således, at de kan undfly gennem tunnelen, som står i forbindelse med Marinobugten og St. Johns. En båd, bemandet med to af vore folk, skal ligge skjult mellem sivene, og så må du, Zermah, befale dem at ro jer op ad floden til pavillonen på Cederklippen, hvor I vil være i sikkerhed."

"Men hvorledes skal det gå dig, James?" udbrød mrs. Burbank.

"Og dig, fader," sagde miss Alice og klyngede sig til sin fader, som om afskedens øjeblik allerede var kommet.

"Vi vil gøre, hvad der står i vor magt, for at komme til jer, når vi ikke længere kan holde os her," svarede James Burbank. "Men I må love mig at flygte til Cederklippen, når I bliver alt for udsatte her. Ved vi jer først i sikkerhed, vil vi med større sindsro kunne slås til det yderste mod disse røvere."

Det var også deres eneste udvej, hvis angriberne skulle trænge over palisaderne og gøre et direkte angreb på Castle House.

James Burbank gav sig nu i færd med at opstille sit mandskab, medens Perry og underforvalterne samlede folkene. Inden en times forløb var indgangen gennem palisaderne besat med bevæbnede negre. Slavernes kvinder og børn måtte foreløbig ty ud i skovene omkring Camdless Bay.

Uheldigvis havde James Burbank kun få stridskræfter til sin rådighed, og siden krigens udbrud havde det været ham næsten umuligt at forskaffe sig tilstrækkelig ammunition og våben, som i Jacksonville ikke var til at få for penge. Man måtte nøjes med, hvad der forefandtes i Castle House fra de sidste kampe med seminolerne.

James Burbanks plan gik hovedsagelig ud på at beskytte Castle House mod brand og plyndring. Der kunne ikke være tale om at forsvare barakbyerne eller forhindre angriberne fra at ødelægge møllerne og kogerierne. Han havde ikke engang fire hundrede mand at stille op mod fjenden, og hans mandskab var oven i købet utilstrækkeligt bevæbnet. En snes geværer blev fordelt mellem de dygtigste skytter, og riflerne forbeholdtes James Burbank, hans venner, Perry og underforvalterne, der alle havde begivet sig ned til udfaldsporten. Mandskabet blev nu opstillet således, at det kunne yde den længst mulige modstand mod angrebet på palisaderne, som desuden beskyttedes af vandet i graven uden om parken.

Pygmalion var på færde over alt, men naturligvis uden at udrette det allermindste. Han anså sig som selvskreven til at

forsvare huset, og det faldt ham slet ikke ind at slutte sig til kammeraterne udenfor. Han havde aldrig før næret så stor hengivenhed for James Burbanks person.

Omsider var alt beredt, og nu gjaldt det om at få at vide, fra hvilken side angrebet ville finde sted. Skete det nordfra, ville forsvaret kunne blive kraftigere. Fra flodsiden derimod lå Camdless Bay åben for fjenden, og forsvaret ville følgelig blive så meget vanskeligere. En landgang er imidlertid altid vanskelig at iværksætte, og der krævedes i ethvert tilfælde et temmelig betydeligt antal både for på kort tid at sætte en trop bevæbnede folk fra den ene flodbred over til den anden.

Det var netop dette, samtalen drejede mellem James Burbank og hans venner drejede sig om, medens de ventede på spejderne, som var udsendt i forskellige retninger.

De forblev ikke længe i uvished om, fra hvilken side de kunne vente angrebet.

Hen ad halv fem om eftermiddagen vendte spejderne skyndsomt tilbage fra den nordlige udkant af plantagen og meldte, at en bevæbnet trop rykkede frem mod Camdless Bay. De kunne dog ikke med bestemthed angive, om det var en afdeling af landmilitsen eller kun en flok sammenløbet pak, som tørstede efter plyndring, der havde påtaget sig at bringe Texars udvisningsdekret mod de frigivne slaver til udførelse. Det var en trop på over tusind mand, som plantagens personale umuligt kunne holde stand imod. Men selv om angriberne tog palisaderne med storm, var det jo muligt, at Castle House ville kunne yde længere og mere hårdnakket modstand.

Det var klart, at angriberne ikke havde villet forsøge en landgang ved Camdless Bay, hvor de kunne vente at finde

modstand, og var derfor gået over floden i nærheden af Jacksonville. Ved hjælp af et halvt hundrede fartøjer var overfarten gået for sig med lethed.

James Burbank havde følgelig handlet meget rigtigt i at trække hele sit personale sammen bag palisaderne, siden han dog ikke kunne forhindre angriberne, der mødte velbevæbnede og fem gange så mandstærke som hans egen lille trop, fra at trænge ind på plantagens gebet.

Det var tvivlsomt, hvorvidt Texar selv ledede angrebet. Han vovede måske ikke at sætte sig i spidsen for sin bande nu, da han vidste, at unionens tropper var i nærheden. Men selv om han ville være til stede for at se sin hævn fuldbragt, plantagen ødelagt og familien Burbank myrdet eller overgivet i hans hænder, var det dog hans hensigt at flygte sydpå, måske endog helt ned til Everglades i det sydlige Florida, hvor det ville blive meget vanskeligt at få fat på ham.

Tanken om dette foruroligede James Burbank i høj grad, og det var netop grunden til, at han ville vide sin hustru og datter og Alice Stannard, der var betroede til Zermahs omsorg, i sikkerhed på Cederklippen, nogle mil oven for Camdless Bay. Han og hans venner ville senere opsøge dem dér, når unionshæren atter havde tilvejebragt ro og sikkerhed i landet.

Ved udgangen af tunnelen, som satte Castle House i forbindelse med Marino-bugten, lå der derfor en båd skjult mellem sivene, og to slaver sad rede til at gribe årerne. Men forinden det kom så vidt, at de måtte flygte, ville de forsøge på at forsvare sig nogle timer, måske endog hele natten. Beskyttet af mørket kunne båden snige sig op ad floden uden frygt for at

blive forfulgt af de mistænksomme småbåde, som drev om i nærheden af Camdless Bay.

10. Den anden marts om aftenen

James Burbank tilligemed sine venner og de fleste af negrene stod rede til kampen. De ventede kun på, at angrebet skulle begynde, og havde truffet foranstaltninger til at forsvare sig, først fra palisaderne og senere fra selve huset, hvis parken blev taget med storm.

Hen ad klokken fem forkyndte lydelige og forbitrede udråb, at angriberne ikke var langt borte. Men selv om de var rykket frem i tavshed, skønnede man snart, at de havde bemægtiget sig hele den nordlige del af plantagen, for tætte røgskyer steg op fra skovene, som begrænsede horisonten ad den kant. Det var savmøllerne, der gik op i luer, tillige med barakbyerne, som fjenden dog først havde plyndret. De stakkels negre havde ikke fået tid til at bringe en eneste smule af deres ejendele i sikkerhed, og de så nu deres huse gå op i luer. Bandens vilde råb og hujen besvarede de derfor med rasende og forbitrede skrig. De frække røvere ødelagde jo de huse, som den foregående dag ved frihedsbrevene var tilkendt negrene som deres ejendom.

Støjen og råbene lød bestandig nærmere og nærmere ved Castle House. Hele den nordlige horisont var luerød, som om solen var gået ned ad den kant. Hede vindpust fo'r hen over Castle House og der hørtes voldsomme eksplosioner, når ilden greb fat i det tørre tømmer, som lå opstablet på værfterne. Kort efter forkyndte et endnu heftigere knald, at en af dampkedlerne

i savmøllerne var sprunget i luften. Ødelæggelsen optrådte i hele sin vederstyggelighed.

James Burbank, Edward Carrol og mr. Stannard opholdt sig netop da ved udfaldsporten på palisaderne. Herfra uddelte de deres befalinger til negrene, som efterhånden trak sig længere tilbage. Angriberne kunne nu ikke være langt borte. De ville formodentlig snart åbne en levende ild mod palisaderne, som de kunne komme meget nær uden at blive bemærket, fordi træerne udenfor afgav tilstrækkelig dækning.

James Burbank holdt nu råd med sine venner, hvorefter det blev besluttet, at forsvarerne skulle trække sig tilbage indenfor palisaderne, som de kunne dække sig bag, medens de skød. Gjorde angriberne forsøg på at gå over kanalen og storme enceinten, kunne det måske lykkes negrene at kaste dem tilbage.

Befalingen blev udført. Negrene trak sig indenfor palisaderne, og udfaldsporten skulle netop lukkes, da James Burbank fik øje på en mand, der løb så hurtigt, han kunne, hen imod palisaderne, som om han søgte beskyttelse hos Castle Houses forsvarere.

Det var virkelig også mandens hensigt, og et par skud, som blev sendt efter ham fra den nærliggende skov, ramte ham heldigvis ikke. I et spring satte han over den lille bro og befandt sig snart i sikkerhed bag palisaderne, hvorpå udfaldsporten blev forsvarligt lukket.

"Hvem er De?" spurgte James Burbank.

"Jeg er ansat hos Deres korrespondent, mr. Harvey i Jacksonville."

"Er De overbringer af et budskab fra mr. Harvey?"

"Ja. Men da passagen på floden ikke er fri, kunne jeg ikke komme ad den vej."

"Har De da kunnet slutte Dem til militsen og angriberne uden at vække mistanke?"

"Ja, jeg blandede mig mellem en hel flok vagabonder, som fulgte med militsen, og så snart jeg så mit snit, flygtede jeg, men fik et par skud med på vejen."

"De har formodentlig en skriftlig meddelelse til mig fra mr. Harvey?"

"Ja, her er den."

Mr. Harvey skrev, at James Burbank kunne have fuld tillid til hans sendebud, John Bruce, som var overbringer af forskellige oplysninger, hvorefter han kunne træffe sine bestemmelser med hensyn til forsvaret af Castle House.

Der var intet øjeblik at give bort. Geværskuddene knaldede allerede udenfor palisaderne.

"Hvad har De da at meddele?" spurgte James Burbank.

"Den bevæbnede trop, som er gået over floden for at angribe Castle House, udgør henved fjorten til femten hundrede mand," svarede John Bruce.

"Er det Texar, der anfører den?"

"Mr. Harvey kunne ikke komme på det rene med det," svarede John Bruce. "Han ved imidlertid for vist, at Texar i det sidste døgn ikke har ladet sig se i Jacksonville."

"Så har den slyngel en ny skurkestreg for," sagde James Burbank.

"Ja, det mener mr. Harvey også," svarede John Bruce. "Texar behøver heller ikke at være personlig til stede for at jage de frigivne slaver ud ..."

"Ja, jage dem ud ved hjælp af ild og plyndring," afbrød James Burbank ham.

"Mr. Harvey mente derfor også, at De gjorde bedst i at bringe Deres familie i sikkerhed ved snarest muligt at forlade Castle House."

"Castle House er ikke så let taget," svarede James Burbank, "og vi vil forsvare os til det yderste ... Er der noget nyt i Jacksonville?"

"Nej, mr. Burbank."

"Er unionstropperne endnu ikke gået ind i Florida?"

"De holder endnu kun Fernandina og bugten ved St. Mary besat."

"Hvad er den egentlige hensigt med Deres komme?"

"Jeg skulle gøre Dem opmærksom på, at Texar benytter de frigivne slavers udjagelse som påskud til at ødelægge plantagen og bemægtige sig Deres person."

"De ved altså ikke," spurgte James Burbank atter, "om Texar selv fører banden an?"

"Nej, mr. Burbank! Mr. Harvey kunne ikke komme efter, hvorledes det forholdt sig med det. Og på vejen herud kunne jeg heller ingen oplysninger indhente om det."

"Er det en større afdeling af militsen, som støtter angriberne?"

"Der er vel i det højeste et hundrede stykker," svarede John Bruce. "Men den pøbelsværm, som ledsager dem, består af de værste banditter. Texar har forsynet dem med våben, og de vil sandsynligvis tillade sig alle mulige udskejelser. Det var derfor mr. Harvey mente, De gjorde bedst i øjeblikkeligt at forlade Castle House. Han bad mig sige Dem, at hans cottage i

Hampton Red stod til Deres disposition. Cottagen ligger et par mil længere oppe på den højre flodbred. Dér vil De i det mindste nogle dage kunne være i sikkerhed."

"Ja, bestemt."

"Hvis De øjeblikkelig vil forlade Castle House, mens flugt endnu er mulig, kan jeg ubemærket føre Dem og Deres familie derhen."

"Jeg takker både Dem og mr. Harvey for tilbuddet, men endnu er det ikke nødvendigt at benytte det."

"Som De vil, mr. Burbank," svarede John Bruce. "Jeg er ganske til Deres tjeneste, så snart De ønsker det."

Nu begyndte angrebet, og det lagde beslag på James Burbanks udelte opmærksomhed.

En heftig geværild blev åbnet mod palisaderne, men man kunne endnu ikke se angriberne, som dækkede sig bag de yderste træer. Kuglerne regnede ned over palisaderne uden dog at gøre synderlig skade. James Burbank og hans ledsagere kunne uheldigvis kun svagt besvare ilden, da de ikke havde mere end omtrent fyrre geværer til deres rådighed. Beskyttet af palisaderne kunne de imidlertid tage bedre sigte end militsen, som rykkede frem i spidsen for banden, og en del af angriberne faldt i udkanten af skoven.

Denne kamp på længere hold, som vedvarede omtrent en halv time, var nærmest heldigt for personalet på Camdless Bay. Men nu stormede angriberne frem mod enceinten. De ville angribe samtidig på flere steder og havde derfor forsynet sig med bjælker og planker, som de havde taget på plantagens tømmerplads, der nu brændte i lys lue. Ved hjælp af plankerne dannede de sig på flere steder en overgang over graven og kom

tæt ind til palisaderne, rigtignok med et betydeligt tab af døde og sårede. Derpå forsøgte de at klatre over plankeværket. Men forsøget mislykkedes, for negrene, der var rasende forbitrede på disse mordbrændere, kastede dem tappert tilbage. Det viste sig dog snart, at Camdless Bays forsvarere var for få i antal til at kunne holde alle de truede punkter. Fjenderne var for mandstærke. Indtil mørket faldt på, kunne de dog nok holde stand, og hidtil havde de kun haft få sårede. James Burbank og Walter Stannard havde ikke fået så meget som en rift, skønt de ikke havde skånet sig. Men Edward Carrol var blevet truffet af en kugle i skulderen og måtte trække sig tilbage til hallen for at lade sig forbinde.

Begunstigede af det frembrydende mørke trængte nu et halvt hundrede skytter af de mest forvovne sig frem til udfaldsporten og begyndte at hugge løs på den med økser. Men porten var solid, og ad den vej ville det ikke være lykkedes dem at trænge ind i enceinten. Da åbnede en forvoven dåd dem uventet adgangen. Der gik nemlig pludselig ild i staldbygningerne, og herfra forplantede den sig til palisaderne.

James Burbank ilede hen imod stedet, om ikke for at slukke ilden så dog for at trænge angriberne tilbage.

Ved flammernes skin kunne man nu se en mand styrte ud af bygningen og flygte over graven ved hjælp af de anbragte planker.

Det var en af angriberne, som havde skjult sig i sivene ved flodbredden og derfra var trængt ind i parken. Han listede sig ubemærket ind i en af staldene, som han stak ild på, skønt han derved udsatte sig for selv at omkomme i flammerne.

James Burbank og hans lille flok bestræbte sig forgæves for at spærre adgangen. En skare angribere styrtede frem gennem brechen og parken blev straks besat af nogle hundrede mand.

På begge sider var tabet betydeligt, for der kæmpedes mand mod mand, og skuddene faldt i alle retninger. Castle House blev snart omringet, og negrene, som af overmagten blev kastet ud af parken, måtte søge tilflugt i skovene. De havde kæmpet med stort mod og udholdenhed, men ved at fortsætte kampen under så ulige forhold udsatte de sig for at blive hugget ned til sidste mand.

James Burbank, Walter Stannard, Perry, underforvalterne og John Bruce tilligemed nogle af negrene måtte søge beskyttelse bag Castle Houses mure.

Klokken var da henad otte, og i vest var himlen meget mørk, i nord derimod oplystes den endnu af skinnet fra de brændende bygninger.

James Burbank trådte hurtigt ind tilligemed Walter Stannard.

"I må øjeblikkelig tage flugten." sagde James Burbank. "Hvad enten røverne stormer huset eller holder det belejret, indtil vi bliver nødsaget til at overgive os, kan I ikke blive her. Båden ligger parat, og I må bort. På Cederklippen vil I være i sikkerhed, og ser vi os også nødsaget til at flygte, opsøger vi jer dér."

"Kom med, fader!" sagde miss Alice, "og også De, mr. Burbank."

"Ja, James! kom med," udbrød mrs. Burbank.

"Så længe det er muligt at gøre modstand, overgiver jeg ikke Castle House til disse slyngler," svarede James Burbank. "Vi kan

holde os længe endnu ... Og når vi ved jer i sikkerhed, slås vi så meget desto bedre."

"James!"

"Det må så være!"

Råbene blev stadig vildere. Fjenden rettede nu angrebet mod bygningens facade mod St. John, og slagene faldt drønende på hovedindgangsdøren.

"Flygt! ... Flygt!" råbte James Burbank. "Det er allerede mørkt ... I vil kunne slippe bort uset ..., men skynd jer! ... Vi kan ikke røre os, så længe I er her! ... Derfor, i Guds navn, afsted!"

Zermah gik forrest med lille Dy ved hånden, og mrs. Burbank og Alice fulgte efter hende ned ad trappen, som førte til tunnelen.

"Og nu, mine venner!" sagde James Burbank til Perry, underforvalterne og de få negre, som endnu var til stede, "vil vi forsvare os til sidste mand!"

De posterede sig nu alle ved vinduerne i første etage, hvorfra de kunne rette deres skud mod angriberne, som gik løs på hoveddøren med økser og hakker.

De belejredes stilling forværredes nu også ved, at de begyndte at mangle ammunition. James Burbank indså godt, at når de havde opbrugt alle deres patroner, var der intet andet for dem at gøre end at trække sig tilbage, og overlade Castle House til angriberne, hvis det lykkedes disse at slå døren ind. Han opgav dog nødigt håbet om at kunne bevare Castle House, og nu, da han antog, at mrs. Burbank, Alice Stannard og lille Dy var i sikkerhed, tænkte han, at han og hans venner for deres egen skyld burde bekæmpe disse mordbrændere til det yderste.

"Vi har ammunition nok til en time endnu," udbrød James Burbank. "Den må vi først skyde af, inden vi overgiver Castle House."

Idet han udtalte disse ord, lød der et dumpt knald langt borte.

"Det var et kanonskud," udbrød han.

Med korte mellemrum faldt der endnu to skud i vestlig retning på den anden side af floden.

"Skulle det være signal til at angriberne skulle gå tilbage til den højre flodbred?" sagde Walter Stannard.

"Det var jo tænkeligt," svarede James Burbank. "Måske er de blevet overrumplet."

"Ja, og hvis de tre kanonskud ikke er blevet affyret i Jacksonville ..." sagde forvalteren.

"Så må de være faldet fra unionsflåden," udbrød James Burbank. "Den har måske forceret indløbet til St. Johns og sejler nu op ad floden."

Det forholdt sig dog ikke således. De tre kanonskud var blevet affyret i Jacksonville, for dermed ophørte skydningen. Det kunne følgelig ikke være kommet til et sammenstød mellem unionstropperne og de konfødererede hverken til lands eller på St. Johns.

Det var altså dog et signal til militsen om at trække sig tilbage, og kort efter meldte Perry, som stod på udkig ved et af skydehullerne: "Nu går de! ... Nu går de!"

James Burbank gik hen til et af de midterste vinduer og så ud.

Der var ikke en fjende mere at se, og deres skrig og hujen, som stedse lød svagere, tydede på, at de trak sig fuldstændigt

tilbage.

Og dødsstilhed hvilede nu over den ødelagte og afbrændte plantage.

Klokken var da halv ti om aftenen. James Burbank og hans ledsagere gik nu ned i hallen, hvor de fandt Edward Carrol liggende på en sofa. Hans sår var heldigvis ikke betydeligt, men han var noget mat på grund af blodtabet.

De underrettede ham om, at angriberne havde trukket sig tilbage.

"Ja," sagde James Burbank, "men vold og uret har dog sejret, og det er lykkedes den usling at gennemføre sin plan at forjage mine frigivne slaver og lægge Castle House øde."

"Ulykken kunne have været meget større," sagde Walter Stannard. "Vi er alle sluppet fra det med livet, og din hustru og vore døtre er i sikkerhed."

"Ja, gud være lovet!" udbrød James Burbank. "Men Texar skal få sin straf for de ulykker, han har afstedkommet."

"Det havde måske været bedre, om mrs. Burbank, Alice, Dy og Zermah ikke havde forladt Castle House ... Jeg ved nok, at vor stilling dengang var meget farlig ... Men jeg ville ønske, at vi havde dem her igen."

"Endnu i nat tager jeg til Cederklippen for at berolige dem," sagde James Burbank. "Måske gør vi rettest i at lade dem blive der endnu et par dage."

"Ja, lad os se tiden an," svarede mr. Stannard. "Så længe Texar endnu hersker i Jacksonville, er der al grund for os til at ængste os."

"Derfor vil jeg også være forsigtig," sagde James Burbank. – "Perry, vil De sørge for at få en båd. Jeg behøver kun en mand til

at ro ..."

Her blev mr. Burbank afbrudt af ængstelige råb om hjælp, der lød tæt udenfor huset.

"Men det er jo Alices stemme," udbrød mr. Stannard.

"Nu er der nok sket en ny ulykke," svarede James Burbank.

De ilede ud i parken, hvor de fandt miss Alice stående ved siden af mrs. Burbank, som var segnet ned på græsset.

Men Dy og Zermah var der ikke.

"Hvor er Dy?" udbrød James Burbank.

Ved lyden af hans stemme rejste mrs. Burbank sig op og pegede ud mod floden. Hun var ude af stand til at sige et eneste ord.

"Er de bortført?" spurgte James Burbank.

"Ja ... af Texar," svarede miss Alice fortvivlet.

11. Ugen efter den anden marts

Da mrs. Burbank, miss Alice og Dy begav sig ned i tunnelen, gik Zermah i forvejen med en tændt lygte i hånden for at skaffe en smule lys i det tætte mørke, der omgav dem. Ved den yderste ende af tunnelen bad Zermah dem vente, fordi hun først ville overbevise sig om, at båden og de to slaver, som skulle ro dem op til Cederklippen, var på deres post. Hun åbnede derfor den yderste dør og gik ned til floden.

Et øjeblik efter blev miss Alice opmærksom på, at den lille Dy var forsvundet.

"Dy! ... hvor er du?" råbte mrs. Burbank, skønt hun derved udsatte sig for at røbe sin nærværelse.

Der kom intet svar. Den lille pige, som var vant til altid at følge med Zermah, var løbet efter hende ned mod floden, uden at mrs. Burbank var blevet opmærksom på det.

Da lød der pludselig halvkvalte skrig. Mrs. Burbank og miss Alice anede en ny ulykke, og uden at de tænke på, hvorledes det ville gå dem selv, ilede de ned til floden, hvor de ankom netop i det øjeblik, da et fartøj lagde fra land og forsvandt i mørket.

"Hjælp! ... Hjælp! ... Det er Texar!" råbte Zermah.

"Det er Texar!" gentog miss Alice og pegede på spanieren, som stod i bagstavnen af båden. Hun genkendte ham tydeligt ved skinnet fra de brændende bygninger, der belyste hans ansigt.

Et øjeblik efter var båden forsvundet, og alt blev stille.

De to slaver lå myrdet på flodbredden.

I over en time kaldte og søgte mrs. Burbank og miss Alice forgæves langs med floden, indtil omsider mrs. Burbank segnede udmattet om. Med anspændelse af alle sine kræfter lykkedes det miss Alice at få hende løftet op, og hun mere bar end ledte hende hen imod Castle House, hvorfra der endnu hørtes skud og angribernes vilde hyl. Hun havde ingen anden udvej end gennem tunnelen for at komme tilbage til huset, hvor de vel måtte kunne blive opmærksomme på hendes råb om hjælp.

Mrs. Burbank var nu næsten bevidstløs, og hvert øjeblik måtte de stå stille, for at hun kunne komme lidt til kræfter. Miss Alice besluttede derfor at forkorte vejen ved at gå tværs over engene, og uden at støde på nogen af angriberne, nåede de omsider ind i parken tæt ved huset.

Heldigvis havde fjenderne da allerede trukket sig tilbage. Alt var roligt. Men nu blev miss Alice grebet af frygt for, at angriberne havde enten dræbt eller bortført alle Castle Houses forsvarere, og med et sidste fortvivlet råb om hjælp segnede hun om ved siden af mrs. Burbank.

Som vi ved, havde mr. Stannard hørt hendes råb og var ilet ud tillige med James Burbank.

Under heftig gråd meddelte hun dem, at Texar havde bortført Dy og Zermah. Det var en grænseløs sorg for dem at vide Dy i James Burbanks bitreste fjendes magt. Og dog forestod der måske den hårdtprøvede familie endnu større ulykker og bekymringer.

Familien var aldeles overvældet af dette hårde slag. Mrs. Burbank blev bragt i seng oppe i sit værelse, og miss Alice blev hos hende.

Nede i hallen rådslog James Burbank og hans venner om, hvad der var at gøre for at finde Dy og befri hende og Zermah. De tvivlede ikke om, at den trofaste slavinde ville forsvare barnet til sin sidste blodsdråbe. Men den usling, i hvis hænder hun befandt sig, ville af personligt had måske lade hende bøde med livet, fordi hun havde anklaget ham.

James Burbank bebrejdede sig nu, at han havde tvunget sin hustru til at forlade Castle House gennem tunnelen. Texars nærværelse ved Marino-bugten var ingen tilfældig omstændighed. Han måtte på en eller anden måde være blevet bekendt med, at der fandtes en sådan udgang, og formodet, at Camdless Bays forsvarere ville flygte bort ad den vej, når de ikke længere kunne holde stand i huset. Og da han havde ført sin trop over på den højre flodbred, stormet palisaderne og tvunget James Burbank til at trække sig tilbage til Castle House, posterede han sig med nogle kammerater ved Marino-bugten, hvor de overfaldt og dræbte de to slaver, som bevogtede båden, uden at nogen under den almindelige støj og forvirring hørte deres råb om hjælp. Og da nu Texar så Zermah komme alene med lille Dy, antog han, at ingen af de andre beboere i Castle House endnu havde besluttet at flygte. Han måtte altså lade sig nøje med det bytte, han havde fået, og bortføre Zermah og barnet til et sted, som ingen uden han kendte, og hvor det ville være umuligt for nogen at opsøge dem.

De tilbageblevne i Camdless Bay tilbragte en ængstelig og urolig nat af frygt for, at angriberne skulle vende tilbage. Det skete dog ikke.

James Burbank ønskede meget at vide, i hvilken anledning de tre kanonskud var blevet affyret den foregående dag, og hvad

der havde bevæget angriberne til at trække sig tilbage netop i det øjeblik da Castle House var ved at falde i deres hænder. Deres tilbagetog var måske foranlediget ved en eller anden bevægelse af nordstatsarmeen. Havde commodore Duponts eskadre bemægtiget sig St. Johns, ville James Burbank have frie hænder til at opsøge Dy og Zermah og gå løs på Texar, hvis han og hans bande ikke allerede havde trukket sig tilbage, og sagsøge ham som ophavsmanden til ødelæggelsen på Camdless Bay og den dobbelte bortførelse.

Denne gang ville han ikke kunne redde sig ved et alibi, for selv om han ikke havde anført røverbanden, som angreb Camdless Bay, så beviste i det mindste Zermahs udråb, at han havde direkte andel i bortførelsen. Miss Alice havde desuden genkendt ham, idet båden stødte fra land.

James Burbank håbede, at unionens folk nok ville vide at tvinge Texar til at tilstå, hvorhen han havde slæbt sine ofre, og at han ville få straf som fortjent.

Men desværre, endnu den tredje marts havde Nordstaternes flotille ikke forladt bugten ved St. Mary. En af forvalterne, som havde været ovre på den højre flodbred, medbragte den efterretning, at der endnu ikke havde vist sig et eneste skib ud for fyret ved Pablo. Det lod til, at commodore Dupont kun med den yderste forsigtighed ville vove sig ind i hjertet af Florida. I Jacksonville huserede oprørspartiet endnu. Efter ekspeditionen til Camdless Bay havde Texar atter vist sig i byen, hvor han ledede forsvaret mod kanonbådene, hvis de skulle falde på at ville passere sandbarren i floden. Han og hans bande var sandsynligvis blevet kaldt tilbage på grund af en falsk alarm, og man måtte jo næsten formode, at hans hævntørst var

tilfredsstillet nu, da plantagen var ødelagt, bygningerne brændt, negrene forjaget og den lille Dy sporløst forsvundet.

Det sidste var kun alt for vist, derom overbeviste James Burbank sig næste formiddag, da han og Walter Stannard undersøgte selv de allermindste bugter på floden uden at kunne opdage det ringeste tegn på, i hvilken retning båden var sejlet. Det var imidlertid deres hensigt næste dag at anstille eftersøgninger også på den venstre bred.

Øjeblikket var dog måske ikke gunstigt, og de gjorde sandsynligvis bedre i at vente, indtil unionshærens ankomst havde stækket vingerne på Texar og hans parti. Så længe de kunne frygte et fornyet angreb på Castle House, ville det desuden være uforsigtigt at lade mrs. Burbank, miss Alice og Edward Carrol, der endnu var sengeliggende, blive alene tilbage i huset.

Og det allerværste var, at James Burbank ikke kunne anlægge sag mod Texar, fordi denne netop repræsenterede øvrigheden, som skulle domfælde ham for de begåede forbrydelser. James Burbank måtte derfor vente, indtil der atter herskede lovlige tilstande i Jacksonville.

"Du har dog den trøst, James," sagde Walter Stannard, "at hvilke farer der end truer din datter, vil Zermah dog stå hende bi med usvækket hengivenhed."

"Ja, Zermah vil gå i døden for hende," svarede James Burbank. "Men så ..."

"Hør nu, kære James!" vedblev Walter Stannard, "når alt kommer til alt, så har Texar egentlig intet at vinde ved at drive det til det yderste. Han har endnu ikke forladt Jacksonville, og så længe han opholder sig der, antager jeg, at hans ofre ikke har

noget at frygte af ham. Måske han vil benytte din datter som en slags pant eller gidsel mod de repressalier, som han må antage, at ikke alene du, men også unionsøvrigheden vil tage imod ham, fordi han har omstyrtet de lovlige tilstande i Jacksonville og ødelagt din plantage. Hans egen interesse byder ham at skåne dem, og du gør bedst i at vente med at optræde imod ham, indtil Dupont og Sherman har besat Florida."

"Men hvornår sker det?" udbrød James Burbank.

"Måske endnu i dag ... Som jeg siger, Dy er hans nødanker, og derfor har han også bortført hende, og så vidste den usling, at han med det samme gjorde dig grænseløst ulykkelig, stakkels James!" sagde Walter Stannard.

Men hans ord hverken overbeviste eller trøstede James Burbank, som imidlertid meget godt indså, at han måtte gøre sig umage for at tale til sin hustru som Walter Stannard havde talt til ham, ellers ville mrs. Burbank bukke under for dette sidste hårde slag. Og da han kom tilbage til sin bolig, gjorde han med vægt de grunde gældende, som på ingen måde forekom ham selv indlysende.

Imidlertid havde Perry og underforvalterne beset ødelæggelsen. Det var et sørgeligt syn, der lod til at gøre indtryk endog på Pygmalion, som var fulgt med dem. Som "fri mand" havde han ikke fundet sig beføjet til at følge med de andre frigivne slaver, som Texar havde forjaget. Han syntes, det var at drive friheden for vidt, når det førte til, at man skulle bo under åben himmel ude i skoven og døje sult og kulde. Han foretrak at blive i Castle House, selv om han ligesom Zermah blev nødsaget til at sønderrive sit frihedsbrev for at få lov til at blive der.

"Der kan du se, Pyg," sagde Perry til ham og pegede på de afbrændte bygninger, "hvad der kommer af at frigive folk med din hudfarve."

"Det er da ikke min skyld, mr. Perry," svarede Pygmalion.

"Jovist er det så! Hvis du og dine lige ikke havde bifaldet alt, hvad de højttravende talere udtordner mod slaveriet, og hvis I havde grebet til våben mod Unionens tropper, ville mr. Burbank aldrig være faldet på at frigive jer, og Camdless Bay var ikke blevet ødelagt."

"Men hvad skal jeg da nu gøre, mr. Perry?" sagde Pyg helt forknyt.

"Det skal jeg sige dig, Pyg, og hvis du havde den ringeste følelse for, hvad der er ret og billigt, så gjorde du, hvad jeg siger. – Nu er du jo fri."

"Ja, det er jeg nok."

"Altså er du din egen herre."

"Ja naturligvis."

"Og så kan du følgelig gøre med dig selv, hvad du vil."

"Ja, det forstår sig, mr. Perry."

"Ser du, Pyg! i dit sted ville jeg ikke betænke mig på øjeblikkelig at gå til den nærmeste plantage og sælge mig som slave, og den derved indvundne sum ville jeg bringe min fordums herre, for at holde ham skadesløs for det tab, som min frigivelse forårsagede ham."

Den skikkelige Perry talte næppe i fuldt alvor, skønt han ellers nok kunne falde på at sige dumheder, når han red sin kæphest. Hans ord gjorde imidlertid den stakkels Pygmalion så forvirret og usikker, at han slet ikke vidste, hvad han skulle svare.

Og da Perrys harme over ødelæggelsen undertiden gav sig luft i truende ord og blikke, anså Pyg det for rigtigst at trække sig tilbage til Castle House for "i ro at overveje forvalterens forslag". Men dagen må formodentlig ikke have været lang nok, for om aftenen havde han endnu ikke taget nogen bestemmelse.

Samme dag vendte flere af de fordums slaver tilbage til Camdless Bay, hvor James Burbank straks lod sørge for dem på bedste måde. Ved deres hjælp fik man de døde begravet, deriblandt de to stakkels negre, som Texar havde ladet myrde ved Marinobugten.

Før spørgsmålet om Floridas besættelse af Nordstaterne var afgjort, kunne der dog ikke være tale om at genoptage arbejdet Camdless Bay, og James Burbank kunne derfor udelukkende beskæftige sig med at søge efter sin lille datter. Mrs. Burbank var desuden alvorligt syg, og der måtte hidkaldes en læge. Hans forskrifter ville dog næppe gøre synderlig nytte, så længe mrs. Burbank svævede i uvished angående sin datters skæbne. James Burbank og Walter Stannard anstillede derfor hver dag eftersøgninger på begge flodbredderne og småøerne i St. Johns. De forhørte sig i selv de mindste landsbyer og udlovede en stor belønning til den, der kunne angive dem blot det svageste spor. Alt var til ingen nytte.

Af lægen fra Jacksonville, som besøgte Camdless Bay, modtog James Burbank dog hver dag underretning om, hvad der gik for sig i den nordlige del af provinsen.

Unionen havde ikke foretaget noget yderligere skridt mod Florida, og Duponts eskadre lå endnu ved St. Mary. De tre kanonskud, som om aftenen den anden marts havde kaldt

Texars folk tilbage, var blevet løsnet som følge af en falsk alarm, og det var altså den, Castle House kunne takke for, at det ikke blev et bytte for rov og luer.

Det lod ikke til at Texar ville forsøge en ny ekspedition mod Camdless Bay. Foreløbig nøjedes han med at have ødelagt plantagen og bortført Dy og Zermah. Enkelte rettænkende borgere i Jacksonville havde desuden utvetydigt lagt for dagen, at de misbilligede overfaldet på Camdless Bay og foragtede oprørspartiets leder. Men Texar ænsede kun lidt, hvad de tænkte om ham. Han huserede værre end nogensinde ved hjælp af den bande af sammenløbet pak, han havde samlet om sig, og som tillod sig allehånde udskejelser.

Deres lystige lag udartede til orgier, og himlen farvedes så rød af skinnet fra de offentlige illuminationer, at man fristedes til at antage, at det hidrørte fra en ny ildebrand. De besindige måtte se til i tavshed og bøje sig for oprørspartiet, som blev støttet af pøblen.

De nye autoriteter benyttede sig af den unionshærens øjeblikkelige uvirksomhed til at udsprede det rygte, at unionstropperne ikke ville overskride grænsen, men trække sig tilbage til Georgia, at Florida, som forhenværende spansk koloni, var uberørt af det spørgsmål, som de Forenede Stater nu ville afgøre ved våbenmagt, osv. Ophidselsen blandt befolkningen tiltog derfor også, og på mange steder, navnlig i det nordlige Florida, forefaldt lignende scener som dem, der havde fundet sted på Camdless Bay.

James Burbank og hans så hårdtprøvede familie tilbragte tiden i den ængsteligste spænding og frygt for, at der forestod dem endnu større ulykker.

Således forløb de fem dage, som fulgte på overfaldet på Camdless Bay. Der indløb ingen efterretninger om de unionshærens bevægelser og heller ikke om Dy og Zermah, skønt der ikke forløb en eneste dag, uden at James Burbank gjorde alt hvad der stod i hans magt for at komme på sporet af de forsvundne.

Den niende marts var Edward Carrol endelig helt rask og kunne tage del i eftersøgningerne, som hans venner anstillede. Mrs. Burbank var endnu overordentlig svag, og miss Alice frygtede for, at sorgen over datterens forsvinden ville lægge hende i graven.

I løbet af formiddagen den niende marts indtraf der omsider efterretninger fra krigsskuepladsen, men de tjente uheldigvis kun til at forhøje stemningen hos oprørspartiet.

Rygtet fortalte nemlig, at unionstropperne var blevet kastet tilbage. I virkeligheden var der kun forefaldet en ubetydelig skærmydsel med heldigt udfald for de konfødererede, men det var tilstrækkeligt til at gøre disse endnu mere overmodige. I Jacksonville jublede man, som om Unionen havde lidt et fuldstændigt nederlag, og fejrede begivenheden med nye fester og orgier, der kunne høres helt ud til Camdless Bay.

Med disse efterretninger blev James Burbank modtaget, da han hen ad klokken seks om eftermiddagen vendte tilbage fra sine eftersøgninger på den venstre flodbred.

En mand fra provinsen Putnam troede at have set spor af bortførelsen på en af øerne i St. Johns nogle mil ovenfor den Sorte Vig. Natten forud havde samme mand hørt råb om hjælp, og han meddelte desuden James Burbank, at Texars fortrolige, indianeren Squambo, havde vist sig i farvandet der omkring

med sin båd. En passager ombord i "*Shannon*", der kom fra St. Augustine og var gået i land ved Camdless Bay, bekræftede mandens udsagn.

James Burbank begav sig straks afsted for at forfølge sporet. I en båd, som roedes af to slaver, sejlede han og Edward Carrol op til den angivne ø, som de undersøgte omhyggeligt. Men de få fiskerhytter, som forefandtes på øen, så ikke ud til at have været beboet for nylig, og i det næsten uigennemtrængelige krat i det indre af øen var der ikke spor af menneskelige væsener. Der var heller intet sted på flodbredden, som tydede på, at en båd var lagt til land. Squambo var intetsteds at se. I hvert tilfælde var han ikke gået i land, selv om han måske havde opholdt sig i nærheden af øen.

Denne ekspedition bragte lige så lidt som de foregående noget udbytte, og de vendte tilbage til plantagen med den overbevisning, at de også denne gang havde fulgt et forkert spor.

Herom drejede samtalen sig imellem James Burbank, Walter Stannard og Edward Carrol, da de om aftenen befandt sig i den store hal. Hen ad klokken ni, da mrs. Burbank var kommet lidt til ro i sit værelse, gik miss Alice ned i hallen og hørte da, at det sidste forsøg også havde været frugtesløst.

Det lod til at blive temmelig mørkt den aften. Månen, som stod i første kvarter, var allerede gået ned, og i Castle House og på hele plantagen og floden var der ganske stille. Slaverne var gået til ro, og stilheden blev kun afbrudt af den fjerne lyd af raketternes knalden i Jacksonville, hvor man under stor larm fejrede de konfødereredes sejr.

Og hvert eneste af disse knald, som genlød i hallen, var et hjertestød for familien Burbank.

"Vi bør dog vide, hvorledes det egentlig forholder sig, og om Unionen har opgivet den påtænkte plan mod Florida," sagde Edward Carrol.

"Vi kan ikke leve i den uvished," tilføjede Walter Stannard.

"I morgen tidlig tager jeg til Fernandina," sagde James Burbank, "for at forhøre ..."

Han blev afbrudt af en let banken på hovedindgangsdøren, som vendte ud mod alleen, der førte ned til St. Johns.

Med et lydeligt udråb ilede miss Alice hen til døren. James Burbank søgte forgæves at holde hende tilbage, men inden hun fik døren lukket op, lød en ny og stærkere banken.

12. Blot nogle timer

James Burbank gik hen til døren. Han ventede ingen, men det var jo muligt, at det var John Bruce, der skulle overbringe en eller anden meddelelse fra mr. Harvey.

Da bankede det for tredje g ang. Stærkere og lidt utålmodigt.

"Hvem er det?" spurgte James Burbank.

"Det er mig," lød svaret.

"Det er Gilbert!" udbrød miss Alice.

Og det var virkelig Gilbert, som kom for at tilbringe nogle timer hos sin familie, formodentlig uden at ane noget om den sørgelige skæbne, som havde ramt den.

James Burbank sluttede kærligt sønnen i sine arme, og imens trådte en mand ind ad døren, som han omhyggeligt lukkede, efter dog først at have set sig forsigtigt om udenfor.

Det var Zermahs mand, Mars, Gilbert Burbanks trofaste ledsager.

Efter at Gilbert havde hilst på sin fader, vendte han sig om og fik da øje på miss Alice. I et nu stod han ved hendes side og hilste hende med et ømt og trofast håndtryk.

"Men hvor er min moder?" udbrød han. "Er det sandt, at hun ligger for døden?"

"Har du da hørt, hvad der er sket?" sagde James Burbank.

"Jo, jeg har hørt, at banditterne fra Jacksonville har angrebet Castle House og ødelagt plantagen, og at min moder ... hun er da vel ikke død?"

I disse ord lå forklaringen på, at Gilbert havde vovet at vende hjem, trods alle de farer han derved udsatte sig for.

Den foregående dag var flere kanonbåde, som hørte til commodore Duponts eskadre, løbet ind i St. Johns, men havde måttet stoppe foran sandbarren, omkring otte kilometer nedenfor Jacksonville. Et par timer derefter var en mand, som udgav sig for at være ansat ved fyret ved Pablo, kommet ombord i den kanonbåd, hvor Gilbert var næstkommanderende. Her udbredte han sig vidtløftigt over alt, hvad der var foregået i Jacksonville og fortalte, at Camdless Bay var ødelagt, at slaverne fordrevet, og at mrs. Burbank lå for døden.

Gilbert, der blev dybt rystet ved at høre alle disse sørgelige efterretninger, følte en uimodståelig længsel efter at se sin moder endnu engang. Med den øverstbefalendes tilladelse forlod han flotillen og ledsaget af Mars lykkedes det ham i en lille let båd, en såkaldt "gig", i mørket at slippe ubemærket – som han troede – op ad floden, og for ikke at løbe ind i den lille havn ved Camdless Bay, som måske blev iagttaget, gik han i land en kilometer nedenfor landgangsbroen ved Castle House.

Han anede ikke og kunne også umuligt have nogen anelse om, at han var gået i den fælde, som Texar havde stillet for ham for derved at skaffe det forlangte bevis for, at James Burbank stod i forbindelse med fjenden. For at lokke Gilbert Burbank til Camdless Bay havde han formået en af fyropsynsbetjentene i Pablo til at meddele Gilbert, hvad der var foregået i Camdless Bay og da især, at mrs. Burbank var farligt syg. Gilbert var derfor blevet forfulgt af spioner, og uden at vide af det havde han bragt dem på vildspor ved at snige sig langs med sivene ved bredden af St. Johns. De havde derfor ikke set ham gå i land lidt nedenfor Camdless Bay, men håbede imidlertid at bemægtige

sig ham, når han vendte tilbage, da hele den del af floden blev bevogtet.

"Men hvor er moder?" gentog Gilbert.

"Her er jeg, Gilbert," svarede mrs. Burbank, som i det samme kom langsomt gående ned ad trappen for at gå ham i møde.

"Stakkels, kære moder!" sagde Gilbert, "hvor jeg er glad over at se dig igen. Men du er jo syg ... Vi skal dog snart få dig rask igen ... og så bliver alt godt ... Du må ikke ængste dig for min skyld, kære moder! ... Der er ingen, der ved, at Mars og jeg er her," tilføjede han og søgte at oplive hende ved sine kærtegn.

Mars havde imidlertid fået indtrykket af, at Gilbert og han ikke kendte ulykken i dens fulde omfang. James Burbank, Edward Carrol og Walter Stannard sad tavse og nedslåede, og miss Alice kunne ikke trænge tårerne tilbage, som strømmede ned over hendes ansigt. Og hvor var Dy, og Zermah ...? Han sendte et ængsteligt søgende blik rundt i hallen og spurgte derpå:

"Hvad er der sket, mr. Burbank?"

I det samme rejste Gilbert sig op og spurgte:

"Men hvor er Dy? ... Er hun allerede i seng?"

"Og hvor er min hustru?" tilføjede Mars.

Med få ord meddelte man dem nu alt, og at Dy og Zermah for en uge siden var sporløst forsvundet, uden at nogen kunne give oplysning om, hvor Texar havde slæbt dem hen.

Gilbert lå grædende på knæ foran sin moder, og Mars gik fortvivlet og opbragt frem og tilbage i hallen.

Omsider gav han sin harme luft i ord og udbrød: "Jeg slår Texar ihjel! ... Jeg vil til Jacksonville endnu i aften ... Jeg vil straks afsted ..."

"Ja, Mars," sagde Gilbert, "lad os komme afsted straks."

James Burbank holdt dem tilbage.

"Hvis det kunne have ladet sig gøre," sagde han, "så havde jeg ikke ventet, til du kom, Gilbert! Og uslingen havde allerede måttet bøde med livet for alt det onde, han har gjort os. Men han må først sige, hvad kun han alene ved, og derfor beder jeg både dig og Mars om at have tålmodighed."

"Som du vil, fader," svarede Gilbert. "Men jeg vil i det mindste anstille eftersøgninger ..."

"Der er ikke hengået en dag, uden at jeg har undersøgt begge flodbredderne og de små øer, hvor Texar kunne holde sig skjult," udbrød James Burbank. "Carrol og Stannard har stået mig troligt bi. Men alle vore anstrengelser har været frugtesløse ..."

"Men hvorfor anlægger du ikke sag mod Texar og lader ham stævne som ophavsmand til Camdless Bays ødelæggelse og bortførelsen?" spurgte Gilbert.

"Fordi Texar for øjeblikket spiller mester i Jacksonville," svarede James Burbank, "og alle hæderlige folk er bange for ham og hans banditter, fordi han har sin støtte blandt pøbelen og landmilitsen."

"Jeg slår Texar ihjel," gentog Mars, der var som betaget af en fiks idé.

"Ja, når det rette øjeblik kommer," svarede James Burbank. "Skete det nu, gjorde du dermed kun ondt værre."

"Når Unionen har bemægtiget sig Florida og besat Jacksonville."

"Måske er det da for sent."

"Gilbert! ... Gilbert! ... Sig dog for Guds skyld ikke det," udbrød mrs. Burbank.

"Sig ikke det," gentog miss Alice.

James Burbank greb sin søns hånd.

"Ser du," sagde han, "hvis Texar havde nægtet at tilstå, hvor han havde ført sine ofre hen, ville vi også øjeblikkelig have taget hævn over ham. Men vi må tage hensyn til hvad der er det klogeste, og vi har al grund til at antage, at Texar vil skåne Dy og Zermah for at beholde dem som gidsler og derved sikre sig selv. Tror du, at jeg ellers ville have haft mod til at vente?"

"Og jeg ville allerede have taget min død over det," sagde mrs. Burbank.

Hun indså meget godt, at hvis Gilbert kom til Jacksonville, kunne han ikke undgå at falde i hænderne på Texar, og hvordan var det muligt at frelse en officer fra nordstatsarmeen, der befandt sig i de konfødereredes magt netop i det øjeblik, da Unionstropperne truede med at gøre indfald i Florida.

Men Gilbert var ude af sig selv og ville absolut afsted.

"Kom nu," sagde han til Mars.

Mrs. Burbank ville stille sig imellem Gilbert og døren. Men kræfterne svigtede hende, og hun sank afmægtig om i sin søns arme.

"Bliv her, Gilbert," bad miss Alice.

Mrs. Burbank blev bragt til ro i sit værelse, og miss Alice blev hos hende.

"Gilbert," sagde James Burbank, da han atter var kommet ned i hallen, "har Unionstropperne opgivet at besætte Florida?"

"Nej, fader."

"Hvor er de?"

"En del af eskadren er undervejs til St. Augustine for at blokere kysten."

"Har commodoren da ikke i sinde at bemægtige sig St. Johns?" spurgte Edward Carrol ivrigt.

"Vi har allerede besat flodens nedre løb, hvor vore kanonbåde ligger for anker under Stevens' kommando."

"Men når de allerede er gået op ad floden, hvorfor forsøger de da ikke på at tage Jacksonville?" udbrød Walter Stannard.

"De ligger foran sandbarren otte kilometer nedenfor havnen."

"Men hvorfor bliver de liggende dér?" spurgte James Burbank.

"Fordi vandstanden er for lav," svarede Gilbert. "Selv med meget stærkt højvande er det vanskeligt at komme over barren. Mars kender flodløbet til bunds, og han skal lodse os over."

"Men hvor længe skal vi da endnu vente?" udbrød James Burbank utålmodigt.

"I det allerhøjeste tre dage, måske kun fire og tyve timer, hvis vi får pålandsvind."

To-tre dage? Det var en lang ventetid. Og hvis imidlertid de konfødererede opgav at forsvare byen og trak sig tilbage, ville Texar sandsynligvis flygte sammen med dem, og det ville da blive umuligt at få fat i ham.

Men det var lige så umuligt at angribe ham under de nuværende omstændigheder, hvor han ved pøbelens hjælp terroriserede Jacksonville.

Mr. Stannard spurgte nu Gilbert, om det var sandt, at Nordstaterne for kort siden havde lidt et nederlag.

"Unionstropperne har genvundet det tabte terræn, de indtager i øjeblikket en meget heldig stilling og vil inden kortere eller længere tid gå af med sejren. Ved at okkupere de vigtigste punkter i Florida forhindrer de smughandelen med krigsfornødenheder, og de konfødererede vil snart komme til at mangle ammunition. Står Florida først under vor eskadres beskyttelse, vil der snart blive ro og sikkerhed i landet ... Men indtil da ..."

Ved tanken om den fare, der truede hans søster, blev Gilbert så betaget, at mr. Burbank måtte søge atter at lede samtalen hen på krigen.

Gilbert gav nu sin fader en kort fremstilling af de sidste krigsbegivenheder og sluttede med ordene: "Det er aldeles vist, at vor eskadre ikke bliver kaldt tilbage. Stevens' seks kanonbåde ligger for anker udenfor barren i St. Johns, og inden tre dage i det allerseneste har vi taget Jacksonville."

"Du må altså tilbage til din kanonbåd, Gilbert," sagde mr. Burbank. "Men tror du ikke, at du er blevet genkendt og forfulgt på vejen hertil?"

"Nej, fader," svarede Gilbert. "Ingen har set hverken Mars eller mig."

"Men hvem var det der underrettede dig om, at plantagen var blevet ødelagt, og at din moder var syg?"

"Han sagde, at han var en af de folk, der var blevet forjaget fra fyrtårnet ved Pablo, og at han kom for at advare commodore Stevens mod de farer, der truede Unionstropperne i denne del af Florida."

"Vidste han af, at du var om bord?"

"Nej, han lod til at blive meget forundret over det," svarede Gilbert. "Men hvorfor spørger du om alt det?"

"Fordi jeg frygter for, at Texar vil lokke dig i en fælde. Han ved jo godt, at du gør tjeneste i Unionshærens marine, og har måske hørt, at du var ombord i kanonbåden. For at lokke dig herhen ..."

"Der er ingen grund til frygt, fader. Vi er kommet til Camdless Bay uden at blive set, og vi skal også nok slippe ned ad floden igen ..."

"For at gå om bord ... men ingen andre steder hen!"

"Jeg har jo givet dig mit løfte, fader. Før det bliver lyst, er Mars og jeg igen ombord i vor kanonbåd."

"Hvornår skal I afsted?"

"Når ebben indtræder hen ad klokken halv tre i nat."

"Måske behøver Stevens' kanonbåde ikke at blive liggende endnu i tre dage udenfor sandbarren i St. Johns," bemærkede Edward Carrol.

"Ikke hvis pålandsvinden frisker op og presser tilstrækkeligt vand ind over barren," svarede Gilbert.

"Ja, selv om vi skulle få en forrygende storm, så jeg det gerne, blot vi kan få bugt med de slyngler! ... Så ..."

"Så slår jeg Texar ihjel," faldt Mars ham i ordet.

Det var lidt over midnat. Gilbert og Mars kunne ikke før om to timer forlade Castle House, fordi de måtte vente på ebben, som de ville benytte til at løbe ud til Stevens' flotille. På den tid af natten ville det være meget mørkt, og der var al udsigt til, at de kunne slippe bort, skønt der lå en hel del fartøjer på vagt i floden nedenfor Camdless Bay.

Gilbert gik nu op for at tage afsked med sin moder og miss Alice, som sad ved hendes seng. Mrs. Burbank, som var aldeles udmattet af den sidste anstrengelse, lå i en slags døs og hulkede endnu krampagtigt.

Gilbert nænnede ikke at vække hende. Han satte sig tavs ved sengen, fordi miss Alice ved tegn betydede ham, at han ikke måtte tale. Men de forstod hinanden også uden ord, mens de i nattens stilhed vågede over den ulykkelige moder, som måske endnu ikke havde tømt smertens bæger til bunds.

Endelig slog afrejsens time. Gilbert rakte miss Alice hånden, og de bøjede sig begge ned over mrs. Burbank, som dog ikke bemærkede dem, skønt hun lå med halvtåbne øjne.

Da Gilbert trykkede et kys på sin moders pande, fo'r hun smerteligt sammen, men hun så ikke, at sønnen forlod værelset eller at miss Alice fulgte ham ned for at sige ham endnu engang farvel.

Da de kom ned i hallen, var James Burbank og hans venner der endnu.

Kort efter kom Mars, der havde været ude for at rekognoscere terrænet.

"Nu må vi afsted," sagde han.

"Farvel, Gilbert!" sagde James Burbank. "Så ses vi i Jacksonville ..."

"Ja, ... måske allerede i morgen, hvis det bliver tilstrækkeligt højvande til at vi kan komme over barren. Angående Texar ..."

"Så må vi have ham levende, husk på det, Gilbert."

"Ja."

Gilbert omfavnede sin fader og rakte sin onkel Carrol og mr. Stannard hånden.

"Kom så, Mars!" sagde han.

De tog nu vejen langs med flodbredden og gik rask til i omtrent en halv time. De mødte ingen på vejen, og da de kom til det sted. Hvor deres gig lå skjult mellem sivene, steg de ned i den og lod sig drive med strømmen, som hurtigt ville føre dem til sandbarren i St. Johns.

13. På St. Johns

På den strækning af floden var der da ganske stille, og der var ikke et lys at se på den modsatte flodbred.

Skønt det var meget mørkt den nat, fandt giggen dog uden vanskelighed vej i retning af barren, og da der ikke viste sig en eneste damper på St. Johns, ville et af de konfødereredes fartøjer let kunne have forfulgt den, – hvad Gilbert og hans ledsager dog ikke antog, der var grund til at befrygte.

De vekslede ikke et ord og ønskede blot, at de i stedet for at drive ned ad strømmen kunne have sat tværs over floden til Jacksonville og bemægtiget sig Texar. Så var de atter sejlet opad St. Johns og havde anstillet eftersøgninger i skovene og i hver en lille bugt langs flodbredden. De ville måske have haft bedre held med sig end James Burbank. Det fornuftigste var dog at vente, indtil unionshæren havde besat Florida. Der ville da være mere sandsynlighed for, at Gilbert og Mars kunne få bugt med Texar. De havde desuden fået befaling til før dag at møde ombord i flotillen. Hvis barren kunne klares tidligere end forventet, måtte Gilbert være på sin post og Mars ligeledes for at lodse kanonbådene gennem flodløbet, med hvis vandstand han var så nøje bekendt.

Mars sad agter i giggen og roede af al magt, mens Gilbert spejdende så ud over floden for at signalere enhver mødende forhindring eller fare, hvad enten det nu var et fartøj eller en svømmende træstamme. Giggen holdt i skrå retning af fra den højre bred for at komme midt ud i flodløbet, hvor det lette fartøj af sig selv ville holde sin kurs, idet det drev med strømmen.

Indtil da måtte Mars lægge roret snart styrbord, snart bagbord for ikke at komme ud jo af kurs.

De havde naturligvis gjort bedre i at holde sig inde under træerne og de høje siv på den højre flodbred, hvor de ikke så let ville være blevet bemærket. Men lidt nedenfor plantagen tvinger en skarpt fremtrædende odde strømmen over mod den modsatte bred, og herved opstår talrige hvirvler, som giggen kun langsomt og med besvær kunne arbejde sig igennem. Og da Mars ikke så noget mistænkeligt forude, foretrak han følgelig at holde sig midt i strømmen, som med rivende fart ville føre båden ned til flodmundingen. Fra den lille havn ved Camdless Bay indtil det sted, hvor flotillen lå for anker udenfor barren, var der kun otte-ti kilometer, som giggen, der blev drevet frem af strømmen og Mars' kraftige åretag, med lethed ville kunne tilbagelægge på to timer. Mars og Gilbert kunne altså være tilbage og ombord, inden det blev dag.

Et kvarter efter at de var sat fra land, lå båden midt ude i strømmen, der, som de dog snart bemærkede, førte dem over mod Jacksonville. De måtte imidlertid for enhver pris undgå at komme i nærheden af byen, hvor flodløbet sandsynligvis blev endnu skarpere iagttaget end midt ude på strømmen.

"Ret så, Mars," kommanderede Gilbert, og giggen måtte holde sig midt i strømmen i nogle hundredede meters afstand fra den venstre flodbred.

I Jacksonvilles havn var der hverken mørkt eller stille. På kajen bevægede sig mange lys frem og tilbage, og ombord på fartøjerne var lanternerne tændt. Enkelte af dem skiftede hurtigt plads, som om der blev holdt vagt i en temmelig stor udstrækning.

Samtidig lød der sang og høje råb, som tydede på, at roligheden i byen fremdeles blev forstyrret af festlige optrin og sviregilder. Texar og hans tilhængere levede måske endnu i den tro, at unionstropperne var slået, og at deres flotille ville trække sig tilbage, eller også benyttede de de få dage, de havde tilbage, til at hengive sig til alle slags udskejelser blandt den halvdrukne befolkning.

Imidlertid vedblev giggen at løbe ud med strømmen, og Gilbert håbede, at det værste ville være overstået, så snart de havde passeret Jacksonville, da han pludselig gjorde tegn til Mars, at han skulle holde op at ro. Lidt under to kilometer nedenfor havnen havde han fået øje på en lang linje af sorte pletter, der lå som en række skær tværs over floden.

Det var fartøjer, som lå fortøjet dér for at spærre floden. Lykkedes det kanonbådene at komme over sandbarren, ville disse fartøjer ikke kunne standse dem, men blive nødsaget til at trække sig tilbage. Hvis derimod Unionens chalupper forsøgte på at gå op ad floden, ville de måske kunne formene dem adgangen. Det var det, man tilsigtede ved spærringen, som var iværksat om natten. Fartøjerne lå aldeles stille, enten de nu hvilede på årerne eller var ankret for deres dræg, og skønt det ikke kunne ses, var de sikkert bemandet med en betydelig og velbevæbnet styrke.

Afspærringen havde i ethvert tilfælde ikke fundet sted, da Gilbert sejlede opad floden for at komme til Camdless Bay. Det var en forholdsregel, der var blevet iværksat efter at giggen var passeret, muligvis i forventning om et angreb, som ikke var påtænkt, da Gilbert forlod Stevens' flotille.

De måtte nu forlade midten af floden og søge at liste sig langs med den højre flodbred i skjul af sivene og træernes skygge. Båden kunne da måske slippe ubemærket forbi. Det var desuden den eneste udvej til at omgå afspærringen i St. Johns.

"Du må ro ganske sagte, indtil vi er kommet forbi den linje," sagde Gilbert. "Der er vist adskillige hvirvler, og kan du ikke magte dem alene ..."

"Det kan jeg godt," svarede Mars.

Han vendte med giggen og styrede hurtigt over mod den højre flodbred.

Båden blev ikke observeret, idet den skrånede over floden, og da den først var nået ind til bredden, kunne den ikke skelnes fra de mørke omgivelser. Den ville altså med temmelig stor sikkerhed kunne slippe ud, med mindre blokadelinjen stod i forbindelse med flodbredden. Et forsøg på at bryde igennem midt i flodløbet ville være alt for voveligt.

Mars roede videre i mørket, som var endnu dybere inde under det tætte løvtag. Han undgik omhyggeligt at støde på trærødderne, som på flere steder ragede op af vandet, eller plaske for stærkt med åren, skønt han adskillige gange måtte arbejde sig op gennem temmelig betydelige hvirvler. Ved at drive således ville de blive forsinket mindst en time. Men selv om det imidlertid dagedes, ville han være så nær ved kanonbådenes ankerplads, at han ikke havde noget at befrygte af Jacksonville.

Omtrent klokken fire var båden nået ud for fartøjerne. Som Gilbert formodede, var på grund af flodens ringe dybde på dette sted passagen fri langs med bredden. Nogle hundrede fod

længere nede strakte en odde sig ud i floden i skyggen af talrige mangrovetræer og høje bambus.

Det ville blive vanskeligt at slippe uden om denne odde, som vel mod syd var stærkt beskygget, men derimod på nordsiden var blottet for al trævækst. Efterhånden som man nærmede sig St. Johns munding, blev flodbredden lavere og mere åben. Her fandtes hverken træer eller skygge, og floden lå følgelig temmelig belyst. Et mørkt, bevægeligt punkt som giggen, der var for lille til at de to mænd kunne lægge sig plat ned i den, ville næppe undgå at blive bemærket af fartøjerne, som holdt vagt udenfor odden.

Nord for odden var der heldigvis ikke flere hvirvler. Langs med flodbredden gik der en temmelig rivende strøm, som ikke søgte ind mod hovedløbet, og hvis båden kunne slippe heldigt uden om odden, ville den hurtigt blive ført ned mod sandbanken og inden kort tid have nået flotillens ankerplads.

Mars listede sig med den yderste forsigtighed langs med flodbredden. På sydsiden af odden var strømskæringen endnu meget stærk, og åren bøjede sig under Mars' kraftige tag. Med ufravendt blik stirrede Gilbert spejdende ud over floden.

Giggen arbejdede sig imidlertid mere og mere op mod odden og skulle lige til at dreje om den yderste spids, da Mars pludselig holdt op med at ro.

"Er du træt?" spurgte Gilbert, "så skal jeg tage din plads."

"Tys! tys!" hviskede Mars.

Og et par kraftige åretag bragte båden lige ind til bredden. Mars greb fat i en af grenene, som hang ud over vandet og trak med et dygtigt ryk båden ind under træerne, hvor han fortøjede den ved roden af et mangrovetræ.

Den hele manøvre gik for sig på mindre end ti sekunder.

Gilbert greb sin ledsager i armen og ville netop til at spørge ham, hvad alt dette skulle betyde, da Mars ved tegn gjorde ham opmærksom på et bevægeligt punkt ude på den del af floden, hvor der var mindre mørkt.

Det var et fartøj, som fire matroser roede op imod strømmen for at omsejle odden og derpå løbe ned langs med kysten.

Gilbert og Mars havde i det øjeblik kun tanke for, hvorledes de hurtigst muligt og trods alle forhindringer skulle slippe ombord i flotillen. Blev deres båd opdaget, ville de ikke betænke sig på at springe i land og smutte mellem træerne langs med flodbredden, indtil de nåede ud for sandbanken. Derfra kunne de, når det blev lyst, gøre tegn til den nærmeste kanonbåd om at komme dem til hjælp eller, hvis deres signaler ikke blev bemærket, svømme ud til flotillen, og de havde da gjort, hvad der stod i deres magt for at indfinde sig på deres post.

Men de indså snart, at enhver tanke om et tilbagetog over land måtte opgives.

Så snart fartøjet var kommet i nærheden af det sted, hvor Gilbert og Mars lå skjult, begyndte folkene ombord en samtale med en halv snes andre, som stod på bredden.

"Er I nu ovre det værste?" blev der råbt til dem fra land.

"Ja," svarede folkene i fartøjet, "men det var et drøjt stykke arbejde at ro op mod strømmen."

"Vil I gå til ankers her?"

"Ja, så kan vi bedre holde øje med floden."

"Godt, så vil vi imidlertid undersøge flodbredden, og hvis de slyngler ikke vader ud i mosen, tænker jeg, at de ikke slipper fra os."

"Måske er de allerede borte?"

"Nej, det er umuligt. Men de vil nok prøve på at slippe forbi i nat. Og da de ikke kan komme igennem blokadelinjen, vil de forsøge på at sejle langs med flodbredden, men der skal vi nok nappe dem."

Af denne samtale fremgik det, hvad der var sket. Det var klart, at Gilberts og Mars' afrejse var blevet iagttaget. Men skønt de var sluppet hurtigt forbi de fartøjer, som skulle standse dem på vejen op til Camdless Bay, ville det nu, da floden var spærret og man lå på lur efter dem, blive meget vanskeligt om ikke umuligt at nå ned til kanonbådenes ankerplads.

Kort sagt, under disse omstændigheder lå giggen fanget mellem folkene i fartøjet og deres kammerater, der var gået i land på odden. Det lod sig ikke gøre at flygte ned ad floden og heller ikke langs med den smalle flodbred mellem St. Johns og sumpene på kysten.

Nu vidste altså Gilbert, at hans fart op ad floden var blevet iagttaget, men derfor var det jo ikke sikkert, at man var underrettet om, at han og Mars havde været i Camdless Bay, at en af dem var James Burbanks søn, og at de begge gjorde tjeneste i den Unionens marine. Slutningen af folkenes samtale overbeviste ham dog snart om, at de var vel bekendte med alt, og at faren var overhængende.

"Nu passer I altså godt på," blev der råbt fra land.

"Javist, javist," lød svaret. "En af Unionens officerer er en god fangst, især når han er søn af den værste abolitionist i hele Florida."

"Og vi får det godt betalt, siden det er for Texars regning."

"Hvis de har skjult sig i et eller andet smuthul ved bredden, får vi måske ikke fat på dem i nat. Men så snart det bliver lyst, skal vi undersøge hvert et hul, så at ikke så meget som en rotte skal slippe fra os."

"Husk på, at han har udtrykkelig pålagt os at bringe dem levende."

"Ja! ... Og så er det en aftale, at hvis vi griber dem på flodbredden, så kommer I, så snart vi prajer jer, og sejler dem til Jacksonville."

"Javel! ... Det havde dog været ulige behageligere at tage sig en grog i Jacksonville end ligge på lur her i nat."

"Ja, hvis de to slyngler slipper fra os, men ikke hvis vi i morgen bringer dem bagbundne til Texar."

Fartøjet lagde nu to årelængder ud fra bredden, og kort efter lod de ankeret falde. Folkene på flodbredden talte vel ikke mere sammen, men man kunne høre det nedfaldne løv rasle under deres fødder, mens de gik frem og tilbage. Der kunne nu ikke være tale om flugt hverken til vands eller til lands.

Gilbert og Mars overvejede i tavshed hvad der var at gøre, og forholdt sig aldeles stille, for at intet skulle røbe deres nærværelse i det løvtække fængsel, hvorfra det var umuligt at slippe ud. Så længe det var mørkt, kunne de måske undgå at blive opdaget, men så snart det blev lyst, var de fortabt, og hvis Gilbert blev taget til fange, gjaldt det ikke blot hans liv, – det var han som soldat beredt til at ofre – men blev det bevist, at han havde været i land i Camdless Bay, ville hans fader på ny blive anholdt af Texar og hans tilhængere, og James Burbanks forståelse med Unionen lå da soleklart for dagen. Texar kunne ikke føre noget bevis mod ejeren af Camdless Bay første gang

han anklagede ham, men så snart Gilbert var i hans magt, stillede sagen sig helt anderledes. Og hvad skulle der blive af den stakkels mrs. Burbank og Dy og Zermah, når hverken faderen, broderen eller manden længere kunne fortsætte eftersøgningerne?

Alt dette stod øjeblikkeligt klart for Gilbert, og han indså, hvad følgen måtte blive.

Blev de begge fanget, havde de intet andet håb, end at de unionshæren ville bemægtige sig Jacksonville, inden Texar fik gennemført sin hævn. De kunne måske da blive befriet før domfældelsen, som de ikke kunne undgå, var kommet til udførelse. Det var deres eneste håb. Men hvorledes skulle de påskynde kanonbådenes ankomst og få dem over sandbanken i St. Johns, hvis vandstanden endnu var for lav? Og hvem skulle lodse flotillen gennem det vanskelige flodløb, hvis Mars faldt i hænderne på de konfødererede?

Gilbert måtte være forvoven indtil dumdristighed, hvis han ville nå flotillen, inden det blev lyst. Der var intet øjeblik at give bort. De kunne måske slippe bort, hvis Mars satte giggen ud i strømmen, så de fik et lille forspring, mens folkene i fartøjet lettede anker.

Gilbert indså straks, at det dog ikke lod sig gøre. Mars' ene åre kunne ikke tage det op med fartøjets fire ditto, og giggen ville snart blive indhentet, hvis den forsøgte at løbe langs med flodbredden. Det ville altså være den visse undergang.

Hvad skulle de gribe til? Gik det an at vente længere? Klokken var allerede halv fem. Det ville snart være lyst, for det begyndte allerede at dages.

Der måtte imidlertid tages en afgørende beslutning, og Gilbert betænkte sig heller ikke længere.

Han bøjede sig hen imod Mars og hviskede: "Vi kan ikke vente længere. Hver af os har en revolver og en kniv. I fartøjet er der fire mand, altså kun to mod én, og vi overrumpler dem desuden. Du må med nogle raske tag føre giggen gennem strømskæringen og sætte den ind på fartøjet. Det ligger jo for anker og kan ikke undgå at blive entret. Vi kaster os over folkene og dræber dem, inden de får tid til at besinde sig, og så sejler vi videre. Inden folkene på flodbredden får gjort anskrig, er vi måske over sandbarren og i sikkerhed blandt kanonbådene. Har du forstået mig, Mars?"

Mars svarede med at tage sin kniv og stikke den blank ned i sit bælte ved siden af revolveren. Derpå gjorde han fortøjningen los og greb sin åre for at tage et par kraftige tag.

Men i det samme gjorde Gilbert tegn til ham, at han skulle holde inde.

En uventet omstændighed fik ham til øjeblikkelig at forandre sin plan.

Ved det første daggry begyndte en tæt tåge at lægge sig som fugtigt vat hen over floden. Den var opstået ude på havet og blev nu af en let brise drevet ind gennem flodmundingen, hvorpå den rullede langsomt videre op ad St. Johns. Inden et kvarters forløb ville både Jacksonville på den venstre og træerne på den højre flodbred være aldeles skjult i den tætte, gullige tåge, hvis ejendommelige lugt man allerede sporede i dalen.

For Gilbert og hans ledsager åbnede der sig her en udsigt til at slippe bort. I stedet for at vove den ulige kamp burde de forsøge at undkomme i tågen. Gilbert mente, at det var det

bedste, de kunne gøre, og holdt derfor Mars tilbage, da han ville lægge ud fra flodbredden. Nu gjaldt det tværtimod om lydløst og forsigtigt at følge langs med bredden og undgå fartøjet, hvis omrids man allerede kun utydeligt kunne skimte, og som snart ville være aldeles forsvundet.

Folkene på flodbredden begyndte nu at praje mandskabet ombord i fartøjet.

"Giv agt på tågen!"

"Ja, nu letter vi anker og går nærmere land."

"Javel, men I må også vedligeholde forbindelsen med blokadefartøjerne. Kommer noget af dem i nærheden af jer, så sig til dem, at de skal krydse omkring i alle retninger, indtil tågen har lettet."

"Ja! ... Det skal ske. Men pas godt på, hvis de slyngler skulle falde på at ville flygte ind over land."

Gilbert vidste nu, at den beordrede sikkerhedsforanstaltning ville blive udført, og at en del af fartøjerne uophørligt ville holde krydsende mellem begge flodbredder. Han betænkte sig derfor ikke. Giggen gled lydløst frem under løvtaget og bevægede sig langsomt tværs igennem strømskæringen.

Tågen blev stadig tættere, det blege dagslys formåede ikke at trænge gennem den, og man kunne næppe se en hånd for sig. Hvis giggen var så heldig ikke at støde på fartøjet, som lå for anker inde i floden, ville den sandsynligvis ikke blive bemærket. Kættingens knirken mens matroserne hev ankeret op, angav temmelig nøjagtigt fartøjets beliggenhed, og giggen kunne følgelig undgå det.

Den slap også forbi, og Mars begyndte at ro lidt stærkere til.

Vanskeligheden bestod nu navnlig i at styre i den rigtige retning uden at komme midt ud i flodløbet. De måtte tværtimod holde sig i ringe afstand fra den højre bred, og i den tætte tåge havde Mars intet andet at styre efter end vandets brusen, som lød noget stærkere inde ved bredden. Dagen begyndte at gry, og lidt efter lidt blev det øverste skylag lysere, mens tågen endnu hvilede mørk og tung over St. Johns.

I en halv times tid roede giggen således omkring på lykke og fromme. Undertiden viste der sig pludselig i utydeligt omrids noget, som man kunne antage for et fartøj, der blev stærkt forstørret ved refraktionen – hvilket er meget almindeligt under en tåge på havet, hvor enhver genstand viser sig på en pludselig, spøgelsesagtig måde og i overnaturlig størrelse. Dette gentog sig også her flere gange, men heldigvis var det, som Gilbert antog for en chalup, ikke andet end en udlagt bøje, et klippestykke som ragede lidt op over vandspejlet eller en nedrammet pæl, hvis øverste del skjultes af tågen.

Flere fugle viste sig også med en uhyre vingestrækning. Man kunne næppe skimte dem, men derimod tydeligt høre deres skingrende skrig. Undertiden skræmte båden andre fugle op på floden, men det var umuligt at sige, om de kun fløj hen til bredden et par skridt derfra eller atter dukkede ned i St. Johns.

Da ebben imidlertid blev ved at løbe ud, og båden fulgte strømmen, var Gilbert vis på, at han nærmede sig kanonbådenes ankerplads. Strømmen havde imidlertid allerede sagtnet sin fart, og Gilbert havde derfor ingen grund til at antage, at han var sluppet forbi de blokerende fartøjer. Han måtte snarere frygte for, at han nu var lige ud for dem og hvert øjeblik kunne støde på dem.

Der var altså fremdeles fare til stede, og giggen kom snart i en endnu værre knibe end før. Mars måtte derfor hvert øjeblik holde inde med at ro, fordi der uophørligt i kortere eller længere afstand lød åreslag rundt omkring dem. Man kunne høre fartøjerne praje hinanden, og undertiden trådte de utydeligt frem af tågen. Denne gang var det virkelige skibe, som Gilbert måtte søge at undgå. Et par gange skiltes tågen ad som ved et pludseligt vindpust, og Gilbert og Mars kunne da se nogle hundrede meter frem for sig. De forsøgte da at regne ud, hvor omtrent de befandt sig, men tågen trak sig atter sammen, og der var intet andet at gøre end at lade giggen følge strømmen.

Klokken var nu lidt over fem, og efter Gilberts beregning skulle de befinde sig omtrent fire kilometer fra ankerpladsen. De havde endnu ikke passeret sandbanken i floden, som var let kendelig på vandets stærkere brusen og de mange hvirvler, som ingen sømand kunne tage fejl af. Havde Gilbert allerede passeret sandbanken, ville han have været forholdsvis i sikkerhed, for det var ikke sandsynligt, at fartøjerne ville vove sig ind under kanonbådenes ild så langt fra Jacksonville.

Gilbert og Mars bøjede sig derfor næsten helt ned til vandet og lyttede, men selv deres øvede øre kunne intet opfange. De måtte være faret vild og kommet for langt hen enten imod den højre eller den venstre flodbred. Det rigtigste var måske ved at skrå tværs over floden at søge at nå hen til en af dens bredder og vente der, indtil tågen lettede, så at de atter kunne komme på rette vej.

Det var det bedste, de kunne gøre, for tågen begyndte allerede at stige, efterhånden som solen kom frem og

opvarmede den. Flodens vandspejl ville snart kunne overses i en temmelig betydelig udstrækning endog før himlen var blevet klar. Tågesløret ville til sidst pludselig briste. Gilbert kunne da måske få øje på kanonbådene et par kilometer nedenfor barren og muligvis nå derned.

Da lød med et en stærk brusen, og giggen begyndte at dreje rundt, som om den befandt sig i en malstrøm. Det var ikke til at tage fejl af.

"Her har vi sandbanken," udbrød Gilbert.

"Ja," svarede Mars, "og når vi er over den, er vi frelst."

Han greb atter sin åre og søgte at dreje båden i den rigtige retning.

Men Gilbert holdt ham tilbage, fordi han i en åben plet i tågen havde fået øje på et af fartøjerne, som hurtigt roede i samme retning som giggen. Folkene ombord i fartøjet havde måske bemærket båden og ville spærre vejen for den.

"Vend igen bagbord over," kommanderede Gilbert. Mars vendte med giggen, og et par åretag førte den hurtigt over til den modsatte side.

Men her hørte de matroserne højrøstet praje hinanden. Der måtte på den del af floden krydse flere fartøjer, som vedligeholdt forbindelse indbyrdes.

Da var det med et som om en uhyre kost fejede himlen ren, og tågen faldt som en fin regn ned over vandspejlet.

Gilbert så sig overrasket om og opdagede da, at giggen lå omringet af en halv snes fartøjer, som holdt vagt på den del af flodløbet.

"Der er de! ... Der er de!" lød det fra alle fartøjerne.

" Ja, her er vi," svarede Gilbert. "Nu må vi bruge vore våben, Mars, og forsvare os."

Men de var kun to mod tredive.

Tre-fire fartøjer bordede øjeblikkelig giggen. Der faldt flere skud, men det var kun fra Gilberts og Mars' revolvere, da man ville have fangerne levende. Tre-fire matroser blev dræbt eller såret, men Gilbert og Mars måtte bukke under for overmagten.

Skønt Gilbert satte sig kraftigt til modværge, blev han dog bagbundet og ført ombord i et af fartøjerne. "Flygt ... Mars! ... Flygt!" råbte han endnu engang. Mars huggede den mand ned, som holdt ham, og inden de kunne gribe ham på ny, styrtede han sig uforfærdet ud i floden. De søgte forgæves efter ham. Han var forsvundet i hvirvlerne på sandbanken, hvis brusende vande ved flodtid forvandles til en rivende strøm.

13. Dommen

En time senere lagde Gilbert til ved kajen i Jacksonville, hvor befolkningen var meget alarmeret over de revolverskud, der var faldet på floden, da man frygtede for, at der havde fundet et sammenstød sted mellem de konføderederedes fartøjer og den Unionens flåde, eller at kanonbådene var løbet op i floden. En del af befolkningen var ilet ned til estakaderne, og de civile myndigheder, der repræsenteredes af Texar og de mest forsvorne af hans tilhængere, fulgte snart efter.

Alles øjne var rettet på sandbanken, som nu trådte tydeligt frem af tågen. Kikkerterne blev ivrigt benyttet, men afstanden var for stor – omkring fem kilometer – til at man med nogenlunde sikkerhed kunne afgøre, hvorvidt sammenstødet var af nogen betydning, og hvorledes udfaldet var blevet.

Flotillen lå imidlertid endnu på den samme ankerplads som den foregående dag, og Jacksonville behøvede derfor ikke at frygte for, at et angreb af kanonbådene var umiddelbart forestående. De mest kompromitterede blandt indbyggerne kunne få tid til at forberede deres flugt til det indre af Florida.

Texar og et par af hans partifæller, der var mere kompromitteret end nogen af de andre, syntes desuden heller ikke at lægge synderlig vægt på, hvad der var passeret, da han ikke uden grund formodede, at det stod i forbindelse med jagten efter den båd, som han for enhver pris ville bemægtige sig.

"Ja, jeg vil have fat i James Burbanks søn, hvad det så end skal koste," sagde Texar, der så spejdende ud efter båden, som

nærmede sig havnen. "Han er gået i den fælde, jeg stillede op for ham, og nu har jeg omsider bevis for, at James Burbank står i forbindelse med Unionen. Og, så sandt jeg lever! fire og tyve timer efter at jeg har ladet sønnen skyde, skal faderen komme til at gå samme vej."

Skønt Texar og hans parti beherskede Jacksonville, havde han dog, efter at James Burbank var blevet frikendt, villet vente på et gunstigt øjeblik til at få ham arresteret på ny. Han benyttede den givne lejlighed til at lokke Gilbert i fælden. Og når Gilbert, som officer i unionsarmeen, først var pågrebet og dømt som spion, kunne Texar fuldføre sin hævn.

Forholdene var ham kun alt for gunstige, for det var virkelig James Burbanks søn, der førtes som fange til Jacksonville.

Det gjorde intet til sagen, at kun Gilbert var blevet pågrebet, og at hans ledsager var druknet eller måske undkommet. Nu havde de James Burbanks søn i deres magt og behøvede blot at stille ham for en domstol, hvis medlemmer var Texars tilhængere, mens han selv fungerede som dens formand.

Pøbelen, som godt kendte Gilbert, peb og truede ad ham. Men det anfægtede ham kun lidt. Rolig og frygtløs så han sig om, skønt man havde måttet hidkalde en eskadron soldater for at beskytte ham mod pøbelens truende angreb. Da han fik øje på Texar, kunne han dog ikke beherske sig og ville have kastet sig over ham, hvis ikke vagten havde holdt ham tilbage.

Texar rørte sig ikke af stedet eller sagde et eneste ord. Han lod, som om han ikke bemærkede Gilbert og så aldeles ligegyldig til, da de førte ham bort.

Kort efter var Gilbert indespærret i fængslet i Jacksonville, og der kunne ikke være tvivl om, hvilken skæbne der ventede ham.

Hen ad klokken tolv kom James Burbanks korrespondent, mr. Harvey, til fængslet og anmodede om at få Gilbert i tale, men det blev ham nægtet. Texar havde befalet, at fangen skulle holdes aldeles isoleret. Mr. Harveys forsøg førte kun til, at han selv blev sat under skarpt opsyn.

Det var nemlig en bekendt sag, at han stod i forbindelse med familien Burbank, men Texar ønskede, at Gilberts arrestation foreløbig ikke skulle blive bekendt på Camdless Bay. Først når Gilbert havde fået sin dom, skulle James Burbank erfare, hvad der var sket, og det ville da være for sent for ham at flygte fra Castle House for at undgå Texar.

Mr. Harvey kunne følgelig ikke komme til at afsende noget bud til Camdless Bay, for havnen blev blokeret, og da enhver forbindelse mellem den højre og venstre flodbred var afbrudt, hørte familien Burbank intet om Gilberts arrestation. De troede, han var ombord i sin kanonbåd, mens han sad indespærret i fængslet i Jacksonville.

I Castle House lyttede man opmærksomt efter ethvert skud, som kunne tyde på, at unionsflåden havde passeret sandbarren. Så snart unionstropperne havde besat Jacksonville, ville James Burbank have Texar i sin magt, og han kunne da i forening med sin søn og sine venner fortsætte eftersøgningen, som hidtil ikke havde givet det forønskede resultat.

Men der lød intet skud fra flodens nedre løb, og samme besked bragte både Perry, der havde afsøgt St. Johns lige ned til blokadelinjen, og Pyg som sammen med en af underforvalterne var gået langs med flodbredden omkring fem kilometer ovenfor plantagen. Flotillen indtog fremdeles sin ankerplads, og der viste sig intet tegn til, at den ville lette og gå op til Jacksonville.

Den kunne desuden ikke komme over sandbarren, for selv om floden satte så stærkt ind, at flotillen kunne passere tidligere end formodet, ville den dog ikke vove sig ind i St. Johns nu, da Mars, som var den eneste, der kendte indløbet til bunds, ikke var kommet tilbage. Han havde heller ikke indfundet sig på plantagen.

Næste dag, den ellevte marts, omtrent klokken elleve trådte komiteen under Texars forsæde sammen i den retssal, hvor spanieren tidligere var optrådt som James Burbanks anklager. De beskyldninger, som denne gang rettedes mod den unge løjtnant, var af en så alvorlig natur, at han ikke ville kunne undgå sin skæbne. Han var allerede dømt. Så snart sagen mod sønnen var bragt i orden, kom turen til faderen. Texar havde lille Dy i sin magt, når så mrs. Burbank omsider bukkede under for den dybe smerte, han efterhånden tilføjede hende, ville hans hævn være fuldbragt. Det var som om alt tjente til at fremme hans planer.

Da Gilbert blev ført ud af fængslet, forfulgte pøbelen ham med hujen og piben ligesom den foregående dag. Og ved hans indtrædelse i retssalen, hvor Texars ivrigste tilhængere var forsamlet, opstod der en voldsom larm. "Han er spion! ... Han skal skydes!" råbte det lumpne pak, som var instrueret af Texar.

Gilbert bevarede imidlertid fuldstændigt sin koldblodighed, og det lykkedes ham endog at beherske sig overfor Texar, der ikke engang undså sig for at give sin stemme til at fordømme ham.

"Hedder De Gilbert Burbank," spurgte Texar. "Og er De officer i Unionens marine?"

"Ja."

"Gør De tjeneste som løjtnant ombord i en af kanonbådene?"

"Ja."

"Er De søn af James Burbank fra Nordstaterne, der er ejer af plantagen Camdless Bay?"

"Ja."

"Tilstår De, at De den tiende marts forlod flotillen, som ligger for anker nedenfor sandbanken?"

"Ja."

"Tilstår De, at De blev grebet, da De tilligemed en matros fra Deres kanonbåd forsøgte på at vende tilbage til flotillen?"

"Ja."

"Vil De tilstå grunden til, at De sejlede op ad St. Johns? "

"Ombord i kanonbåden, hvor jeg er næstkommanderende, indfandt der sig en mand, som underrettede mig om, at en trop banditter havde ødelagt min faders plantage og belejret Castle House. Jeg behøver ikke at underrette komiteens præsident om, hvem der bærer ansvaret for de dér begåede forbrydelser."

"Og jeg," svarede Texar, "må underrette Gilbert Burbank om, at hans fader trodsede den offentlige mening ved at frigive sine slaver, at et dekret påbød de frigivnes udjagelse, og at dekretet skulle bringes i udførelse ..."

"Ved hjælp af ild og plyndring og en bortførelse, som Texar personligt ledede," svarede Gilbert.

"Når jeg står for mine dommere, skal jeg svare," sagde Texar koldt. "Forsøg ikke på at ombytte rollerne, Gilbert Burbank! og optræde som anklager, når det er Dem, der er den anklagede."

"Ja ... Men Unionens kanonbåde behøver kun at gå over sandbarren og bemægtige sig Jacksonville for at ..."

Han blev afbrudt af truende udråb fra de tilstedeværende, der var forbitrede over hans udfordrende ord.

"Skyd ham! ... Skyd ham!" lød det fra alle kanter.

Texar kunne kun med møje berolige de oprørte gemytter. Så fortsatte han forhøret:

"Hvorfor forlod De Deres kanonbåd i går aftes?"

"Jeg ville besøge min dødssyge moder."

"De tilstår altså, at De gik i land i Camdless Bay?"

"Det kan jeg ikke fragå."

"Var det blot for at besøge Deres moder?"

"Ja."

"Der er imidlertid sandsynlighed for, at De også havde en anden grund."

"Og det var?"

"At træffe aftale med Deres fader, James Burbank, som længe har været mistænkt for at stå i forbindelse med Unionen."

"De ved jo godt, at det ikke forholder sig således," fo'r det ud af Gilbert, som uvilkårligt gav sin meget retmæssige harme luft. "Jeg kom til Camdless Bay, ikke i egenskab af officer, men som søn ..."

"Eller spion," faldt Texar ind.

På ny lød råbet: "Ned med spionen! ... Skyd ham!"

Gilbert indså, at han var redningsløst fortabt, og hvad der smertede ham allerdybest, at hans fader ville dele skæbne med ham.

"Deres moders sygdom var kun et påskud. De kom som spion til Camdless Bay for at kunne aflægge beretning om forsvarsforanstaltningerne ved St. Johns."

Gilbert rejste sig op.

"De ved godt, at jeg kom for at se til min dødssyge moder," svarede han. "Jeg kunne ikke antage, at der i et civiliseret land gaves dommere, som ville anse det for en forbrydelse, at en soldat iler til sin døende moder, selv om hun befinder sig på fjendens territorium. Jeg opfordrer enhver, der dadler min adfærd og ikke ville have handlet som jeg, til at sige det, om han tør."

En forsamling, som ikke udelukkende var besjælet af hadefulde følelser, ville have tilkendegivet Gilbert, at den bifaldt hans åbne og højsindede udtalelse. Men den blev tværtimod modtaget med lydeligt mishag. Under forsamlingens bifald fremhævede derpå Texar, at James Burbank ved i krigstid at have modtaget en fjendtlig officer i sit hus, var lige så strafskyldig som officeren. Og således kunne Texar altså endelig levere det lovede bevis for, at James Burbank stod i forbindelse med Nordstaternes armé.

Komiteen dømte derfor også som følge af de under forhøret fremkomne tilståelser Gilbert Burbank, løjtnant i Unionens marine, til at lide døden.

Den domfældte blev straks ført tilbage til fængslet, mens pøbelen hujede og råbte: "Død over spionen! ... Ned med ham! ... Skyd ham!"

Samme aften ankom en afdeling af militsen i Jacksonville til Camdless Bay.

Den kommanderende officer forlangte at få James Burbank i tale.

"Hvad vil De mig?" spurgte James Burbank, som kom ned i hallen, ledsaget af Edward Carrol og Walter Stannard.

"Læs denne ordre," sagde officeren.

Det var en befaling til at arrestere James Burbank som medskyldig i det spioneri, for hvilket Gilbert Burbank af komiteen i Jacksonville var dømt til at skydes inden to gange fire og tyve timers forløb.

15. Efter bortførelsen.

"Texar!" Det var ganske rigtigt det forhadte navn, som Zermah havde råbt ud i den mørke nat, netop i det øjeblik, da mrs. Burbank og miss Alice nåede ned til bredden af den lille bugt ved Marino. Den unge pige havde genkendt den ondskabsfulde spanier, og der var således ingen tvivl om, at han jo var ophavsmand til bortførelsen, som han personlig havde ledet.

Det var virkelig Texar med en halv snes af sine medskyldige.

Han havde allerede længe i forvejen beredt alt til denne ekspedition, hvis formål var at lægge Camdless Bay øde, plyndre Castle House, ruinere familien Burbank og dræbe eller i det mindste bemægtige sig dens overhoveds person. I dette øjemed sendte han sine røverbander ned mod plantagen, mens han selv holdt sig tilbage og overlod ledelsen af angrebet til de værste slyngler blandt sine tilhængere. Følgelig kunne John Bruce, som var fulgt med angriberne, forsikre James Burbank, at Texar ikke befandt sig iblandt dem.

Han opholdt sig netop da ved den lille vig ved Marino, som ved hjælp af tunnelen stod i forbindelse med Castle House. Blev huset stormet, ville dets forsvarere, efter at have kæmpet til det yderste, forsøge på at trække sig tilbage ad denne vej. Texar vidste besked med tunnelen og kom derfor med to små fartøjer, af hvilke han selv styrede det ene, mens Squambo og to slaver manøvrerede med det andet, for at holde øje med dette sted, hvorfra James Burbank sandsynligvis ville forsøge at iværksætte sin flugt. Han fandt også ganske rigtigt en af bådene fra Camdless Bay fortøjet inde mellem sivene i bugten,

overrumplede de slaver, som bevogtede den, og dræbte dem. Kort efter kom Zermah med den lille pige, og da Texar frygtede for, at man skulle høre hendes råb og ile hende til hjælp, kastede han hende straks ned i Squambos båd, som hurtigt fjernede sig netop i det øjeblik, da mrs. Burbank og miss Alice kom ned til flodbredden.

Hvad der påfulgte, kender vi.

Nu, da ranet var fuldbyrdet, anså Texar det ikke for nødvendigt at følge med Squambo, der var ham fuldstændig hengiven og kendte det hemmelige tilflugtssted, hvortil Zermah og den lille Dy skulle føres. I det øjeblik, da de tre kanonskud kaldte alle angriberne tilbage fra stormen på Castle House, styrede han tværs over floden og forsvandt, – ingen vidste hvorhen.

Natten mellem den 3. og 4. marts kom han i ethvert tilfælde ikke tilbage til Jacksonville, hvor han først viste sig fire og tyve timer senere. Ingen vidste, hvor han havde været, og han selv gjorde sig ikke den ulejlighed at forklare denne påfaldende fraværelse, som ville bidrage til at forværre hans sag, hvis han blev anklaget for delagtighed i Zermahs og barnets bortførelse. Men hvorledes det nu end forholdt sig med det, så kom han først den 5. om morgenen tilbage til Jacksonville for at træffe de nødvendige foranstaltninger angående forsvaret og – som vi har set – tillige tidsnok til at stille en fælde for Gilbert Burbank og føre forsædet i den komité, som skulle domfælde den unge officer.

Vist er det, at Texar ikke var ombord i det fartøj, som Squambo førte, og som nu i nattens mørke ved højvande drev op mod strømmen i Camdless Bay. Zermah forholdt sig tavs,

fordi hun indså, at man fra flodbredden ikke ville kunne høre hendes råb om hjælp. Hun sad i bagstavnen af fartøjet tilligemed den lille pige, som af skræk rent glemte at beklage sig. Kun et par gange hviskede hun næppe hørligt:

"Jeg er så bange! – Lad mig komme hjem til mo'er."

"Du kommer snart igen hjem til din moder, min engel! – Vær blot ikke bange! Jeg er jo hos dig."

Imidlertid ilede mrs. Burbank ude af sig selv langs med den højre flodbred og bestræbte sig forgæves for at følge fartøjet, som førte hendes datter over til den modsatte bred.

Det var nu mørk nat. Skinnet fra de brændende bygninger på plantagen døde efterhånden hen, og fra de tætte røgmasser mod nord kom der kun engang imellem et glimt, der som et lyn afspejlede sig i flodens vande, hvorpå alt igen blev mørkt og stille. Fartøjet holdt sig midt i floden, hvis bredder man ikke engang kunne skimte, og selv ude på det store hav kunne det ikke have det været mere ensomt og forladt.

Det var frem for alt Zermah om at gøre at få at vide, hvorhen de sejlede; det kunne dog ikke nytte at udspørge Squambo. Hun søgte at orientere sig, men det var meget vanskeligt på grund af mørket. Floden steg, og de to slavers åretag førte hurtigt båden sydpå.

Således forløb en time under fuldstændig tavshed. På flodbredderne sås intet lys hverken i husene eller under træerne, som man kun utydeligt kunne skelne i mørket.

Mens Zermah spejdende iagttog omgivelserne, tænkte hun udelukkende på den fare, som truede den lille pige. Hvad der kunne tilstøde hende selv, skænkede hun ikke en tanke. Der var ingen tvivl om, at det var Texar, som havde iværksat

bortførelsen. Hun havde genkendt spanieren, da han stillede sig på post ved Marinobugten, og var han dengang gået mindre fremfusende til værks, ville han foruden Dy og Zermah nu også have haft mrs. Burbank og Alice Stannard i sin magt. Han havde ikke personligt ledet angrebet på Castle House, fordi han mente, at han sikrere kunne ramme familien Burbank ved Marinobugten.

I ethvert tilfælde kunne Texar nu ikke fragå, at han personligt havde taget del i bortførelsen. Mrs. Burbank og miss Alice måtte have hørt Zermah råbe hans navn, og når opgørelsens time engang slog, så ville han denne gang ikke kunne tage sin tilflugt til de uforklarlige alibier, bagved hvilke det hidtil kun alt for godt var lykkedes ham at dække sig.

Men hvilken skæbne kunne vel hans to ofre vente sig? Ville han forvise dem til Everglades syd for St. Johns kilder? Havde han i sinde at skille sig af med Zermah, fordi hun kunne optræde som vidne imod ham? Hun ville med glæde ofre sit liv, når hun derved kunne frelse barnet. Men hvad skulle der så blive af Dy, som da ville befinde sig alene med Texar og hans staldbrødre? Ved tanken om dette var hun nær ved at fortvivle.

Hun lagde nu mærke til, at fartøjet nærmede sig den venstre flodbred, men heraf kunne hun ikke drage nogen slutning, fordi hun ikke vidste, at spanieren havde sin bolig på en af de små øer i den Sorte Vig.

Derhen var det, at Squambo førte Dy og Zermah. Vigen var så godt som utilgængelig for dem, der ikke kendte indløbene og øernes beliggenhed, og fangerne ville der være så godt skjult, at det var umuligt at komme på spor efter dem. Skulle James Burbank falde på at søge efter dem der, ville Texar lade

slavinden og barnet føre ned til halvøens sydlige spids, hvor det ville være aldeles umuligt at finde dem på de vidtstrakte, usunde sletter, der så godt som aldrig besøgtes af Floridas jordbrugere og kun af og til blev gæstet af omstrejfende indianere.

Strækningen mellem Camdless Bay og den Sorte Vig blev hurtigt tilbagelagt. Omtrent klokken elleve lå de ud for indløbet til lagunen, men det var vanskeligt at finde sig til rette i det dybe mørke på flodens venstre bred, og Squambo betænkte sig derfor også på at styre hen imod indløbet, fordi han frygtede for at løbe på grund ved den indtrædende ebbe. Han ville da være nødsaget til at vente indtil næste flodtid, altså omtrent elleve timer, og kunne ved højlys dag næppe undgå at blive bemærket af de talrige både, som færdedes på floden for at overbringe de meddelelser, der på grund af begivenhederne stadigt udveksledes mellem Jacksonville og St. Augustine. Hvis ikke alle medlemmerne af familien Burbank var omkommet under angrebet på Castle House, ville de naturligvis straks næste dag anstille ivrige eftersøgninger, og lå Squambo da på grund ved flodbredden, ville hans stilling være meget farlig. Derfor holdt han sig midt i flodløbet, hvor han, om fornødent gjordes, ville lægge sig for anker, for ved daggry skyndsomst at styre ind gennem de snævre indløb til den Sorte Vig, hvorhen det ville være umuligt at følge ham.

Den stigende flod førte imidlertid båden afsted, og af den tid, der var forløbet, sluttede Squambo, at han endnu ikke havde nået indløbet til lagunen. Han ville derfor sejle videre, da der lød plasken af hjul i vandet, og kort efter viste der sig en sort masse ved en krumning på den venstre flodbred.

Det var en damper, som nærmede sig med dampen halvt oppe. Skinnet fra dens hvide skibslanterner oplyste tildels omgivelserne. Om et øjeblik ville den være på siden af båden.

Squambo befalede slaverne at holde inde med at ro. Han lagde roret om og styrede over mod den modsatte bred for ikke at ligge i vejen for damperen og tillige for at undgå at blive set.

Men matrosen på udkig ombord på skibet havde allerede fået øje på båden. Den blev prajet og fik befaling til at lægge ind til skibet.

Squambo bandede en drøj ed, men da han ikke ved flugt kunne unddrage sig opfordringen, var han nødsaget til at adlyde.

Et øjeblik efter lå han på siden af damperen, som havde stoppet for at vente på ham.

Zermah rejste sig op. Hun håbede i denne tilfældige omstændighed at finde et middel til frelse og ville til at råbe om hjælp.

Men da stod Squambo pludselig ved siden af hende. I den ene hånd holdt han en bowiekniv, mens han med den anden greb den lille pige, som Zermah forgæves bestræbte sig for at rive fra ham.

"Hvis du råber om hjælp, dræber jeg hende," sagde han.

Zermah ville ikke havde betænkt sig, hvis det kun havde været hendes eget liv, det gjaldt. Men her var det barnet, som var i fare, og derfor tav hun. Fra damperens dæk kunne man desuden ikke se, hvad der gik for sig i båden.

Oppe på kommandobroen viste der sig nu en officer, som rettede følgende spørgsmål til Squambo:

"Hvor agter du dig hen?"

"Til Picolata."
"Hvor kommer du fra?"
"Fra Jacksonville."
"Hvad nyt?"
"Intet."
"Heller ikke fra Duponts flotille?"
"Nej."
"Vi så skinnet af en ildebrand og hørte skud nordfra, mens vi lå og ventede på floden, hvad var det?"
"Det hidrørte fra et angreb, som i nat blev foretaget på en plantage ved Camdless Bay."
"Af unionstropperne?"
"Nej, af Jacksonvilles milits. Ejeren af plantagen ville ikke adlyde komiteens befalinger ..."
"Således! Det var altså James Burbank, der er en så ivrig abolitionist ..."
"Ja, netop."
"Og hvad blev udfaldet?"
"Det ved jeg ikke ... Da jeg kom der forbi, så jeg kun, at alt stod i lys lue."
Et svagt udråb lød nu fra barnet, men Zermah lagde hånden på hendes mund netop som Squambo førte kniven hen mod hendes hals. Officeren på damperens kommandobro mærkede ikke, hvad der gik for sig i båden.
"Blev plantagen beskudt med kanoner?"
"Det tror jeg ikke."
"Hvad var det for tre skud, vi hørte? Det lød, som om de kom fra Jacksonville."
"Det ved jeg ikke."

"St. John er altså åben fra Picolata og helt ned til dens udløb?"

"Aldeles åben, De behøver ikke at frygte for at møde kanonbådene."

"Vel! – Læg fra!"

Der blev givet ordre til maskinen og dampskibet skulle til at sætte sig i bevægelse.

"Tør jeg udbede mig en oplysning?" spurgte Squambo officeren.

"Om hvad?"

"Det er så mørkt, og jeg har ondt ved at finde mig til rette. Kunne De sige mig, hvor jeg er?"

"Udfor den Sorte Vig."

"Mange tak."

Hjulene satte sig i bevægelse, og damperen forsvandt snart i mørket.

Squambo, som nu vidste, hvor han befandt sig, gav sig negrene ordre til at ro og styrede lige mod indløbet til den Sorte Vig.

Zermah indså nu, at indianeren ville tage sin tilflugt til dette utilgængelige sted, men hun var ude af stand til at underrette sin herre om det. Og selv om det lykkedes James Burbank med sine folk at finde ind i lagunen, så var denne vestlige del af Florida endnu et sådant vildnis, at det var næsten umuligt at forfølge et spor dér. Seminolerne gennemstrejfede landets store skove og sumpede sletter. De rejsende, som faldt i deres hænder, blev udplyndret og dræbt, hvis de satte sig til modværge.

Et tilfælde af denne art, som havde givet stof til megen omtale, var for nylig indtruffet lidt nordvest for Jacksonville.

En halv snes rejsende var undervejs ned til kysten ved den mexicanske bugt blevet angrebet af seminolerne. De blev ikke hugget ned til sidste mand, fordi de ikke satte sig til modværge af den gode grund, at de kun var én mod ti.

Seminolerne fratog dem imidlertid alt, hvad de førte med sig, endog de klæder, som de gik og stod i, og forbød dem under dødsstraf at betræde dette territorium, som indianerne endnu betragter som deres ejendom. Og for at kunne genkende dem, hvis de overtrådte forbuddet, anvendte anføreren for banden et meget simpelt middel. Han lod dem tatovere på armen, hvor han ved hjælp af en spids nål og saften af en farveplante lod anbringe et uudsletteligt tegn. Uden yderligere mishandling blev de derpå sendt hjem til deres plantage nordpå, hvor de ankom i en temmelig ynkelig forfatning. De var så at sige mærket med den indianske stammes våben og havde følgelig ingen lyst til atter at falde i hænderne på seminolerne, som da uden skånsel ville hugge dem ned for at honorere deres stammemærke.

Til enhver anden tid ville landmilitsen have hævnet et sådant attentat og forfulgt indianerne. Men den havde dengang andet at gøre end at begynde en ekspedition mod de omvandrende horder. Frygten for at de Unionens tropper skulle bemægtige sig landet fortrængte enhver anden tanke. Det gjaldt frem for alt om, at unionstropperne ikke bemægtigede sig St. John og dens opland. Af de tropper, som holdt landet besat fra Jacksonville indtil grænserne af Georgia, kunne imidlertid for øjeblikket ingen undværes. Senere ville man sætte sig i bevægelse mod seminolerne, som under borgerkrigen havde

fået mod til at trænge sig så langt nordpå, og udrydde dem til sidste mand.

Foreløbig kunne man ikke uden fare berejse det vestlige Florida, og hvis James Burbank udstrakte sine eftersøgninger til disse egne, ville han dér støde på forøgede vanskeligheder.

Imidlertid styrede fartøjet over mod den venstre flodbred og kort efter befandt det sig inde under træernes løvtag, hvor der var endnu mørkere end ude på floden. Hvor velbekendt Squambo end var med alle lagunens kanaler, kunne han dog under disse omstændigheder ikke finde vej, og da han vidste, at han ikke længere kunne blive bemærket, lod han en harpiksholdig gren hugge af et af træerne ved flodbredden. Grenen blev antændt og anbragt i forstavnen af båden, og ved dens matte lys fandt indianerens øvede øje vej gennem alle de snævre kanaler. En halv time senere lagde båden til ved øen med blokhuset.

Zermah måtte nu gå i land med den lille pige på armen. Udmattet af træthed var barnet faldet i søvn, og Dy vågnede ikke engang, da Zermah bar hende gennem fæstningsporten ind i et kammer, som stødte op til det fælles forsamlingsværelse. Indsvøbt i et tæppe, som lå henkastet i en krog, blev barnet lagt til hvile på en ussel lille seng, mens Zermah vågede over hende.

16. Tatoveringen

Næste dag, den 3. marts, klokken otte om morgenen, kom Squambo ind i det værelse, hvor Zermah havde tilbragt natten. Han medbragte nogle fødemidler, brød, et stykke kold steg, lidt frugt, en krukke med temmelig stærkt øl, en krukke vand og knive og gafler. En af slaverne opstillede i et hjørne af værelset et møbel, som skulle tjene til vaskebord og kommode. Han bragte tillige noget linned, lagener, håndklæder og forskellige småting til brug for Zermah og den lille pige, hvorpå han forlod værelset.

Dy sov endnu. For ikke at vække hende henvendte Zermah i en hviskende tone følgende spørgsmål til Squambo:

"Hvilken skæbne venter der os her?"

"Det ved jeg ikke," svarede Squambo.

"Hvilke befalinger har du fået af Texar?"

"Hvad enten befalingerne kommer fra Texar eller en anden, gør du bedst i at rette dig efter dem. Så længe du opholder dig her, er dette værelse dit, og om natten må du ikke forlade huset. Om dagen har du tilladelse til at gå omkring indenfor hegnet."

"Men hvor er jeg?" spurgte Zermah.

"Der, hvor jeg fik befaling at føre dig hen."

"Hvor længe skal vi blive her?"

"Jeg har sagt, hvad jeg ville," svarede indianeren. "Det nytter ikke at komme med flere spørgsmål, jeg svarer ikke."

Og hermed gik Squambo sin vej.

Zermah var atter ene med den lille pige, og mens hun sov trygt, genkaldte slavinden sig alle gårsdagens begivenheder.

Hun havde nok set mrs. Burbank og miss Alice gå langs med floden, da båden sejlede bort, og hun havde hørt deres fortvivlede råb. Men hun vidste jo ikke, om det var lykkedes dem at komme gennem tunnelen tilbage til det belejrede Castle House og meddele James Burbank den nye ulykke, som havde ramt dem. Måske var de blevet opsnappet af spanierens folk og dræbt. I så tilfælde vidste James Burbank intet om, at den lille pige var blevet bortført sammen med Zermah. Han måtte antage, at det var lykkedes hans hustru at indskibe sig tilligemed miss Alice, den lille pige og slavinden i bugten ved Marino, og at de nu var i sikkerhed på Cederklippen. Han ville altså ikke anstille nogen øjeblikkelig eftersøgning for at finde dem.

Men selv om mrs. Burbank og miss Alice var kommet tilbage til Castle House og havde underrettet James Burbank om det passerede, var der al grund til at frygte for, at huset var blevet stormet af angriberne, der havde plyndret det for derpå at lade det gå op i luer. Og var dets forsvarere taget til fange eller faldet i kampen, kunne Zermah ikke vente at få hjælp, selv om unionstropperne blev herrer på St. Johns. Gilbert Burbank og Mars ville aldrig erfare, at den lille Dy og Zermah blev holdt fanget på den lille ø i den Sorte Vig.

I så tilfælde havde Zermah kun sig selv at stole på, og hun ville vove alt for at befri barnet. Hun grundede uafladeligt på midler til flugt.

Men hvorledes skulle hun slippe ud af blokhuset, som blev bevogtet af Squambo og hans kammerater i forening med de to glubske støverhunde, og finde vej ud af lagunen? Det lod sig

kun gøre, hvis hun kunne bestikke en af indianerens slaver, som kendte hvert et indløb til den Sorte Vig. Hun ville vove forsøget.

Imidlertid var den lille pige vågnet, og hendes første spørgsmål var:

"Hvor er mo'er?" Hun så sig forundret om i værelset og løb forskrækket hen til Zermah, idet hun gentog: "Hvor er mo'er? Jeg er så bange."

"Der er ikke noget at være bange for," svarede Zermah. "Du ved nok, vi måtte flygte i går. Men nu er vi i sikkerhed, og din fader kommer snart for at hente os."

Dy så vist på Zermah, som om hun ville sige:

"Er det ganske vist?"

"Ja," svarede Zermah, "din fader sagde, at vi skulle vente her til han kom."

"Hvem var de mænd, som førte os bort i deres båd?" vedblev barnet.

"Det var mr. Harveys folk. Du kender jo godt din faders ven, mr. Harvey, som bor i Jacksonville. Vi er i hans villa."

"Men hvorfor er m o'er og Alice ikke også her?"

"Din fader kaldte på dem, da de ville stige ned i båden ... Så snart de slemme folk er jaget bort fra Camdless Bay, kommer din fader og henter os ...! Derfor må du ikke græde eller være bange, selv om vi kommer til at tilbringe nogle dage her ... Her er vi vel forvaret, må du tro ... Kom nu og lad mig klæde dig på."

Barnet så vist på Zermah og sukkede dybt. Hun smilede ikke fornøjet, som hun plejede, og Zermah søgte kærligt og omhyggeligt at adsprede hende ved at fortælle hende historier, mens hun klædte hende på og de derefter i fællesskab indtog deres morgenmad.

Da den var til ende, foreslog Zermah en spadseretur.

"Er mr. Harveys villa smuk?" spurgte Dy.

"Det er kun en lille gammel hytte," svarede Zermah, "men her er store skyggefulde træer, vi kan spadsere under. Vi skal jo også kun opholde os et par dage her, og din moder vil blive glad, når hun hører, at du har været rigtig artig og ikke kedet dig."

"Jeg skal nok være artig, Zermah," svarede den lille pige.

Derpå forlod de værelset, hvortil døren ikke var aflåset, og stod kort efter udenfor huset i skyggen af de høje træer.

Den indhegnede plet var ikke ret stor, og blokhuset optog det meste af pladsen. Palisaderne forhindrede Zermah fra at finde ud af dens beliggenhed i lagunen, men gennem en gammel udfaldsport kunne hun se, at den ved en temmelig bred kanal med mudret vand var skilt fra de øvrige øer. For en kvinde og et barn ville flugten derfra blive meget vanskelig. Selv om Zermah fik fat i en båd, kunne hun dog ikke finde vej ud mellem de utallige øer, og slaverne forlod aldrig blokhuset, de kendte ikke engang navnet på det sted, hvor de opholdt sig. Hun måtte altså flygte på lykke og fromme, og det var det samme som den visse død.

Efter at Zermah i nogle dage havde iagttaget slaverne, indså hun, at de ikke kunne blive hende til nogen hjælp. De var rå, uvidende og drikfældige, og nærede ikke den fjerneste interesse for slavespørgsmålet, som udkæmpedes kun få mil fra den Sorte Vig. De satte ingen pris på friheden og forstod ikke at benytte den. Texar sørgede for deres fornødenheder, og Squambo mishandlede dem ikke, skønt han nok var mand for at hugge den ned, som vovede at sætte sig op imod ham. Men det faldt dem aldrig ind. De var som dyr, og blev med hensyn til

forstand langt overgået af de to støvere, som var bekendte med hele farvandet og som, ledet af deres instinkt, svømmede over de utallige kanaler fra den ene ø til den anden. Man kunne ofte høre dem gø ovre på den venstre flodbred, og dog vendte de af sig selv tilbage, når det blev mørkt. Intet fartøj kunne trænge ind i den Sorte Vig, uden at de gav hals, og med undtagelse af Squambo og Texar ville ingen kunne forlade blokhuset uden at udsætte sig for at blive opædt af disse vilde efterkommere af den caribiske hund.

Trods alle disse truende farer tabte Zermah dog ikke modet. Hun håbede på hjælp enten fra James Burbank eller fra Mars, hvis han erfarede hendes opholdssted. Men glippede dette håb, måtte hun selv søge at frelse den lille pige, hvad det så end skulle koste.

Zermah havde lagt mærke til, at der blandt alle de vilde ansigter, som omgav hende, var en ung slave, som undertiden betragtede hende med medlidenhed.

Herpå grundede hun sit håb. Men slavens medlidende blikke var ikke blevet ubemærkede af Squambo, der fjernede ham fra huset, og Zermah mødte ham ikke oftere på sine spadsereture i indelukket.

Således forløb flere dage, uden at der indtrådte nogen forandring i forholdene. Zermah og Dy kunne hele dagen gå ud og ind, som de selv ville, men om natten holdt Squambo dem under lås og lukke. Han svarede aldrig på Zermahs spørgsmål, og hun opgav derfor at tale med ham. Men han forlod intet øjeblik øen, og det var tydeligt, et han holdt skarpt øje med alt. Zermah beskæftigede sig derfor udelukkende med barnet, som uophørligt bad om at komme hjem til sin moder.

"Din moder skriver, at hun kommer snart og henter dig," svarede Zermah. "Og din fader kommer med og miss Alice ..."

Zermah kunne slet ikke finde på andet svar og bestræbte sig derefter på at more den lille, som var mere fornuftig end man kunne vente det af et barn på hendes alder.

Den 4., 5. og 6. marts forløb imidlertid, og endnu hørte Zermah intet til de kanonskud, som skulle forkynde. at unionstropperne var blevet herrer over St. Johns. Dette foruroligede hende i høj grad, fordi hun håbede, at selv om James Burbank ikke formåede at komme dem til hjælp, så ville i det mindste Gilbert og Mars, når de med deres kanonbåde beherskede floden, afsøge bredderne og opdage blokhuset på den lille ø. Men endnu tydede intet på, at der havde fundet nogen kamp sted på floden.

Det forundrede også Zermah, at spanieren ikke en eneste gang hverken ved nat eller dag havde indfundet sig i blokhuset.

Endelig den 6. marts om aftenen hen ad elleve, da Dy allerede sov trygt, forekom det Zermah, at hun hørte nogen gå i værelset ved siden af. Hun listede sig hen til døren for at lytte, og genkendte da øjeblikkelig Texars stemme, idet han spurgte: "hvad nyt, Squambo?"

"Alt er ved det gamle."

"Hvorledes går det med Zermah?"

"Jeg har ikke villet svare på hendes spørgsmål."

"Er der blevet gjort forsøg på at finde hendes opholdssted?"

"Ja, men forsøget mislykkedes."

Zermah vidste nu, at der blev anstillet eftersøgninger efter hende, men af hvem?

"Hvor ved du det fra?" spurgte Texar.

"Jeg har flere gange været nede ved St. Johns," svarede Squambo. "Og for et par dage siden så jeg to mænd gå i land på en af de små øer ved indløbet til den Sorte Vig."

"Kendte du dem?"

"Det var James Burbank og Walter Stannard."

Zermah var nær ved at juble højt, da hun hørte, at ikke alle Castle Houses forsvarere var faldet under angrebet på plantagen. Og når de søgte efter hende, måtte mrs. Burbank og miss Alice have fortalt dem om bortførelsen. Følgelig var også de vendt tilbage til Castle House og havde meddelt James Burbank, hvem ransmændene var. Mr. Burbank havde måske allerede en formodning om, hvor de to bortførte opholdt sig, og ville inden ret længe komme for at befri dem.

Men det tog en brat ende med Zermahs forhåbninger, da spanieren straks derpå udbrød:

"De kan længe nok søge, de finder dog ikke noget. Desuden vil James Burbank snart være uskadelig."

Zermah kunne ikke begribe, hvad han mente med disse ord. Hun antog, at de indeholdt en alvorlig trussel, siden Texar beherskede komiteen i Jacksonville.

"Kan du hjælpe mig en times tid, Squambo?"

"Ja, herre."

"Kom med."

Og de gik begge ind i indianerens kammer.

Zermah formodede, at der forelå en eller anden hemmelighed, som hun i betragtning af omstændighederne anså sig berettiget til at udforske.

Som ovenfor omtalt, blev døren til hendes værelse aldrig aflåset om natten, og hun kunne derfor liste sig hen til

indianerens kammer og kigge ind gennem sprækkerne i døren. Men det syn, hun så, var aldeles ufatteligt for hende.

Ved skinnet fra en ussel prås var Squambo beskæftiget med et temmelig ualmindeligt arbejde.

Texar, som sad foran ham, havde trukket sin lædervams af og blottet sin venstre arm, som han holdt udstrakt på bordet lige under lysets skin. Et forunderligt udklippet papir, gennemstukket af små huller, var blevet anbragt på den indre side af underarmen, og Squambo gennemprikkede nu huden ved at føre den spidse nål ned i alle hullerne i papiret. Squambo, der var seminole og følgelig godt øvet i at tatovere, udførte operationen så let og behændigt, at kun overhuden blev gennemboret, så at det ikke forårsagede Texar den ringeste smerte.

Derpå tog Squambo papiret bort og gned Texars arm med nogle planter, som han havde medbragt til dette brug. Saften af planten trængte ind i hullerne i huden og fremkaldte en heftig kløe, men spanieren klagede sig ikke for så lidt.

Da tatoveringen var tilendebragt, holdt Squambo lyset hen til armen, og man kunne da se, at den var om mærket med en rødlig tegning aldeles svarende til den på papiret. Aftrykket, der var aldeles nøjagtigt og forestillede et af seminolernes religiøse symboler, stod nu uudsletteligt præget på Texars arm.

Zermah kunne ikke begribe, hvorfor Texar ville pryde sig med dette "særegne kendetegn", som der står i rejsepassene. Han kunne ikke udgive sig for en indianer, for hverken hans ansigtsfarve eller øvrige person svarede hertil. Det var langt sandsynligere, at der var en vis forbindelse mellem dette mærke og det, som var blevet påtvunget de ovenfor omtalte rejsende,

som for ret kort siden var faldet i hænderne på seminolerne. Texar ville måske benytte det til at bevise et af de uforklarlige alibier, som han hidtil med så meget held havde dækket sig med. Fremtiden ville måske bringe løsningen på denne gåde.

Zermah grundede imidlertid på, om han straks ville vende tilbage til Jacksonville eller forblive på øen til næste dag for at tage en ny bestemmelse angående fangerne.

Men i så henseende blev hun snart beroliget, da hun efter at være ilet tilbage til sit værelse og lyttende stod ved døren, hørte Texar sige til Squambo:

"Jeg har allerede sagt dig, at om et par dage vil James Burbank være aldeles uskadelig. Du ved jo desuden, hvorhen slavinden og barnet skal føres, hvis det bliver nødvendigt at flytte dem herfra."

"Ja, herre," svarede Squambo. "Men vi må også være forberedt på at James Burbanks søn, Gilbert, og Zermahs mand, Mars, vil forsøge ..."

"Inden to dage har jeg dem i min magt. Og så ..."

Texar og Squambo forlod nu blokhuset, og Zermah fik således ikke slutningen af denne truende sætning at høre.

I en lille jolle lod Texar sig af Squambo ro ned til indløbet af den Sorte Vig, hvor et fartøj ventede på ham. Her tog Squambo afsked med sin herre, som af ebben hurtigt førtes ned mod Jacksonville, hvor han ankom ved daggry, tidsnok for at udføre sine planer. Og få dage derefter forsvandt Mars virkelig i St. Johns bølger, mens Gilbert Burbank blev dømt til at skydes.

17. Dagen før henrettelsen

Den 11. marts om formiddagen havde komiteen i Jacksonville dømt Gilbert Burbank til at skydes, og samme dags aften udstedtes der en arrestbefaling mod hans fader. Dødsdommen skulle fuldbyrdes om to dage, og James Burbank, som var anklaget for at være sin søns medskyldige, blev dømt til at skydes samtidig med ham.

Som vi allerede ved, beherskede Texar aldeles komiteen, og denne henrettelse var kun begyndelsen til en række blodige udskejelser, hvor personlig hævnlyst ville dække sig med borgerkrigens kåbe. Alene de unionstroppernes ankomst kunne gøre ende på uvæsenet, men det var yderst tvivlsomt, om de ville ankomme forinden disse to første ofre for spanierens hævn var faldet.

Imidlertid levede beboerne i Castle House i den dødeligste uro og angst.

Det lod til, at Unionens flotille foreløbig havde opgivet at løbe op ad St. Johns, muligvis af frygt for at komme på grund på sandbanken i floden nu, da de ikke havde Mars til at lodse sig, eller måske som følge af nye begivenheder på krigsskuepladsen.

Den 12. marts fik endelig mr. Stannard og Edward Carrol, som på grund af sit sår endnu måtte tilbringe dagen liggende på en sofa, underretning om, at en flotille af de største kanonbåde under commodore Duponts kommando havde vist sig i bugten ved St. Augustine.

"Men hvorfor går han ikke til Jacksonville?" udbrød Edward Carrol.

"Måske vil han kun blokere floden," bemærkede forvalter Perry.

"Det er James Burbanks og Gilberts visse død, hvis Jacksonville forbliver i Texars magt," sagde mr. Stannard.

"Kan jeg ikke tage ned til St. Augustine og underrette commodore Dupont om den fare, mr. Burbank og hans søn svæver i?" spurgte Perry.

"Det vil tage for lang tid," svarede mr. Carrol, "og desuden er der sandbanken, som kanonbådene ikke kan passere. Det eneste, der er at gøre er at henvende sig til Texar selv ..."

"Mr. Carrol har ret, fader." sagde miss Alice, som netop trådte ind ad døren. "Jeg tager til Jacksonville."

Den modige unge pige var rede til at vove alt for Gilberts skyld.

Da James Burbank den foregående dag forlod Camdless Bay, havde han især pålagt dem ikke at meddele mrs. Burbank, at han rejste til Jacksonville, og at komiteen havde udstedt en arrestbefaling mod ham. Havde den stakkels kone vidst, at hendes mand var i Texars vold, og at hendes søn skulle henrettes næste dag, ville hun ikke have overlevet det. På hendes spørgsmål efter James Burbank svarede miss Alice, at han var taget bort et par dage for at søge efter Zermah og Dy, og mrs. Burbanks tanker drejede sig nu udelukkende om det forsvundne barn. Men allerede det var for meget for hendes skrøbelige helbred.

Miss Alice kendte godt den fare, som truede James og Gilbert Burbank. Hun vidste, at den unge officer skulle skydes næste dag, og at der ventede hans fader samme skæbne ... Hun havde

derfor besluttet at opsøge Texar og kom for at anmode mr. Carrol om at lade hende sætte over floden.

"Vil du til Jacksonville?" udbrød mr. Stannard.

"Jeg *må* dertil, fader!"

Mr. Stannard måtte opgive sine velbegrundede betænkeligheder, for der måtte handles hurtigt, og miss Alices forsøg var deres sidste udvej til at frelse Gilbert. Hun ville bønfalde Texar om at opsætte henrettelsen, og det var jo tænkeligt, at hendes fortvivlelse kunne bevæge de få retsindige til at frigøre sig for komiteens tyranni. Hun måtte til Jacksonville, hvad det end skulle koste.

"Vil De ledsage mig til mr. Harveys bolig, Perry?" spurgte hun.

"Ja, frøken," svarede Perry.

"Nej, Alice!" indvendte mr. Stannard. "Jeg vil selv følge dig derhen. Lad os komme afsted straks."

"Derved udsætter De Dem selv, Stannard," bemærkede Edward Carrol. "Deres anskuelser er kun alt for vel bekendte."

"Hvad gør det," sagde mr. Stannard. "Min datter skal ikke uden min ledsagelse begive sig ind iblandt disse rasende mennesker. Vil De lade en båd sætte i vandet, Perry."

Forvalteren gik for at udfore befalingen, og mr. Stannard beredte sig til rejsen.

Miss Alice kunne dog ikke forlade Castle House uden at underrette mrs. Burbank om, at hun og hendes fader var nødsaget til at tage til Jacksonville. Det måtte kun ske så forsigtigt, at mrs. Burbank ikke derved fik nogen formodning om den fare, der truede hendes mand og søn.

Da miss Alice kom ind i den syges værelse, lå mrs. Burbank i en dyb søvn eller rettere døs, og den unge pige mente derfor ikke at burde vække hende. Derved undgik hun jo også at finde på udflugter for at berolige hende.

Miss Alice pålagde pigen, som passede den syge, ikke at forlade hende et eneste øjeblik og forhøre hos mr. Carrol, hvorledes hun skulle besvare mrs. Burbanks spørgsmål. Og efter at have trykket et let kys på den sovendes pande forlod miss Alice værelset for at opsøge sin fader. Hun traf ham i hallen, hvor de sagde farvel til Edward Carrol.

Midtvejs i bambusalleen, som fører ned til den lille havn, mødte de forvalteren.

"Båden ligger parat," sagde Perry.

"Tak," svarede mr. Stannard. "Pas nu godt på Castle House, Perry!"

"Det skal jeg, mr. Stannard! Vore slaver vender naturligvis efterhånden tilbage. Hvad skal de med friheden? De er ikke skabt til at bruge den. Kunne vi blot få mr. Burbank tilbage, så ville han finde dem alle på deres post."

Mr. Stannard og hans datter steg straks ned i båden, som var bemandet med fire matroser fra Camdless Bay. Sejlet blev hejst, og for en let østlig vind gled fartøjet hurtigt ned ad floden.

Mr. Stannard ville ikke gå i land i Jacksonville, hvor han straks ville blive genkendt, men derimod i en lille vig lidt ovenfor byen. Derfra kunne han let komme til mr. Harveys bolig, der lå ikke langt derfra i en udkant af byen.

På den tid af dagen var floden ganske forladt, og intet tydede på, at der havde fundet et sammenstød sted mellem de

konfødererede fartøjer og Stevens' flotille, som endnu lå på den samme ankerplads som før.

Overfarten var snart tilendebragt, og mr. Stannard og hans d atter kom ubemærket i land i den lille vig, som ikke blev iagttaget. Et par minutter derefter befandt de sig i mr. Harveys hus.

Deres komme overraskede og foruroligede mr. Harvey ikke så lidt, for opholdet i byen var ikke uden fare for dem. Mr. Stannard var bekendt for at dele James Burbanks abolitionistiske ideer. Hans bolig i Jacksonville var af den grund allerede blevet plyndret, og han ville være udsat for at lide personlig overlast. Blev han genkendt, ville han i det mindste blive fængslet som James Burbanks medskyldige.

"Vi må frelse Gilbert," var miss Alices eneste svar på alle mr. Harveys forestillinger.

"Ja, vi må forsøge på det," svarede mr. Harvey. "Mr. Stannard bør kun ikke forlade dette hus. Han må blive her, mens vi virker for Gilbert."

"Mon jeg får tilladelse til at komme ind i fængslet," spurgte den unge pige.

"Det antager jeg ikke, miss Alice."

"Tror De, jeg kan få Texar i tale?"

"Vi vil prøve på det."

"Lad os da gå, mr. Harvey!" sagde miss Alice. Forinden de gik, ville mr. Stannard dog vide, hvad der var foregået på krigsskuepladsen.

"Slet intet," svarede mr. Harvey, "i det mindste ikke for Jacksonvilles vedkommende. Kanonbådene ligger endnu for anker nedenfor barren."

"Er det på grund af lavvande?"

"Ja, mr. Stannard! Men i dag har vi springflod hen ad klokken tre, så kan måske kanonbådene passere barren."

"Men Mars er der jo ikke til at lodse dem gennem flodløbet," svarede miss Alice i en tone, der røbede, at hun ikke turde hengive sig til det håb, "og så er det umuligt for bådene at komme over. Nej, jeg må tale med Texar, og hvis han afslår min bøn, må vi ofre alt, hvad vi ejer, for at hjælpe Gilbert på flugt."

"Det vil vi, miss Alice."

"Er stemningen i Jacksonville uforandret?" spurgte mr. Stannard.

"Ja," svarede mr. Harvey. "Det er slynglerne med Texar i spidsen, der regerer. Men de retsindige blandt befolkningen er yderst opbragte over komiteens udpresninger og trusler. En bevægelse af flotillen på floden ville aldeles forandre sagernes stilling. Befolkningen er i grunden fej, og indjog man den en dygtig skræk, ville Texar og hans tilhængere snart blive styrtet. Jeg håber hele tiden, at kanonbådene må komme over barren."

"Det kan vi ikke vente efter," svarede miss Alice bestemt. "Jeg må forinden have talt med Texar."

Mr. Harvey var rede til at stå hende bi, og da klokken var omtrent elleve, begav de sig hen til retssalen, hvor komiteen under Texars forsæde afholdt sine møder.

Der var fremdeles stærkt røre i byen. Befolkningen var på benene, og de mest modsigende rygter krydsede hinanden. Den heraf opstående forvirring sporedes over alt, og det var indlysende, at hvis Unionens flotille lagde sig ud for havnen, ville der, på grund af manglende sammenhold i forsvaret, ikke kunne gøres synderlig modstand. Militsen ville vige for

unionstropperne og trække sig tilbage til det indre af provinsen. Kun ét kunne redde Jacksonville og derved forlænge komiteens magt, så at den kunne fuldbyrde sine blodtørstige planer, det var, hvis kanonbådene enten på grund af lavvande eller af mangel på lods – ikke kunne komme over sandbanken i floden. Om et par timer ville spørgsmålet i øvrigt være løst.

Imidlertid arbejdede miss Alice og mr. Harvey sig gennem folkestimlen, som bestandig blev tættere, efterhånden som man nærmede sig torvet. De kunne ikke indse, hvorledes de skulle kunne bane sig vej ind i retssalen og få Texar i tale. Når han hørte, at Alice Stannard ønskede at tale med ham, kunne han måske falde på at skille sig af med hende og hendes ubetimelige spørgsmål ved at lade hende arrestere og holde hende i fængsel, indtil Gilbert var henrettet, mente mr. Harvey. Men miss Alice ville intet høre om sligt og var fast bestemt på at trodse enhver personlig fare for at få Texar i tale og bevæge ham til at skænke Gilbert livet.

Pladsen foran rådhuset var opfyldt med en endnu mere støjende folkesværm. Fra alle kanter lød det truende udråb: "Ned med spionen! ... Han skal skydes!"

Da mr. Harvey hørte, at komiteen havde holdt møde i over en time, blev han grebet af en uhyggelig forudfølelse, som desværre var kun alt for godt begrundet. Komiteen havde netop dømt James Burbank som medvider i hans søn Gilberts forbrydelse, at have stået i forbindelse med unionshæren. Fader og søn ville uden tvivl komme til at lide samme straf, og Texar således få fuldt ud hævn over familien Burbank.

Mr. Harvey søgte nu at få miss Alice derfra, da han ikke ønskede, hun skulle være vidne til de voldshandlinger, som

pøblen sikkert ville tillade sig, når de domfældte førtes bort fra retten. Det var heller intet belejligt øjeblik til at få Texar i tale.

Men den unge pige holdt urokkelig fast ved sin beslutning. Hun trængte sig længere frem og han måtte følge med. Sværmen omkring dem blev stadig tættere, og råbene mere og mere truende. Men hun lod sig ikke afskrække og nåede omsider hen til rådhuset.

Pøbelsværmen var her i endnu stærkere oprør, men det var den slags oprør, som går forud for stormen, og man kunne vente, at der ville blive begået de værste udskejelser.

Ved en pludselig bevægelse trængtes tilhørerne i retssalen ud på gaden og forkyndte her under høje råb, at dommen var faldet.

James Burbank dømtes for den samme formentlige forbrydelse som Gilbert til at lide samme straf som han. Fader og søn skulle skydes samtidig.

"Ja, skyd dem! ... Skyd dem!" råbte den afsindige mængde.

James Burbank stod nu på de nederste trappetrin. Han var fuldstændig rolig og kastede kun et foragteligt blik på den hujende pøbelsværm.

Han var omgivet af en afdeling af militsen, som skulle eskortere ham tilbage til fængslet. Men han var ikke alene. Gilbert gik ved siden af ham.

Gilbert var fra den celle, hvor han afventede tiden til sin henrettelse, blevet ført frem for komiteen for at konfronteres med James Burbank, der kun kunne bekræfte sønnens udsagn og forsikrede, at Gilbert ikke havde haft anden hensigt med sit besøg i Castle House end at se til sin dødssyge moder. Beskyldningen for spioneri ville hermed være bortfaldet, hvis

ikke sagen allerede havde været tabt, og to uskyldige faldet som ofre for en dom, der var begrundet i personlig hævn og fældet af uretfærdige dommere.

Imidlertid trængte pøblen sig sammen omkring de to domfældte, og militsen kunne kun med stort besvær bane sig vej tværs over torvet.

Da opstod der en pludselig bevægelse derved, at miss Alice trængte sig frem til Gilbert og James Burbank.

Sværmen veg overrasket tilbage for den unge pige.

"Alice!" udbrød Gilbert og sluttede hende i sine arme.

"Hvad vil du her, Alice?" sagde James Burbank.

"Jeg vil bede om nåde for jer! ... Jeg vil anråbe jeres dommer! ... Nåde! ... Nåde!" råbte den ulykkelige unge pige og klamrede sig fast til de dødsdømte. Hun turde vel ikke håbe, at røre disse rasende mennesker til medlidenhed, men hendes mellemkomst afholdt dem dog måske fra at lægge voldsom hånd på fangerne, hvad de sikkert ellers havde gjort trods militsens nærværelse.

Texar, der imidlertid var blevet underrettet om, hvad der gik for sig, viste sig nu i døren til retssalen. Ved synet af ham trak pøblen sig tilbage, og James og Gilbert Burbank kunne uhindret føres tilbage til fængslet.

"Nåde! ... Nåde!" råbte miss Alice, der havde kastet sig på knæ for Texar.

Han rystede afvisende på hovedet.

"De er en usling!" udbrød hun da og rejste sig op.

Hun forlangte at blive ført til fængslet for at kunne tilbringe de sidste timer, fangerne havde tilbage at leve i, sammen med dem.

Men toget var allerede forsvundet, ledsaget af mængdens vilde råb og hujen.

Men nu var også miss Alices kræfter udtømte. Hun vaklede og ville være segnet om, hvis ikke mr. Harvey havde grebet hende i sine arme. Hun blev bevidstløs båret til mr. Harveys hjem, hvor det omsider lykkedes hendes fader at kalde hende tilbage til livet.

"Afsted til fængslet!" sagde hun næppe hørligt. "Vi må hjælpe dem til flugt."

"Ja," svarede Stannard, "det er vor sidste udvej, men vi må vente, til det bliver mørkt."

Så snart det blev mørkt, kunne Walter Stannard og mr. Harvey ubemærket begive sig til fængslet, hvor de ved løfte om en betydelig pengesum ville søge at formå fangevogteren til at lade fangerne undslippe. De håbede, at han ville lade sig friste af deres tilbud, så meget mere som et eneste kanonskud fra Unionens flotille kunne gøre ende på Texars herredømme.

Men da det blev mørkt, måtte Walter Stannard og mr. Harvey opgive deres plan, for de fandt huset omringet af en afdeling af militsen, og det blev dem forment at forlade mr. Harveys bolig.

18. Vinden går om i nordost

De dødsdømtes sidste håb om frelse beroede nu på, at unionshæren inden tolv timers forløb ville have bemægtiget sig byen, for næste morgen ved solopgang skulle James og Gilbert Burbank skydes. Selv om fangevogteren havde ladet sig bestikke, kunne der ikke være tale om flugt nu, da militsen havde besat mr. Harveys hus.

Men for at kunne bemægtige sig Jacksonville måtte kanonbådene først passere sandbarren i St. Johns. Flotillen kunne derpå bryde igennem de blokerende fartøjer og lægge sig ud for havnen, hvorfra den kunne bestryge byen med sine kanoner. Militsen ville under disse omstændigheder trække sig tilbage til de utilgængelige sumpe i det indre af provinsen, og for at undgå deres velfortjente straf ville Texar og hans tilhængere snart følge efter. Det besindige parti kunne da atter indtage den plads, hvorfra Texar havde forjaget det, og indlede underhandlinger med unionsregeringens repræsentanter angående byens overgivelse.

Det var imidlertid meget tvivlsomt, hvorvidt det ville være muligt med så kort frist at overvinde den materielle forhindring, som manglen på vand frembød.

Så snart dommen var forkyndt, havde Texar tillige med kommandanten over militsen begivet sig ned på kajen for at iagttage flodens nedre løb.

"Er der indtruffet nogen ny melding?" spurgte Texar.

"Nej," svarede kommandanten. "Vi har intet at befrygte hverken af unionstropperne i Fernandina eller af Duponts

eskadre ved St. Augustine."

"Spørgsmålet bliver altså kun, hvorvidt Stevens' flotille vil kunne passere barren, hvor den nu har ligget og ventet i tre dage."

"Om nogle timer vil det spørgsmål være afgjort. Det sandsynligste er imidlertid, at unionstropperne ikke i øjeblikket vil besætte Florida, men at man kun vil blokere kysten, ellers var tropperne allerede for en halv snes dage siden marcheret mod Jacksonville."

"De har måske ret," svarede Texar. "Det er i grunden lige meget, når blot vi vidste, hvorledes det vil gå ved sandbarren."

"Det vil vise sig allerede i dag."

"Hvad ville De gøre, hvis Stevens' kanonbåde lagde sig her udenfor havnen?"

"Jeg ville da ifølge min instruks lade militsen trække sig tilbage til det indre af landet for at undgå ethvert sammenstød."

"Men hvis de unionstropperne besætter Jacksonville blot en eneste dag, må vi være forberedt på, at de tager repressalier mod os ... Alle disse såkaldte hæderlige folk, disse rige plantageejere og abolitionister ville da igen komme til magten ... Men det må ikke ske ... og hellere end at forlade byen ..."

Texar fuldførte ikke sætningen, men meningen var tydelig nok. Han ville ikke overgive byen til unionstropperne, fordi det ville være ensbetydende med genindsættelsen af de øvrighedspersoner, som pøblen havde fortrængt. Han foretrak at brænde byen af og havde måske allerede truffet de fornødne foranstaltninger dertil. Derefter ville han og hans tilhængere trække sig tilbage i følge med militsen og i det sydlige Floridas

sumpede og utilgængelige smuthuller afvente begivenhedernes videre udvikling.

Alt dette afhang imidlertid af, hvorvidt kanonbådene ville kunne passere sandbanken, hvad der nu snart ville vise sig.

Imidlertid var pøblen strømmet tilbage til havnen og fyldte i et nu alle kajerne under en øredøvende larm.

"Nu sejler kanonbådene!"

"Nej, de rører sig ikke ud af stedet."

"Det er højvande."

"De prøver på at komme over ved at give mere damp."

"Se bare! ... Se!"

"Ja," sagde den øverstbefalende over militsen, "der er noget på færde! ... Se, Texar!"

Texar gav intet svar. Han stirrede ufravendt ned mod den lange række af fartøjer, som spærrede floden. Lids over en halv kilometer længere nede så man masterne af Stevens' flotille, og vinden, der friskede mere og mere op, bar den tætte røg, som vældede frem af kanonbådenes skorstene, ned mod Jacksonville.

Det var klart, at Stevens ville benytte det indtrædende højvande til at slippe over barren og derfor lod fyre, hvad kedlerne kunne tåle. Tilskuerne langs flodbredden afhandlede med den mest levende interesse, om det ville lykkes ham, og om der ville være tilstrækkeligt vand til at komme over de mest grundede steder, selv om kanonbådenes køl skulle skrabe sandbunden i floden.

Og spørgsmål og svar krydsede livligt hinanden, efterhånden som nogle troede at se noget, som de andre ikke kunne få øje på.

"De er rykket en halv kabellængde længere frem?"

"Nej, de ligger så stille, som om deres ankre endnu havde fast."

"Nu er der én, der rører sig."

"Ja, men den vender bredsiden til og drejer sig rundt, fordi der ikke er vand nok."

"Gudsdød, hvor de fyrer under kedlerne."

"Det hjælper alt sammen ikke, de slipper dog ikke over."

"Og nu begynder vandet allerede at falde."

"Hurra for Syden!"

"Hurra! Hurra!"

De ti minutter, som medgik til flotillens forsøg, forekom Texar og hans tilhængere meget lange, især da man på grund af afstanden ikke tydeligt kunne iagttage kanonbådenes manøvre. Det var jo dog muligt, at Stevens, når han lettede sig for al overflødig ballast, kunne slippe over grundene i floden, så længe ebben endnu ikke var indtrådt.

Pludselig vendte alles blik sig mod det nedre flodløb, og der lød råbet:

"En båd! ... En båd!"

Et lille let fartøj kom op langs med den venstre flodbred. Matroserne trak på årerne, og i bagstavnen stod en officer, iført militsens uniform. Så snart båden lagde til ved kajen, sprang han hurtigt i land og banede sig vej gennem den tætte folkeskare hen til Texar.

"Hvorledes gik det?" spurgte Texar.

"Det lykkedes ikke, og det vil heller aldrig lykkes dem," svarede officeren.

"Hvem har afsendt Dem?"

"Den øverstkommanderende over fartøjerne. De vil snart trække sig tilbage til havnen."

"Hvorfor det?"

"Fordi det ikke lykkedes kanonbådene at komme over grundene i floden, skønt de både udkastede ballasten og forcerede med damp. Vi behøver ikke længere at frygte for dem."

"Ved dette højvande?"

"Hverken ved dette eller noget senere højvande – i det mindste ikke i de første måneder."

"Hurra! ... Hurra!"

Byen genlød af vilde råb. Og mens oprørspartiet atter hyldede Texar som den, der repræsenterede alle dets slette instinkter, tænkte de moderate med skræk på, at de endnu i lang tid måtte lade sig beherske af den skændige komité og dens formand.

Det forholdt sig, som officeren havde sagt. Den tolvte marts havde der været ualmindeligt højt vande, og der ville forløbe flere måneder, før vandstanden i floden atter hævede sig til en så betydelig højde. Når flodløbet var utilgængeligt, behøvede Jacksonville ikke at frygte for kanonbådenes ild. Texars myndighed blev herved yderligere forlænget, og slynglen var nu sikker på at kunne gennemføre sin hævn, for selv om general Sherman lod sine tropper besætte Jacksonville, ville det ikke kunne ske straks, og da James og Gilbert Burbanks henrettelse var fastsat til tidligt næste morgen, stod de nu ikke til at redde.

Den efterretning, som officeren havde bragt, var i et nu hele byen over, og følgen deraf var, at orgier og udskejelser af alle slags på ny tog overhånd. De fleste hæderlige folk beredte sig til

at forlade byen, hvor der ikke længere var sikkerhed hverken for liv eller ejendom.

De rungende hurraråb og vilde skrig, der trængte ind til fangerne, som deraf kunne slutte sig til, at der ikke mere var noget håb for dem, lød også ud til mr. Harveys hus, og bragte mr. Stannard og miss Alice til fortvivlelse, for de kunne ikke foretage et eneste skridt for at komme de dødsdømte til hjælp, da det var dem forment at forlade huset, som blev bevogtet af en flok af Texars banditter.

Natten faldt på, og det så ud til, at der ville blive forandring i vejret. Vinden var pludselig sprunget om i nordøst og drev nu med rivende hurtighed de tunge, mørke skyer så tæt hen over havet, at de næsten berørte bølgernes toppe. Skyerne gik så lavt, at de aldeles ville have skjult toppen af rejsningen på en stor fregat. Barometret stod på storm, og alt tydede på, at et ualmindelig heftigt uvejr var i anmarch.

Som følge af den retning stormen tog, blev vandet med en sådan voldsomhed trængt op i St. Johns, at det steg højt over dens sædvanlige vandstand, og de frådende bølger rev alt med sig, hvad der fandtes på dens bredder.

Uvejret rasede den nat frygteligt i Jacksonville.

En del af estakaderne i havnen blev revet bort af brændingen, vandet steg op over kajerne, hvor flere fiskerfartøjer blev knust, idet deres fortøjninger sprang som om det var sytråd. Gader og torve var ufremkommelige på grund af alt det som i stumper og stykker regnede ned over dem. Pøblen måtte ty ind i værtshusene, hvor gæsterne fugtede deres halse og brølede om kap med stormen.

Men ikke blot på landjorden mærkedes uvejrets rasen. I St. Johns frembragte den ved stormen rejste flodbølge en voldsom dønning, som blev forøget ved det svære grundbråd. Chalupperne, som lå til ankers ved barren, blev overrasket af vandets pludselige og voldsomme stigen, før de kunne nå ind i havnen. De drev for deres ankre, fortøjningerne sprang, og strømmen rev dem med uimodståelig magt med sig. Nogle af dem knustes mod grundpælene ved kajerne, mens de andre førtes noget højere op i floden, hvor de strandede på øerne i St. Johns, ved hvilken lejlighed en del af deres besætning satte livet til. Uvejret brød løs så pludseligt og voldsomt, at alle sædvanlige sikkerhedsforanstaltninger viste sig magtesløse.

Kanonbådene var sandsynligvis tyet ind i en af bugterne ved flodens nedre løb. Men selv om de havde kunnet holde sig på deres ankerplads, ville Jacksonville dog ikke længere have noget at befrygte af dem, siden de ikke kunne slippe over sandbarren.

Uvejret rasede imidlertid netop på grund af sin voldsomhed kun nogle timer. Før solopgang var atmosfæren atter kommet i ligevægt, og ved daggry havde stormen aldeles lagt sig. Folk begyndte atter at vise sig på gaderne, og militsen besatte de forladte vagtposter. De ødelæggelser, uvejret havde forårsaget, skulle nu udbedres. Skaden var ikke ubetydelig, og langs kajerne lå sønderslåede fiskerfartøjer og både, som drev ned med ebben.

Man kunne dog kun iagttage disse vragstumper i nogle få meters afstand fra flodbredden, fordi en tæt tåge, der var en følge af luftens stærke afkøling ved stormen, havde lagt sig over St. Johns. Klokken fem kunne man endnu ikke se ud til midten

af flodløbet, og tågen ville næppe trække bort, før solen var stået op.

Men lidt efter klokken fem skiltes tågen pludseligt ad med et dundrende knald, som ikke var til at tage fejl af. Det var ikke tordenskrald, man hørte, men kanonsalver og projektilernes ejendommelige hvislen. Et rædselsskrig lød fra den mængde, der var forsamlet på kajerne.

Ved den fortsatte skydning var tågen imidlertid kommet i bevægelse og trak sammen med krudtrøgen bort fra floden.

Og dér lå da Stevens' flotille ud for Jacksonville, som den kunne bestryge med sine kanoner.

"Der er kanonbådene! ... Der er kanonbådene!" gik det fra mund til mund hele byen over, og få minutter efter hørte befolkningen – til stor glæde for det besindige parti, men til lige så stor skræk for urostifterne – at flotillen beherskede St. Johns, og at det var ude med byen, hvis den ikke overgav sig.

Uvejret havde nemlig vist sig som abolitionisternes allierede. Kanonbådene havde derfor ikke trukket sig tilbage til en af bugterne ved flodens nedre løb, men holdt sig på deres ankerplads trods stormen og den svære dønning. Mens modstanderne trak sig tilbage med deres chalupper, bød Stevens og hans mandskab stormen trods for om muligt at benytte lejligheden til at slippe over sandbanken i floden, skønt de derved udsatte sig for at gå til grunde. Og da stormen havde drevet vandet op i floden, og vandstanden derved var blevet betydeligt højere end sædvanlig, satte kanonbådene dampen op, og det lykkedes dem at slippe over sandbarren.

Omtrent klokken fire skønnede commodore Stevens, der måtte manøvrere i tågen, at han var ud for Jacksonville, hvor

han gik til ankers og kort efter splittede tågen ved skuddene fra sine svære kanoner, der udsendte de første projektiler mod St. Johns venstre bred.

Virkningen var øjeblikkelig. Inden få minutter havde militsen rømmet byen, og da Stevens så, at kajerne lå forladte, sagtnede han sin ild, da han ikke havde i sinde at ødelægge Jacksonville, men kun ville okkupere byen og bringe den til lydighed. Kort efter vajede den hvide fane fra rådhusets tag.

I mr. Harveys hus lyttede man med ængstelig opmærksomhed efter kanontordenen. Den måtte sikkert hidrøre fra unionshærens angreb på byen, og der var altså endnu en udvej til at frelse James og Gilbert Burbank.

Mr. Harvey og miss Alice ilede hen til døren. Texars folk, som havde bevogtet huset, var sammen med militsen flygtet til det indre af landet.

Mr. Stannard og hans datter begav sig øjeblikkelig ned til havnen. Tågen var nu helt trukket bort, og man kunne tydeligt se den modsatte flodbred.

Kanonbådene havde ophørt med skydningen, fordi det allerede viste sig, at Jacksonville ikke ville gøre modstand.

Flere både lagde nu til ved kajen for at landsætte et detachement soldater, bevæbnede med geværer, revolvere og økser.

På engang styrter en af mandskabet med et højt udråb hen imod miss Alice.

"Mars! ... Mars!" udbrød den unge pige i den yderste forbavselse over at stå ansigt til ansigt med Zermahs mand, som man troede var druknet i St. Johns.

"Hvor er mr. Gilbert?" spurgte Mars.

"Han er i fængsel sammen med mr. Burbank ... Red dem, Mars! ... Men hurtigt!"

"Afsted til fængslet," råbte Mars, og fulgt af sine kammerater ilede han bort for at befri fangerne.

Mr. Stannard og miss Alice ledsagede dem. Efter at Mars lykkeligt var undsluppet malstrømmen på sandbarren, havde han været så forsigtig ikke at lade familien i Castle House vide, at han var frelst. For sin egen sikkerheds skyld turde han ikke vende tilbage til Camdless Bay, for han måtte være fri for at kunne tilendebringe sit hverv. Han svømmede derfor over til den højre flodbred og sneg sig, skjult af sivene, langs med bredden, indtil han var kommet ud for flotillen, hvor man blev opmærksom på hans signaler og sendte en båd for at afhente ham og føre ham til commodore Stevens, som han straks meddelte det forefaldne. I betragtning af den fare, Gilbert svævede i, gjorde Stevens alt, hvad der stod i hans magt for at komme over sandbarren, men forsøget mislykkedes, og han var lige ved at opgive den påtænkte plan, da stormen pludselig bragte vandet i floden til at stige. Mars havde som en dygtig lods ført sin kanonbåd lykkeligt gennem det vanskelige flodløb, trods stormen fulgte de andre både efter, og endnu før tågen sænkede sig over St. Johns og dens bredder, fortøjede flotillen udenfor Jacksonville, som den nu kunne bestryge med sine kanoner.

Det var i det yderste øjeblik, da de dødsdømtes henrettelse skulle finde sted tidligt om morgenen. De havde dog allerede intet mere at befrygte. Jacksonvilles tidligere myndigheder indtog atter den plads, Texar havde fortrængt dem fra, og Mars

og hans kammerater nåede netop hen til fængslet i det øjeblik, da James og Gilbert Burbank forlod det.

Bevæget sluttede Gilbert miss Alice i sine arme, og hans første spørgsmål var derpå:

"Og min moder?"

"Hun lever!" svarede miss Alice.

"Så afsted til Castle House!" udbrød Gilbert.

"Retten må først have sin gang," svarede James Burbank.

Mars forstod hvad han mente og ilede ud på torvet i håb om at få fat på Texar.

Der var al grund til at antage, at Texar allerede havde taget flugten samtidig med militsen for at unddrage sig befolkningens forfølgelse og unionstroppernes repressalier.

Uden at afvente unionstroppernes mellemkomst havde imidlertid en del af indbyggerne begivet sig til rådhuset og bemægtiget sig Texar, netop som han ville til at flygte.

Han tog dog sagen med stor ro, indtil han fik øje på Mars. Da begreb han, at hans liv var i fare. Skønt vagten søgte at forhindre det, kastede Mars sig nemlig over ham, greb ham i halsen og ville kvæle ham, da i det samme James og Gilbert Burbank kom til.

"Nej, Mars!" råbte James Burbank, "vi må have ham levende ... Han må først sige os ..."

"Ja, ... det må han," svarede Mars.

Kort efter sad Texar indespærret i den samme celle, hvor hans ofre havde afventet tiden til deres henrettelse.

19. Byen indtages

Unionshæren beherskede nu Jacksonville og følgelig også St. Johns. Landgangstropperne, som havde været ombord i Stevens' flotille, besatte straks de vigtigste punkter i byen. De uretmæssige autoriteter var flygtet, og af den fordums komité havde man kun fået Texar i sin magt.

For øvrigt tog indbyggerne, som måske var kede af de udpresninger, de i den senere tid havde været genstand for, eller ligegyldige overfor spørgsmålet om slavernes emancipation, som Nord- og Sydstaterne søgte at afgøre ved våbenmagt, ret venligt mod flotillens officerer, der repræsenterede regeringen i Washington.

Imidlertid bestræbte commodore Dupont, der lå udenfor St. Augustine, sig for at forhindre smughandlen med våben og ammunition, og fra det øjeblik af var Florida egentlig atter optaget blandt unionsstaterne.

Samme dag sejlede James og Gilbert Burbank, mr. Stannard og miss Alice over St. Johns for at vende tilbage til Camdless Bay.

Perry, underforvalterne og en del af slaverne, som var vendt tilbage til plantagen, modtog dem med de mest utvetydige beviser på hengivenhed og glæde over deres hjemkomst.

Kort efter stod James Burbank, Gilbert, mr. Stannard og miss Alice ved mrs. Burbanks sygeleje.

Hun erfarede nu alt, hvad der havde tildraget sig, og de lovede alle ikke mere at forlade hende. Nu behøvede de heller ikke mere at frygte for Texars rænker eller for at han skulle

hævne sig på dem. Unionshæren havde ham jo i sin magt, og de beherskede Jacksonville.

Men nu, da mrs. Burbank ikke længere havde grund til at ængste sig for sin mand og sin søn, tænkte hun med forøget længsel på sin forsvundne lille datter. De måtte finde Dy til hende, og Zermah til Mars.

"Vi skal nok finde hende," udbrød James Burbank. "Mars og Gilbert skal ledsage os på vore eftersøgninger ..."

"Ja, fader!" svarede Gilbert. "Og lad os komme afsted straks."

"Men vi har jo Texar," vedblev James Burbank. "Og han skal først sige, hvad han ved."

"Og hvis han nu nægter at svare?" spurgte mr. Stannard. "Han foregiver måske, at han ikke ved noget om Dys og Zermahs bortførelse."

"Hvor kan han det?" udbrød Gilbert. "Zermah så ham jo i bugten ved Marino, og Alice og min moder hørte Zermah råbe hans navn, da båden sejlede bort. Det er da indlysende, at han er ophavsmanden til den bortførelse, han selv har været til stede ved."

"Det var ham," svarede mrs. Burbank og rejste sig heftigt op i sengen.

"Ja," tilføjede miss Alice, "jeg så tydeligt, at det var ham ... Han stod i bagstavnen af båden, som lagde fra land."

"Det var sikkert Texar," sagde mr. Stannard. "Men hvis han ikke vil sige os, hvor han har ladet Dy og Zermah føre hen, hvorledes skal vi da finde dem? Vore eftersøgninger på begge flodbredderne har jo hidtil været aldeles frugtesløse."

Hertil var intet at sige. Alt afhang af, hvorvidt Texar ville rykke ud med sandheden.

"Er der da ingen, der ved, hvor den slyngel egentlig har sit hjem?" spurgte Gilbert.

"Det har man aldrig vidst," svarede James Burbank. "I den sydlige del af provinsen er der så mange store skove og utilgængelige sumpe, hvor han kan holde sig skjult. Det ville være et aldeles håbløst foretagende at anstille eftersøgninger der, og selv Unionens tropper ville ikke kunne forfølge militsen, hvis den trækker sig tilbage dertil."

"Men jeg vil have min datter tilbage," udbrød mrs. Burbank heftigt, og hendes mand formåede næppe at berolige hende.

"Og jeg vil have min hustru tilbage," råbte Mars. "Jeg skal nok tvinge den slyngel til at sige, hvor hun er."

"Ja," sagde mr. Burbank. "Når den skurk mærker, at det gælder hans liv, og at han kan redde sig ved at bekende, vil han ikke betænke sig på at gøre det. Flygter han, så er alt håb ude. Men unionshæren har ham i sin magt, og vi skal nok få ham til at tilstå, hvor han holder Dy og Zermah skjult."

Mrs. Burbank sank udmattet tilbage i puderne. Miss Alice blev hos hende, og mr. Stannard, James Burbank, Gilbert og Mars vendte tilbage til hallen for at holde råd med Edward Carrol.

De blev nu enige om, at der ikke burde foretages yderligere skridt, før unionstropperne fuldstændigt havde besat provinsen. Commodore Dupont burde også underrettes om, hvad der var gået for sig, ikke alene i Jacksonville, men også i Camdless Bay.

Mens James Burbank, mr. Stannard og Edward Carrol foretog de første indledende skridt i sagen mod Texar, begav

Gilbert og Mars sig ud på nye eftersøgninger langs med St. Johns' bredder.

Det var jo ikke usandsynligt, at Texar for at tilfredsstille sin hævn hellere ville lide døden end udlevere sine ofre. De måtte forsøge på at hjælpe sig uden ham og om muligt opdage hans egentlige tilholds sted. Det lykkedes dem dog ikke. Ingen vidste besked med den Sorte Vig, og man antog lagunen for at være aldeles utilgængelig. Gilbert og Mars havde derfor også flere gange sejlet langs med krattet på bredden uden at bemærke den snævre åbning, de kunne have ført deres lette båd igennem.

I løbet af dagen den trettende marts indtrådte der ingen forandring i sagernes stilling. Virksomheden på plantagen kom lidt efter lidt atter i gang. Negrene strømmede til fra alle kanter, navnlig fra de nærliggende skove, hvor de havde holdt sig skjult. Ved sin ædelmodige handling havde James Burbank skænket dem friheden, men derfor anså de sig ikke løst fra enhver forpligtelse imod ham. De ville tjene ham, selv om de ikke længere var hans slaver. De længtes efter at vende tilbage til plantagen for at kunne genopføre deres huse, som Texars bander havde lagt øde, og på ny tage fat på det arbejde på værfterne og i fabrikkerne, de i så mange år havde forskaffet sig selv og deres familie rigeligt udkomme ved.

Arbejdet blev genoptaget over alt på plantagen, Edward Carrols sår var næsten helbredet, så at han kunne overtage sine sædvanlige forretninger. Perry og underforvalterne arbejdede ufortrødent, og selv Pyg anstrengte sig efter bedste evne uden dog egentlig at udrette noget. Den stakkels tåbe havde stemt tonen ned og var i grunden i stor forlegenhed med den ham tilståede frihed, som han slet ikke forstod at benytte. Når hele

personalet var vendt tilbage til Camdless Bay og de afbrændte bygninger på ny opført, ville plantagen snart have genvundet sit gamle udseende, og der var al grund til at antage, at hvilket udfald secessionskrigen end fik, ville de betydeligste plantere i Florida for fremtiden kunne leve i fred.

I Jacksonville var ordenen genoprettet. Unionshæren søgte ikke at indblande sig i den municipale administration. De besatte byen med deres tropper, men lod de tidligere autoriteter beholde den myndighed, som oprørspartiet havde berøvet dem i nogle uger. Det var tilstrækkeligt, at stjernebanneret vajede fra de offentlige bygninger. Den største del af indbyggerne forholdt sig ligegyldige overfor stridsspørgsmålet mellem Nord- og Sydstaterne, og var derfor villige til at underkaste sig det sejrende parti.

Imidlertid havde Gilbert og Mars forgæves undersøgt begge flodbredder og øerne i floden indtil ovenfor Picolata. Kun ved at indvirke direkte på Texar nu kunne de nu håbe at erfare Dys og Zermahs opholdssted. Siden sin fængsling havde han ikke stået i nogen forbindelse med sine medskyldige. Dy og Zermah måtte derfor endnu befinde sig på samme sted som før St. Johns blev okkuperet af unionshæren.

For øjeblikket var tilstanden i Jacksonville således, at retten kunne gå sin regelmæssige gang med hensyn til Texar, hvis han nægtede at svare. Det var dog sandsynligt, at udsigten til at blive sat i frihed ville bevæge ham til at bekende, så at man ikke behøvede at anvende den yderste strenghed imod ham.

Efter først at have indhentet de militære autoriteters tilladelse besluttede James Burbank at gøre et sådant forsøg.

Mrs. Burbank var i bedring og oplivet ved glæden over Gilberts hjemkomst og håbet om snart at gense sin datter. Hun følte sig også styrket og beroliget ved tanken om, at Camdless Bay nu ikke længere havde noget at befrygte af Texar og hans partifæller.

Det blev altså besluttet, at James og Gilbert Burbank skulle endnu samme dag tage til Jacksonville, hvorimod Edward Carrol, mr. Stannard og Mars blev hjemme sammen med miss Alice og mrs. Burbank. Fader og søn håbede inden aften at kunne være tilbage i Castle House med gode efterretninger. Så snart Texar havde tilstået, hvor han holdt Dy og Zermah skjult, ville de øjeblikkelig søge at befri dem. Det ville vel idet højeste tage en dag, måske endog kun nogle timer.

Klokken ti sagde James Burbank og Gilbert farvel til deres venner og indskibede sig i den lille havn ved Camdless Bay.

De befandt sig snart ved den modsatte flodbred, men i stedet for at gå til Jacksonville foreslog Gilbert, at de skulle lægge til ved Stevens' kanonbåd.

Commodore Stevens var øverstbefalende over den militære styrke i byen og burde derfor gøres bekendt med James Burbanks forehavende. Stevens stod i livlig forbindelse med byens autoriteter og var følgelig bekendt med Texars og hans partifællers optræden. Han vidste også, at Texar bar ansvaret for de beklagelige begivenheder på Camdless Bay, og at han var blevet fængslet, da militsen trak sig tilbage, fordi der havde rejst sig en heftig reaktion imod ham, og alle hæderlige borgere i Jacksonville forlangte, at han skulle straffes for sine forbrydelser.

Commodore Stevens modtog James og Gilbert Burbank med stor forekommenhed. Han satte ualmindelig megen pris på Gilbert, hvis karakter og mod han havde haft lejlighed til at lære at kende. Da Mars var vendt tilbage til flotillen og havde underrettet ham om, at Gilbert var fanget af secessionisterne, ville han vove alt for at redde ham. Sandbarren i floden lagde dog uoverstigelige hindringer i vejen for udførelsen af hans forsæt, indtil, som ovenfor meddelt, uforudsete omstændigheder bragte Gilbert Burbank den længselsfuldt ventede befrielse.

Med få ord meddelte Gilbert commodore Stevens, hvad der havde tildraget sig og bekræftede derved Mars' udsagn. Det var indlysende, at Texar var ophavsmanden til bortførelsen i Marinobugten, og det var lige så indlysende, at han alene kunne angive, hvor Dy og Zermah blev holdt fanget af hans medskyldige. Commodore Stevens overlod derfor til James og Gilbert Burbank at føre sagen videre, ganske som de selv ønskede, og billigede forud ethvert skridt de foretog for at frelse mestizen og barnet. Selv om de blev nødsaget til at tilbyde Texar friheden til gengæld for de oplysninger, de ønskede af ham, ville Stevens gå ind på det og svare for, at autoriteterne i Jacksonville ikke fremkom med indvendinger.

James og Gilbert Burbank takkede Stevens for tilladelsen, hvortil han havde føjet en skriftlig fuldmagt, der bemyndigede dem til at tale med fangen, og lod sig derpå sætte i land.

På kajen traf de mr. Harvey, der havde indfundet sig i følge en skriftlig opfordring fra James Burbank, og alle tre begav sig straks til rådhuset for at opsøge fangen.

Det ville have interesseret en fysiolog at iagttage Texars fysiognomi eller rettere hans holdning under opholdet i fængslet. Han var naturligvis yderst opbragt over, at unionstroppernes ankomst havde berøvet ham hans stilling som byens første øvrighedsperson og dermed lejlighed til at tilfredsstille sin personlige hævn, og han beklagede, at de ikke var blevet forsinket blot nogle timer, så at han kunne have ladet James og Gilbert Burbank skyde. Men videre gik hans beklagelser ikke, og det lod til, at han slet ikke bekymrede sig om, at han var fængslet på grund af beskyldning for overfald og ran. Hans sindsro var aldeles uforklarlig, med mindre han også denne gang så udveje til at retfærdiggøre sig.

Fangevogteren åbnede døren til cellen, og James og Gilbert Burbank stod ansigt til ansigt med fangen.

"Nå, der har vi jo både gamle og unge Burbank," udbrød Texar på sin sædvanlige uforskammede måde. "Jeg er virkelig Unionen yderst forbunden. Uden dens medvirken havde jeg næppe haft den fornøjelse at se Dem her, mine herrer! De kommer formodentlig for at tilbyde mig den benådning, som De nu ikke længere selv trænger til?"

Han talte i en så uforskammet tone, at James Burbank var ved at fare op imod ham, men Gilbert holdt ham tilbage.

"Lad mig svare. fader," sagde han. "Texar vil vælte sig over os med modbeskyldninger. Men det nytter ikke at tale om, hvad der er sket. Her gælder det kun om, hvorledes sagerne nu står."

"Det er da klart nok," udbrød Texar. "For tre dage siden sad De indespærret i denne celle, som De ikke skulle forlade uden for at gå Deres død i møde. Nu sidder jeg her, men under langt heldigere betingelser, end De måske tror."

Dette svar egnede sig godt til at sætte James Burbank og hans søn i forlegenhed, da de jo netop tænkte på at tilbyde Texar frigivelse, imod at han meddelte dem hemmeligheden angående bortførelsen.

"Hør nu, Texar," sagde Gilbert, "vi vil gå ærligt til værks imod Dem. Deres færd i Jacksonville angår ikke os; og vi vil slå en streg over, hvad der er sket på Camdless Bay. Vi fastholder kun ét punkt: Min søster og Zermah forsvandt under Deres partifællers angreb på Castle House. Vi ved aldeles bestemt, at de blev bortførte ..."

"Nej virkelig," lød Texars ondskabsfulde svar, "det glæder mig at høre."

"At høre?" udbrød James Burbank. "Hvor tør De, usling, nægte ..."

"Lad os ikke forivre os, fader," sagde Gilbert. "Vi må være rolige. Ja, Texar! Den dobbelte bortførelse fandt sted under angrebet på plantagen. Tilstår De, at De er ophavsmanden?"

"Jeg svarer ikke på det spørgsmål."

"Nægter De at sige, hvor De har ladet min søster og Zermah føre hen?"

"Jeg siger Dem jo, at jeg ikke vil svare på det spørgsmål."

"Ikke engang hvis vi til gengæld får Dem sat i frihed?"

"Jeg trænger ikke til Deres hjælp for at blive sat i frihed."

"Hvem tror De da vil åbne fængslet for Dem?" udbrød James Burbank, der var opbragt over hans uforskammethed.

"Dommerne."

"Dommerne? ... Nej, de vil uden nåde og barmhjertighed fordømme Dem."

"Den tid, den sorg."

"De nægter altså at svare?" spurgte Gilbert endnu en gang.

"Ja."

"Selv om jeg tilbyder Dem friheden?"

"Jeg bryder mig ikke om friheden."

"Og alt, hvad jeg ejer?"

"Jeg bryder mig ikke om Deres penge ... Og må jeg så bede Dem gå."

Den rolige sikkerhed, han talte med, bragte James og Gilbert Burbank aldeles ud af fatning. De kunne ikke begribe, hvorfra den skrev sig, eller hvorledes han vovede at udsætte sig for en retskendelse, som ufejlbarligt ville ende med, at han blev idømt den hårdeste straf. Hverken tilbuddet om frihed eller penge havde formået ham til at svare. Hans had var måske større end omsorgen for hans eget vel. I alle tilfælde blev denne gådefulde person ved med at være sig selv lig endog under de mest truende omstændigheder.

"Kom, fader! Lad os gå." sagde Gilbert og førte James Burbank ud af fængslet.

I forening med mr. Harvey begav de sig nu til commodore Stevens for at meddele ham det uheldige udfald af deres forsøg.

Stevens havde da netop modtaget en proklamation fra commodore Dupont, hvori han tilsagde indbyggerne i Jacksonville amnesti for alle begåede politiske forbrydelser, såfremt de underkastede sig stjernebanneret.

Det var en meget klog forholdsregel, der dog ikke kunne bringes i anvendelse på private voldshandlinger, som f.eks. det angreb, Texar havde foretaget på Camdless Bay.

Næste dag, den 15. marts, blev Texar derfor også som anklaget for at have gjort sig skyldig i ran og plyndring

indstævnet til at møde for krigsretten.

20. St. Augustine

St. Augustine, der er en af de ældste byer i Nordamerika, blev grundlagt i det femtende århundrede. Den er hovedstaden i provinsen St. Jean, som trods sin store udstrækning dog kun har omtrent tre tusinde indbyggere.

St. Augustine er anlagt af spanierne og bevarer endnu sit spanske præg. Den er beliggende på yderste spids af en af øerne langs kysten. Såvel krigs- som handelsskibe kan trygt søge ind i dens havn, der ligger ret godt i læ for pålandsvinden, som uafladeligt bestryger denne meget farlige del af Floridas kyster. Men for at slippe ind i havnen må man først passere den store sandrevle, som Golfstrømmen afsætter ved indløbet.

Gaderne i St. Augustine er snævre, som i alle byer, der ligger stærkt udsatte for solen. Men da de er meget hensigtsmæssigt anlagt, og luften morgen og aften afkøles af søbrisen, er byens klima meget behageligt.

Den bedst befolkede del af byen er kvarteret nede ved havnen og de tilstødende gader. Forstæderne med deres usle rønner, tækkede med palmeblade, ligger næsten aldeles øde, og hunde, svin og køer går her løse omkring.

Den egentlige by har et meget spansk præg. Vinduerne i husene er forsynet med stærke gitre, og den indre gård – den traditionelle patio – er omgivet med en smuk søjlegang og balkoner, der er udskåret så omhyggeligt som rammen om en altertavle. På søn- og festdage strømmer beboerne ud på gaden, der da frembyder en broget blanding af senoraer, negerinder, mulatinder, mestizer, negre, negerbørn, engelske ladies,

gentlemen og præster, munke og katolske præster, næsten alle rygende deres cigaret, selv om de er på vej til St. Augustines hovedkirke, hvis klokker har ringet næsten uafbrudt lige siden midten af det syttende århundrede.

Så er der torvene med deres overflødighed af grøntsager, fisk, fjerkræ, svin og lam – som på køberens forlangende slagtes *hic et nunc* (her og straks) – okser, ris, kogte bananer og små bønner, alle slags tropiske frugter som ananas, dadler, oliven, granatæbler, oranger, guava, ferskner og figen. Priserne er meget lave, og opholdet i denne egn af Florida derfor både billigt og behageligt.

Til at vedligeholde renlighed i gaderne benyttes ikke reglementerede gadefejere, men store flokke af gribbe, der står under lovens beskyttelse, og som det under stor bødestraf er forbudt at skyde. Gribbene fortærer alt, endog slanger, som der dog altid er alt for mange af, trods disse nyttige fugles grådighed.

I den egentlige by er der ingen mangel på træer. Hvor gaderne krydser hinanden, får man pludseligt øje på hele grupper af træer, fra hvis grene, der rager op over taget på husene, de vilde papegøjer fører en uafbrudt og livlig passiar. Som oftest er det store palmetræer, hvis blade bevæges af vinden som en uhyre vifte. Hist og her ser man egetræer, omsnoede af slyngplanter, og grupper af uhyre kaktus, som forneden danner en uigennemtrængelig hæk. Det hele gør et livligt og tiltalende indtryk, som ville blive yderligere forhøjet, hvis blot gribbene samvittighedsfuldt gjorde deres pligt. Men de står langt tilbage for en gadefejemaskine.

I St. Augustine er der kun et par dampsavskærerier, en cigarfabrik og et terpentinkogeri. Byen giver sig mere af med handel end med industri og der ind- og udføres korn, sirup, bomuld, indigo, harpiks, bygningstømmer, fisk og salt. Under sædvanlige forhold er der temmelig meget liv og bevægelse i havnen, hvor dampskibene, som besørger person- og godstransporten til havnene ved Atlanterhavet og den mexicanske bugt, løber ud og ind.

St. Augustine er sædet for en af de seks domstole, som drager omsorg for retsplejen i staten Florida. Byens fæstningsværker, der skulle tjene til forsvar mod såvel indre som ydre fjender, er opført i det syttende århundrede. Som forsvarsforanstaltning har de ikke synderligt værd, men arkæologer og antikvarer beundrer fæstningens tårne, bastioner, raveliner, skydehuller, gamle våben og kanoner, der er farligere for dem, der afskyder dem end for fjenden.

Uagtet regeringen for få år siden havde ladet fæstningsværkerne sætte i bedre stand, flygtede den konfødererede garnison dog over hals og hoved derfra, så snart Unionens flåde nærmede sig. Indbyggerne i St. Augustine overgav derfor med glæde fortet til commodore Dupont, som besatte det uden at løsne et skud.

Den retslige forfølgelse, der var indledt mod Texar, vakte megen opsigt i provinsen, og man formodede, at kampen mellem denne mistænkelige person og familien Burbank hermed måtte finde sin afslutning. Zermahs og den lille piges bortførelse havde vakt almindelig harme, og stemningen blandt folk var meget velvillig overfor beboerne af Camdless Bay. Alle var overbeviste om, at Texar var ophavsmanden til ugerningen,

og selv for uvedkommende var det interessant at iagttage, hvorledes han ville trække sig ud af det, og om han dog ikke omsider fik sin straf for alle de forbrydelser man i så lang tid havde beskyldt ham for.

Bevægelsen i St. Augustine lod til at ville gribe om sig. Ejerne af de omliggende plantager strømmede ind til byen. De var direkte interesserede i spørgsmålet, da angrebet på Camdless Bay var en af hovedbeskyldningerne mod Texar. Flere plantager var nemlig ligeledes blevet hærget af secessionisterne, og det var planterne magtpåliggende at få at vide, hvorledes unionsregeringen ville stille sig overfor disse forbrydelser, som ugerningsmændene, der dækkede sig bag den separatistiske politik, havde begået mod de borgerlige love.

Det største og bedste hotel i St. Augustine var stærkt belagt med gæster, som alle var meget venligt stemt mod familien Burbank. Blandt de mange velstående rejsende, som befandt sig der, var også James og Gilbert Burbank, mr. Stannard med sin datter og Mars, der alle var ankommet dagen forud.

Efter det mislykkede forsøg i fængslet i Jacksonville vendte mr. Burbank og Gilbert tilbage til Castle House, hvor hele familien følte sig meget nedslået ved således at se sig berøvet det sidste håb om at genfinde Dy og Zermah. Det var dem dog en trøst, at Texar skulle stilles for en krigsret i anledning af overfaldet på Camdless Bay. Han kunne ikke undgå at blive domfældet og ville måske bekvemme sig til at rykke ud med sandheden, hvis han for den pris kunne tilkøbe sig liv og frihed.

I sagen mod Texar var miss Alice et af de vigtigste anklagevidner, da hun havde befundet sig ved Marinobugten netop i det øjeblik, da Zermah råbte Texars navn, og hun tillige

havde set ham stå i båden, da den lagde fra land. Hun måtte følgelig begive sig til St. Augustine, og hendes fader ville ledsage hende sammen med James og Gilbert Burbank, der var indstævnet til at give møde i krigsretten. Mars udbad sig tilladelse til at ledsage dem, da han ønskede at være til stede, når Texar blev nødsaget til at rykke ud med sin hemmelighed. James Burbank, Gilbert og Mars kunne da straks begive sig afsted for at befri de to fangne, som blev holdt indespærret på Texars befaling.

Om eftermiddagen den 16. marts sagde James og Gilbert Burbank, mr. Stannard, miss Alice og Mars farvel til mrs. Burbank og Edward Carrol. En af de dampere, som besørger trafikken på St. Johns, tog dem ombord i Camdless Bay og landsatte dem i Picolata. Herfra kørte de med diligence ad den stærkt bugtede vej, som er anlagt gennem de store skove af egetræer, cypresser og plataner, der findes i denne del af territoriet, og inden midnat havde de nået det elegante og komfortable City-hotel i St. Augustine.

Hvad Texar angik, da var han langt fra aldeles forladt af sit parti. Han havde endnu mange tilhængere blandt ejerne af de små plantager i provinsen, der næsten alle var ivrige tilhængere af slaveriet. Dertil kom, at hans partifæller, da de erfarede, at de ikke ville blive draget til ansvar for angrebet på Camdless Bay, mødte meget fuldtalligt i St. Augustine for ikke at lade deres fordums anfører i stikken. Det var simple folk med tvivlsomt rygte, som slog sig ned i byens dårlige værtshuse, hvor de højrøstet talte Texars sag.

For øjeblikket opholdt commodore Dupont sig ikke i St. Augustine, da han med sin eskadre blokerede indløbene langs

kysten for at forhindre smughandel med krigsfornødenheder. Men landgangstropperne holdt byen stærkt besat, og ethvert forsøg af Texars partifæller på at fravriste Unionen herredømmet ville øjeblikkelig være blevet undertrykt.

Texar var imidlertid på en af kanonbådene blevet transporteret fra Jacksonville til Picolata og derfra under streng bevogtning til St. Augustine, hvor han blev indespærret i en af cellerne i fæstningen. Om flugt herfra kunne der ikke være tale, og han tænkte måske heller ikke på det, siden han selv havde forlangt at få sin sag frem for retten. Hans partifæller var underrettet om dette. Hvis han blev dømt denne gang, ville de, så vidt det lod sig gøre, hjælpe ham til flugt, men indtil da forholdt de sig rolige.

I commodore Duponts fraværelse indtog oberst Gardner stillingen som byens militære overhoved, og forsædet i retten, som skulle dømme Texar, tilkom derfor også ham. Han havde været til stede ved Fernandinas indtagelse, og det var ifølge hans befaling, at flygtningene, som var blevet taget til fange ved angrebet på jernbaneterrænet, havde måttet tilbringe to gange fire og tyve timer ombord i kanonbådene.

Retsmødet begyndte klokken elleve om formiddagen, og salen var fyldt med tilhørere, af hvilke de fleste og mest højrøstede hørte til den anklagedes parti.

James og Gilbert Burbank, mr. Stannard, miss Alice og Mars sad på vidnernes bænk. Den anklagede havde ingen vidner at opstille, hvad enten han nu ikke ville eller ikke kunne skaffe nogle til veje. Sagens udfald kunne imidlertid næppe være tvivlsomt.

James Burbank havde imidlertid en forudfølelse af. at Texar også denne gang ville trække sig ud af sagen ved hjælp af et alibi.

Så snart retten var sat, blev Texar ført ind. Han tog roligt plads på de anklagedes bænk Hans medfødte uforskammethed syntes aldrig at ville fornægte sig. Han sendte dommerne et hånligt blik, smilede tillidsfuldt til sine venner i salen og så med et ondt og hadefuldt udtryk på James Burbank, der ligesom Gilbert og Mars kun med møje kunne beherske sig overfor det menneske, der havde påført og fremdeles kunne påføre dem så megen sorg og ulykke.

Forhøret begyndte med den sædvanlige formalitet, at forvisse sig om den tiltaltes identitet.

"Hvad hedder De?" spurgte oberst Gardner.

"Texar."

"Hvor gammel er De? "

"Fem og tredive år."

"Hvor bor De? "

"I Torillos værtshus i Jacksonville."

"Jeg spørger om Deres egentlige opholdssted."

"Jeg har intet fast opholdssted."

James Burbank og hans ledsagere lyttede med bankende hjerte til dette svar, som blev udtalt i en tone, der tydeligt vidnede om, at den anklagede var fast besluttet på ikke at røbe sit opholdssted.

Og trods alle præsidentens opfordringer fastholdt Texar sin påstand om, at han ikke havde noget fast opholdssted. Han foregav, at han førte et omflakkende liv på jagt i de store skove, hvor han sov i jægerhytterne og levede af det udbytte, som hans

bøsse og fælder indbragte ham. Det var ikke muligt at få mere ud af ham.

"Nå," svarede oberst Gardner. "Det er i grunden også ligegyldigt."

"Naturligvis," sagde Texar med sin sædvanlige uforskammethed. "For øjeblikket har jeg imidlertid fast ophold her i fæstningen, hvor jeg holdes indespærret trods al lov og ret. Hvad beskylder man mig for, om jeg tør spørge?" vedblev han, som om det var ham, der ledede forhøret.

"De står ikke her for at drages til ansvar for, hvad der er gået for sig i Jacksonville," vedblev obersten. "I følge commodore Duponts proklamation er der givet amnesti for alle politiske forbrydelser. Florida er atter trådt ind under Stjernebanneret, og Nordstaternes regering vil snart tage fat på at ordne statens indre anliggender."

"Når jeg ikke skal tiltales, fordi jeg, i overensstemmelse med den største del af befolkningens ønsker, afsatte Jacksonvilles øvrighedspersoner, hvorfor er jeg da stillet for en krigsret?" spurgte Texar.

"Det skal jeg sige Dem, siden De lader, som om De ikke ved det," svarede oberst Gardner. "Mens De indtog den første øvrighedspersons stilling her i byen, er der udøvet forbrydelser mod almindelig lov og ret, og De er anklaget for at have ophidset den oprørske del af befolkningen til at begå dem."

"Hvilke forbrydelser?"

"For det første er der overfaldet på Camdless Bay, som blev angrebet af en bande forbrydere ..."

"Det var en afdeling soldater, anført af en af militsens officerer," faldt Texar hurtigt ind.

"Meget muligt, Texar! Men det var et væbnet anfald, ledsaget af plyndring og brandstiftelse mod en plantage, hvis ejer med rette satte sig til modværge."

"Med rette?" spurgte Texar. "Retten er ikke på dens side, der nægter at adlyde en regelmæssigt indsat øvrigheds befaling. James Burbank – det er jo ham, der her er tale om – havde frigivet sine slaver og derved trodset den offentlige mening, der i Florida som i de fleste andre sydstater holder på slaveriets bevarelse. Hans handling kunne have medført de sørgeligste følger for de andre plantager i omegnen, idet han derved forledte slaverne til at gøre oprør. På grund af de forhåndenværende omstændigheder besluttede Komiteen i Jacksonville at skride ind. Den erklærede vel ikke negrenes frihedsbrev for ugyldigt, men fordrede kun, at de af James Burbank så ubetimeligt frigivne skulle udjages af territoriet. Da James Burbank nægtede at adlyde Komiteens befaling, så man sig nødsaget til at bruge magt, og militsen, som en del af befolkningen sluttede sig til, jog følgelig de fordums slaver på Camdless Bay ud."

"De fremstiller sagen på en måde, som krigsretten ikke kan billige," svarede oberst Gardner. "James Burbank var i sin gode ret, da han frigav sine slaver, og der er aldeles intet til undskyldning for de voldshandlinger, der blev begået på hans ejendom."

"Jeg anser det for spildt ulejlighed at afhandle dette tema med krigsretten," vedblev Texar. "Komiteen i Jacksonville handlede i overensstemmelse med, hvad den anså som sin pligt. Anklages jeg i min egenskab af denne komités præsident, og skal jeg alene bære ansvaret for dens handlinger?"

"Ja, Texar," svarede obersten, "for De var ikke alene Komiteens præsident, men De anførte personligt de bander, som overfaldt Camdless Bay."

"Bevis det," svarede Texar roligt. "Er der en eneste, der kan bevidne at have set mig blandt borgerne og militsens soldater, som skulle udføre Komiteens befaling?"

Oberst Gardner opfordrede nu James Burbank til at fremkomme med sin erklæring.

James Burbank gav derpå en fremstilling af de begivenheder, der var gået for sig fra det øjeblik af, da Texar og hans partifæller havde omstyrtet de bestående myndigheder i Jacksonville, og fremhævede især, at den anklagede havde tilskyndet befolkningen til angrebet på hans ejendom.

På oberstens spørgsmål, om Texar havde befundet sig blandt angriberne, måtte James Burbank svare, at han ikke med egne øjne havde kunnet overbevise sig om det. Som tidligere fortalt, havde mr. Harveys sendebud, John Bruce, som James Burbank havde udspurgt straks efter hans ankomst til Castle House, ikke kunnet sige, hvorvidt Texar befandt sig blandt angriberne.

"Der kan dog ikke være mindste tvivl om, at han alene bærer skylden for denne forbrydelse," tilføjede James Burbank. "Han har opfordret befolkningen til at angribe Camdless Bay, og det er ikke hans skyld, at min bolig ikke er nedbrændt og lagt øde tilligemed alle, der forsvarede den. Han havde sin hånd med i alt dette og i en endnu større forbrydelse."

Her holdt James Burbank inde. Før han gik over til bortførelsen, ville han have en afslutning på den del af anklagen, som vedrørte angrebet på Camdless Bay.

"De mener altså," vedblev oberst Gardner, henvendt til Texar, "at Komiteen alene bærer ansvaret for udførelsen af dens befalinger?"

"Ganske vist."

"Og De fastholder fremdeles, at De ikke anførte banden, der angreb Camdless Bay?"

"Ja," svarede Texar. "De har ikke et eneste vidne på, at jeg var der. Og jeg befandt mig virkelig heller ikke blandt den modige trop, som påtog sig at udføre Komiteens befaling. Den dag opholdt jeg mig ikke engang i Jacksonville."

"Det er højst sandsynligt," sagde James Burbank, som greb lejligheden til at knytte den første del af anklagen til den følgende.

"Det er aldeles vist," svarede Texar.

"Men," vedblev James Burbank, "når De ikke befandt Dem blandt angriberne på Camdless Bay, var grunden den, at De ved Marinobugten ventede på lejlighed til at begå en ny forbrydelse."

"Jeg var den dag lige så lidt ved Marinobugten som i Jacksonville eller blandt angriberne på Camdless Bay," svarede Texar med urokkelig ro.

"Hvis De den dag ikke var i Jacksonville," vedblev præsidenten, "må De sige os, hvor De da var."

"Det skal jeg sige Dem, når tiden er der," svarede Texar roligt. "For øjeblikket vil jeg kun godtgøre, at jeg ikke personlig har taget del i angrebet på Camdless Bay. – Og hvad lyder så den videre anklage imod mig på, hr. oberst?" spurgte Texar og lagde armene over kors, idet han sendte sine anklagere et

uforskammet blik, som om han ville trodse dem i deres åbne øjne.

"Hvis De ikke var i Jacksonville," vedblev obersten, "er der al grund til at antage, at De var ved Marinobugten."

"Hvad skulle jeg dér?"

"De bortførte eller lod bortføre James Burbanks datter Diana og mestizen Mars' hustru Zermah, som ledsagede den lille pige."

"Nå, således! ... Jeg får altså skyld for at have bortført dem," lød Texars ironiske svar.

"Ja, det har De," udbrød på engang James Burbank, Gilbert og Mars, som ikke længere formåede at beherske sig.

"Og hvorfor netop jeg og ingen anden, om jeg tør spørge?" svarede Texar.

"Fordi kun De alene havde fordel af at begå den forbrydelse," sagde obersten.

"Hvilken fordel skulle jeg vel have af den?"

"De ville hævne Dem på familien Burbank. James Burbank har mere end en gang ført klage imod Dem. Og selv om De ved hjælp af et alibi har været så heldig at undgå domfældelse, så har De dog oftere givet til kende, at De ønskede at hævne Dem på Deres anklagere."

"Nuvel," svarede Texar. "Jeg nægter ikke, at jeg nærer et uforsonligt had til James Burbank og gerne knuste hans hjerte ved at berøve ham hans barn. Men spørgsmålet er, om jeg har gjort det. Har De vidner på det?"

"Ja," svarede oberst Gardner og anmodede nu miss Stannard til under ed at afgive sin forklaring.

Miss Alice fortalte nu, ofte afbrudt af tårer, hvad der havde tildraget sig ved Marinobugten og sluttede med at sige, at hun var aldeles overbevist om, at hun havde set Texar stå i båden.

"Vil De beedige Deres udsagn?" spurgte obersten.

"Ja," svarede miss Alice.

Efter denne erklæring kunne der ikke være tvivl om, at den anklagede var skyldig. Men desuagtet bevarede Texar sin sædvanlige uforskammede ro.

"Hvad er Deres svar på vidnets udsagn?" spurgte oberst Gardner.

"Jeg beskylder ikke miss Alice Stannard for at vidne falsk, idet hun edeligt bekræfter, at jeg er ophavsmanden til den bortførelse, som jeg ikke har haft ringeste kundskab om før efter min fængsling. Jeg påstår kun, at hun tager fejl, når hun mener, at hun så mig stå i en af de både, som sejlede bort fra Marinobugten."

"Men," vedblev oberst Gardner, "selv om miss Alice Stannard tager fejl i dette, så kan hun dog ikke tage fejl, når hun siger, at hun hørte Zermah råbe: 'Hjælp! ... Det er Texar! ...'"

"Nå, ja, ... så er det Zermah, der har taget fejl, og ikke miss Alice," svarede Texar.

"Skulle Zermah have råbt: 'Det er Texar!' skønt De ikke var til stede ved bortførelsen?"

"Sandsynligvis, eftersom jeg ikke var i båden og heller ikke har været ved Marinobugten."

"Det må De først skaffe bevis for."

"Det vil ikke falde mig vanskeligt, skønt det vel egentlig tilkommer mine anklagere at skaffe bevis for, at jeg var der."

"Det er altså atter et alibi?" sagde obersten.

"Ja," svarede Texar roligt.

Hans svar fremkaldte blandt de tilstedeværende et ironisk udbrud af tvivl, som var alt andet end smigrende for den anklagede.

"Hvorledes vil De kunne bevise det?" spurgte obersten.

"Blot ved at henvende et spørgsmål til Dem, hr. oberst."

"Tal."

"Var det ikke Dem, der kommanderede landgangstropperne, som unionshæren bemægtigede sig Fernandina med?"

"Det var mig."

"Så erindrer De formodentlig, at et træn blev angrebet af kanonbåden "Ottawa", idet det passerede broen mellem øen Amelia og fastlandet?"

"Ganske rigtigt."

"Og at koblerne blev skudt fra den sidste vogn i trænet, der blev stående på broen, og at alle de flygtninge, der var i den, blev taget til fange af en afdeling af de Unionens tropper. Der blev taget en fortegnelse over navnet på fangerne, som først blev løsladt efter to gange fire og tyve timers forløb."

"Det er mig bekendt," svarede oberst Gardner.

"Ved De måske også, at jeg befandt mig blandt fangerne?"

"De?"

"Ja."

Denne overraskende erklæring blev af tilhørerne modtaget med et nyt og endnu stærkere udtryk af misbilligelse.

Texar vedblev:

"Og da fangerne blev holdt indespærret fra den anden til den fjerde marts, og overfaldet på plantagen såvel som bortførelsen, jeg sigtes for, fandt sted natten mellem den anden og tredje

marts, er det en fysisk umulighed, at jeg kan have været ophavsmanden til den. Alice Stannard kan altså ikke have hørt Zermah råbe mit navn, og heller ikke have set mig ved Marinobugten, eftersom jeg netop da blev holdt fanget på unionshærens autoriteters befaling."

"Det er ikke sandt!" udbrød James Burbank. "Det kan ikke forholde sig således."

"Jeg vil aflægge ed på, at jeg så ham der og genkendte ham," sagde miss Alice.

Texar svarede blot:

"Læs De aktstykkerne igennem."

Oberst Gardner lod nu dokumenterne angående Fernandinas indtagelse fremlægge, og deraf fremgik, at Texars navn og signalement virkelig fandtes på listen over fangerne.

Texar kunne følgelig ikke have medvirket ved bortførelsen. Miss Alice havde taget fejl, da hun troede at genkende ham. Han kunne ikke den aften have været til stede ved Marinobugten, og hans fraværelse fra Jacksonville i to gange fire og tyve timer fandt en ganske naturlig forklaring deri, at han netop da var fange ombord i et af eskadrens fartøjer.

Følgelig blev Texar atter denne gang frikendt ved et ubestrideligt alibi, som støttede sig til et offentligt aktstykke, og man fristedes næsten til at antage, at der ved tidligere lejligheder også havde fundet en fejltagelse sted ligesom ved sagen angående Camdless Bay og Marinobugten.

Udfaldet af processen overvældede aldeles James Burbank, Gilbert, Mars og miss Alice. Texar undslap dem og dermed også enhver udsigt til nogensinde at erfare, hvad der var blevet af Dy og Zermah.

Texar blev selvfølgelig frifundet og under sine venners rungende hurraråb gik han stolt knejsende ud af salen.

Samme aften forlod han St. Augustine for at fortsætte sit eventyrlige, omflakkende liv, ingen vidste hvor i Florida.

21. De sidste ord og det sidste suk

Samme dag, den 17. marts, vendte James og Gilbert Burbank, mr. Stannard, miss Alice og Mars tilbage til Camdless Bay.

De kunne ikke skjule sandheden for mrs. Burbank, skønt hun var så svag, at enhver sindsbevægelse var næsten livsfarlig for hende.

Det sidste forsøg på at erfare, hvor barnet holdtes skjult, var mislykkedes, fordi Texar havde nægtet at svare, og nu da han var blevet frikendt ved hjælp af det sædvanlige uforklarlige alibi, havde de intet middel til at tvinge ham til at rykke ud med sandheden.

"Men når det ikke er Texar, der har begået forbrydelsen," sagde Gilbert, "hvem kan det da være?"

"Bortførelsen er måske foretaget på hans befaling ved hjælp af hans folk, uden at han selv har været til stede ved den," svarede mr. Stannard.

"Det er den eneste sandsynlige forklaring," tilføjede Edward Carrol.

"Nej, nej!" udbrød miss Alice. "Texar stod i båden, som førte vor stakkels lille Dy bort. Jeg så ham og kendte ham ... Det var ham ... aldeles bestemt ham."

Hun fastholdt i Castle House det udsagn, hun havde beediget for krigsretten i St. Augustine. Men hvis hun ikke havde taget fejl, hvorledes kunne da Texar samtidig være blevet taget til

fange i Fernandina og have opholdt sig på et af fartøjerne i commodore Duponts eskadre?

Det var aldeles uforklarligt. Men selv om alle de andre endnu nærede nogen tvivl, var Mars sikker i sin sag. Han brød sig ikke om at finde løsningen på gåden, men var aldeles bestemt på at ville efterspore Texar, og hvis han fandt ham, skulle han nok få ham til at rykke ud med hemmeligheden, selv om det kun lod sig gøre ved torturens hjælp.

"Du har ret, Mars," svarede Gilbert. "Vi må dog forsøge på at nå målet uden den slyngels hjælp. Vi ved jo dog ikke, hvor han nu er ... Men vi må på ny begynde eftersøgningerne ... Jeg har tilladelse til at blive på Camdless Bay, så længe det er nødvendigt, og allerede i morgen ..."

"Ja, lad os begynde straks i morgen," svarede Mars.

Næste dag beredte Gilbert og Mars sig til afrejsen. De ville anvende hele dagen til at undersøge selv de mindste bugter og små øer på begge sider af St. Johns ovenfor Camdless Bay.

Imidlertid skulle James Burbank og Edward Carrol træffe alle forberedelser til en større udflugt og forsyne sig med levnedsmidler og ammunition, transportmidler og personale i tilstrækkelig mængde til at sikre ekspeditionen et heldigt udfald. Om fornødent, ville han vove sig helt ned til de sumpede og ubeboede Everglades i det sydlige Florida. Texar kunne ikke have forladt landet. Mod nord var han afspærret ved unionstropperne, som holdt grænsen besat, og ville han flygte ad søvejen over Bahamakanalen til de lucayiske øer, stødte han på commodore Duponts flotille, hvis fartøjer holdt kysten strengt blokeret. Han måtte altså fremdeles opholde sig i Florida og havde sandsynligvis skjult sig på samme sted, hvor

Squambo nu i fjorten dage havde holdt Dy og Zermah indespærret. James Burbanks ekspedition havde derfor det formål at gennemsøge hele Florida for at komme på spor efter Texar.

Tilstanden i landet var for øvrigt aldeles rolig, siden nordstaternes tropper havde besat territoriet og Duponts fartøjer blokeret hele den østlige kystlinje.

I Jacksonville herskede ligeledes uforstyrret rolighed. De tidligere øvrighedspersoner havde atter indtaget deres plads i byens råd. Fængslinger på grund af lunkne eller modstridende politiske anskuelser fandt ikke mere sted. Og Texars partifæller var for længe siden flygtet i følge med Floridas milits.

Krigen i det indre af de Forenede Stater førtes desuden med stadigt voksende held for Nordstaterne. Der var altså ingen grund til at befrygte en opstand i Florida, der altid havde stået temmelig ligegyldig overfor kampen mellem Nord- og Sydstaterne.

Efter at Jacksonville var blevet besat af unionshæren, trådte Texars og hans komités dekret angående de frigivne slavers udjagelse ud af kraft. Negrene vendte følgelig lidt efter lidt tilbage til Camdless Bay og genoptog arbejdet på plantagen. Tilsynet med fabrikkernes drift overlod James Burbank foreløbig til Edward Carrol og Perry. Han selv havde kun tanke for at genfinde sin datter. Til at ledsage sig på den forestående ekspedition udvalgte han tolv af de dygtigste frigivne negere, der med liv og sjæl deltog i eftersøgningerne.

Det gjaldt nu om at tage en bestemmelse angående den retning ekspeditionen burde følge. Og her kom en tilfældig omstændighed dem til hjælp.

Den nittende marts forlod Gilbert og Mars tidligt om morgenen Castle House og roede hurtigt op ad St. Johns i en af de letteste både fra Camdless Bay. På de daglige eftersøgninger, som de foretog langs med begge flodbredderne, medtog de aldrig nogen af plantagens negere for ikke at vække mistanke, hvis Texar lod sine spioner holde øje med hvad der foregik omkring Castle House.

Den dag sneg de sig langs med den venstre flodbred, og deres lette båd, der kunne smutte ind bag de høje siv og de småøer, som dannedes ved vandets voldsomme stigen i flodtiden, var ikke udsat for at blive opdaget hverken af fartøjerne, som gled op og ned ad floden, eller fra selve bredden, der var så høj, at båden lå aldeles i skjul under den tætte kratskov, skrænten var bevokset med.

Lidt syd for landsbyen Mandarin delte floden sig i tre arme. De valgte den vestligste og undersøgte selv de mindste indskæringer i flodbredden. Her traf man ikke længere store sumpstrækninger som ved flodens nedre løb, men smukke dale, bevokset med vellugtende bregner, ambertræer, slangerod og aristolochia, der fyldte luften med deres gennemtrængende duft. De små vandløb, som fandtes her, havde kun ringe dybde og kunne ikke engang besejles med en lille jolle. Huse var der ingen af, kun et par jægerhytter, som for øjeblikket stod tomme og heller ikke så ud til for nylig at have været beboet. I stedet for mennesker fristedes man til at tro, at forskellige dyr havde opslået deres bolig der, for rundt omkring hørtes hunde gø, katte mjave, frøer kvække, slanger hvisle og ræve bjæffe. Der fandtes imidlertid hverken ræve, katte, frøer, hunde eller slanger, men kun spottefuglen – en art brungrå drossel med

sort hoved og rødgul bug, som fløj forskrækket op, da båden nærmede sig.

Det var hen ad klokken tre om eftermiddagen. Den lette båd lå da med forstavnen ind imod en lang række høje siv, som Mars ville forsøge at stage sig igennem. Et rask tag med åren bragte båden gennem den, som det syntes, uigennemtrængelige grønne mur, og Mars og Gilbert befandt sig nu i en dam, beskygget af høje tulipantræer, hvis tætte løv forhindrede enhver solstråle fra at trænge derned.

"Her har jeg aldrig været før," sagde Mars og rejste sig op for bedre at se sig om.

"Lad os undersøge denne dam," sagde Gilbert. "Den må sikkert stå i forbindelse med flere småsøer længere inde og afsættes måske af et lille vandløb, vi kan trænge dybere ind i landet ad."

"Derhenne i nordvest er der virkelig også en åbning," svarede Mars.

"Hvor tror du, vi er?" spurgte Gilbert.

"Jeg antager," svarede Mars, "at dette må være den såkaldte "Sorte Vig", men som alle andre, troede jeg, at det var umuligt at komme derind, og at den ikke stod i forbindelse med St. Johns."

"Har der ikke engang i denne vig været opført et fort mod seminolerne?"

"Jo, men indløbet til bugten har været lukket i mange år, og fortet er forladt. Jeg har aldrig været der, men der må formodentlig kun være ruiner tilbage af det."

"Lad os forsøge på at komme derhen," sagde Gilbert.

"Det bliver vist meget vanskeligt," svarede Mars. "Det er ebbe, og vandet vil snart løbe helt ud. Jorden er desuden så blød og

sumpet, at vi ikke kan gå på den."

"Ja naturligvis. Derfor må vi også blive i båden så længe som muligt."

"Så må vi skynde os. Klokken er allerede tre, og det bliver snart mørkt her under træerne."

Gilbert og Mars befandt sig virkelig i den Sorte Vig, der kun var tilgængelig for meget lette fartøjer. For at finde vej gennem den labyrint af smalle indløb, som førte ind til blokhuset, der lå omtrent midtvejs i vigen, måtte man være meget nøje kendt med farvandet. I mange år havde ingen vovet sig derind, og man tvivlede om, at der virkelig var et fort. Texar kunne derfor leve her i fuldstændig sikkerhed, dækket af det hemmelighedens slør, han skjulte sit private liv bag. Gilbert og Mars havde ingen Ariadnes tråd til at lede sig gennem labyrinten. De måtte overlade til hændelsen, hvorvidt de skulle finde fortet eller ikke.

Efter en halv times anstrengt arbejde var de nået omtrent to kilometer ind i bugten og, trods alle forhindringer, stadig sejlet i vestlig retning. Mars begyndte at blive træt, men ville dog ikke unde sig nogen hvile, for de nåede en ø, der var lidt større og lå lidt højere over vandet end de andre. Et sparsomt daglys trængte ned gennem løvtaget, som her var mindre tæt.

"Det var da besynderligt," udbrød Mars.

"Hvad mener du?" spurgte Gilbert.

"Øen er opdyrket," sagde Mars.

De gik nu begge i land på et sted på bredden, hvor der var mindre sumpet.

Det forholdt sig som Mars sagde. På øen fandtes spor af agerdyrkning. Enkelte steder voksede der yams, jorden var

opgravet, og spaden stod der endnu.

"Den må jo være beboet," sagde Gilbert.

"Det lader til det," svarede Mars. "I det mindste må den være kendt af landstrygerne. Måske er det nogle omstrejfende indianere, som her dyrker grøntsager."

"Så må her vel også være huse," sagde Gilbert.

"Hvis her findes nogle, skal vi nok opdage dem," svarede Mars.

Det gjaldt om at finde ud af, hvem det var, der besøgte den Sorte Vig. Om det var jægere fra det sydlige Florida, som i smug begav sig dertil, eller seminoler, der i flokkevis endnu undertiden opholdt sig i de sumpede egne langs med St. Johns.

Gilbert og Mars steg nu atter i båden og roede dybere ind i vigen. Deres øjne havde begyndt at vænne sig til mørket inde under træerne, og de så sig spejdende om til alle sider. Undertiden troede de at se et menneske, der stod ganske stille og stirrede på dem, men som ved nærmere eftersyn viste sig at være en knudret træstamme. Så lyttede de, for måske gennem øret at komme på spor efter, hvad de ikke kunne opdage ved hjælp af øjnene, for i denne dybe ro og stilhed ville selv den ringeste bevægelse have røbet et levende væsens nærværelse.

Efter endnu en halv times anstrengelser nåede de den midterste ø. Det forfaldne blokhus lå så godt gemt i skovtykningen, at de ikke kunne opdage det. Det så desuden ud til, at vigen ikke strakte sig dybere ind i det sumpede skovland på St. Johns venstre bred.

"Jeg tror ikke, vi kan trænge længere frem," sagde Mars. "Vi ligger næsten på grund."

"Men her er jo spor af, at jorden bliver opdyrket," svarede Gilbert. "Der må for nylig have været folk på øen ... Måske er de her endnu."

"Det er nok muligt," svarede Mars. "Men vi må se at komme tilbage til St. Johns, mens det endnu er lyst. Når mørket falder på, er det umuligt at finde vej ud af alle disse snævre kanaler. Lad os vende tilbage til Castle House og fortælle, hvad vi har set. I morgen tidlig kan vi atter tage fat på undersøgelsen af den Sorte Vig."

"Før vi vender tilbage, ville jeg dog gerne ..." Han tav pludselig og lyttede. Mars rejste sig op i båden og så sig om.

Det forekom dem, som om de hørte et skrig eller rettere en fortsat klagen, der ikke kunne forveksles med træernes susen. Det lød, som om et menneske våndede sig under heftige smerter, som en døendes råb om hjælp.

"Det er et menneske, der råber om hjælp," udbrød Gilbert. "Han er måske døende."

"Ja," svarede Mars. "Lad os gå i land og se, hvad det er."

Efter at have fortøjet båden ved bredden, sprang Gilbert og Mars i land og trængte frem mellem træerne.

Det var endnu så lyst, at de kunne skelne spor af fodtrin på stierne inde i skoven.

Af og til standsede Mars og Gilbert for at lytte efter klageråbene, som var det eneste, der kunne lede dem på vej.

Da lød der atter og temmelig nær ved dem en sagte stønnen og kort efter et højt skrig. De kunne nu ikke tage fejl af vejen, og efter at være trængte frem gennem et tæt buskads fik de øje på et menneske, som var ved at udånde sit sidste suk.

Den ulykkelige lå badet i sit blod, som vældede frem af et dybt sår i brystet.

Gilbert og Mars bøjede sig ned til ham. Han slog øjnene op, men formåede ikke at besvare deres spørgsmål.

"Skaf os lys, at vi kan se, hvem der er," sagde Gilbert.

Mars brød en gren af et af de harpiksholdige træer, som øen var så rig på, og fik den til at brænde ved hjælp af en tændstik.

Gilbert bøjede sig ned og så nu ved faklens rødlige skin, at den døende var en ung neger. Hans skjorte var revet op, og man kunne se, at han havde et stort, gabende sår i brystet, hvorfra blodet vældede frem. Såret måtte være dødeligt, da kniven var trængt tværs igennem lungen.

"Hvad hedder du?" spurgte Gilbert.

Intet svar.

"Hvem har såret dig?"

Slaven kunne ikke få et eneste ord frem.

Mars bestræbte sig ved faklens skin ret at indprente sig stedet, hvor mordet var begået. Gennem udfaldsporten i palisaderne fik han øje på blokhuset.

"Derhenne ligger blokhuset," udbrød Mars og ilede ind gennem porten.

I løbet af få minutter havde han undersøgt værelserne. På skorstenen ulmede ilden endnu.

Fortet havde altså for nylig været beboet. Det gjaldt kun om af den døende at få at vide, hvem det havde været. Hans mordere kunne ikke være langt borte.

Mars forlod atter huset og ved faklens skin undersøgte han hele den indelukkede plads, men der var ingen af blokhusets beboere tilbage. Gilbert og han var kommet for sent.

Mars vendte nu tilbage til Gilbert for at meddele ham, at de befandt sig ved blokhuset i den Sorte Vig.

"Har manden kunnet besvare Deres spørgsmål?" sagde han.

"Nej," svarede Gilbert. "Han er besvimet."

"Lad os forsøge på at kalde ham til live," sagde Mars. "Han er den eneste, der kan give os lys i sagen."

"Ja, du har ret, Mars. Vi må bære ham tilbage til blokhuset ... Han skal da heller ikke ligge og dø herude."

"Vil De tage faklen," sagde Mars, "så skal jeg nok bære ham."

Gilbert greb faklen. Mars løftede den stakkels døende neger op og bar ham ind i huset, hvor han lagde ham forsigtigt på en bunke hø. Derpå tog han sin feltflaske frem og hældte den døende lidt af dens indhold i munden.

Negerens hjerte bankede endnu, men svagt og afbrudt. De få dråber brændevin oplivede ham lidt, han slog øjnene op og stirrede på Gilbert og Mars.

Så forsøgte han at tale, men kunne kun fremmumle nogle uforståelige lyde.

"Tal ... Tal!" råbte Mars, som om hans liv afhang af den døendes sidste ord.

Den unge slave gjorde endnu et forsøg på at tale, men formåede det ikke.

Mars lagde hånden på hans bryst og mærkede da, at der lå et stykke papir i hans trøjelomme.

Han trak det hurtigt frem og læste indholdet ved faklens skin.

På sedlen stod der, skrevet med et stykke kul, følgende ord:

> "Bortført af Texar ... Han slæber os nu afsted til øen Carneral i Everglades ... Denne billet betroet den

unge slave … at afgive til mr. Burbank …"

Mars kendte godt håndskriften.

"Fra Zermah," udbrød han.

Ved dette navn så den døende op og bøjede hovedet som til bekræftelse.

Gilbert rejste ham lidt op og spurgte:

"Er det fra Zermah?"

"Ja."

"Er Dy hos hende?"

"Ja."

"Hvem har dræbt dig?"

"Texar!"

Den stakkels slave sank død tilbage på sit leje. Texars navn var det sidste ord, der undslap hans læber.

22. Fra Camdless Bay til Washington-søen

Samme aften lidt før midnat var Gilbert og Mars atter tilbage i Castle House. Det havde været forbundet med store vanskeligheder at slippe ud af den Sorte Vig. Da de forlod blokhuset, var det allerede begyndt at blive mørkt, og for nogenlunde at kunne finde sig til rette mellem de mange snævre kanaler måtte de oplyse det dybe mørke under træernes tætte løvtag ved at anbringe en brændende harpiksholdig gren i bådens forstavn. Ikke desto mindre var det ikke Mars muligt at finde den åbning igen, som de for nogle timer siden var trængt ind i den Sorte Vig igennem. Til held for dem var det netop ebbetid. De lod derfor båden drive med den udgående strøm, og efter i løbet af tre timer at have tilbagelagt de fyrre kilometer mellem den Sorte Vig og plantagen landede Gilbert og Mars lykkeligt i Camdless Bay.

I Castle House var familien endnu ikke gået til ro, da man ængstede sig over Gilberts og Mars udebliven. De plejede altid at komme hjem hver aften. James Burbank håbede, at forsinkelsen skrev sig derfra, at de havde fundet et nyt spor, og i ængstelig spænding imødeså alle de bortdragnes hjemkomst.

Omsider kom de da, og så snart de viste sig i hallen, stormede hele familien dem i møde.

"Hvad nyt ... Gilbert?" udbrød mr. Burbank.

"Alice havde ret, fader," svarede Gilbert. "Det er virkelig Texar, der har bortført Dy og Zermah."

"Er du sikker på det?"
"Læs blot," svarede Gilbert og rakte sin fader det forkrøllede papir, som var fundet i slavens trøjelomme.
"Ja," vedblev han, "det er ham, og han har selv ført dem eller ladet dem føre til den Sorte Vig, hvor han, ukendt af alle, selv havde opslået sin bolig. Den stakkels slave, som Zermah havde betroet disse linjer for at han skulle bringe dem til Castle House, måtte med sit liv bøde for sin hengivenhed for hende. Vi fandt ham døende af et sår, som Texar havde bibragt ham. Imidlertid ved vi dog nu, hvor vi skal søge Dy og Zermah, og i morgen må vi afsted til Everglades."
"Du har ret, Gilbert."
Med visheden om, hvor eftersøgningerne skulle anstilles, levede håbet op på ny i Castle House. Mrs. Burbank følte sig beroliget og styrket, og med hendes helbredelse gik det kendeligt fremad.
Ifølge Zermahs udsagn havde altså Texar personligt ledet bortførelsen fra Marinobugten, og miss Alice havde ikke taget fejl, da hun troede at se ham i båden, som lagde fra land. Men det uforklarlige var, at han samtidig havde siddet arresteret ombord i et af eskadrens fartøjer. Her måtte sandsynligvis atter foreligge et falsk alibi, men det vanskelige var at finde ud af sammenhængen med denne evne til samtidig at optræde på to forskellige steder, som Texar syntes at være i besiddelse af.
Det var imidlertid en biting. Hovedsagen var, at de med sikkerhed vidste, at Dy og Zermah nu opholdt sig på øen Carneral. De ville forsøge at overrumple Texar, og han ville da ikke kunne undgå den straf, som han på grund af sine misgerninger allerede i lang tid havde fortjent.

Men der var ikke en dag at give bort. Everglades ligger langt fra Camdless Bay, og rejsen dertil ville medtage flere dage. Alt med hensyn til ekspeditionen var dog heldigvis i orden. De kunne straks sætte sig i bevægelse.

Afstanden mellem Jacksonville og indsøen Okeechobee, med den deri beliggende ø Carneral, udgør henved hundrede (danske) mil [Note 2)]. Landet var dengang, og er til dels endnu, meget lidt bekendt.

Havde St. Johns været sejlbar lige til sit udspring, ville rejsen hverken være blevet besværlig eller synderlig langvarig. Men floden var næppe sejlbar længere end til Lake George, en strækning på henved 75 (danske) mil. Længere mod syd var St. Johns fuld af øer og dens løb stærkt tilgroet. Ved ebbetid lå den undertiden ganske tør, og en nogenlunde stærkt lastet båd ville kun med stor vanskelighed kunne arbejde sig frem. James Burbank havde derfor udrustet ekspeditionen med alt fornødent for hurtigst muligt at kunne tilbagelægge de resterende 25 mil gennem en næsten ubeboet egn, hvor der ikke fandtes de befordringsmidler, der var nødvendige til en hurtig fremrykning.

Næste dag, den 21. marts, stod deltagerne i ekspeditionen rejsefærdige på landgangsbroen i Camdless Bay. Der var i alt sytten personer: James og Gilbert Burbank, Edward Carrol, Perry, Mars og tolv af plantagens dygtigste slaver.

Fartøjet, som skulle optage dem, var temmelig stort og kunne føre et sejl, som, når vinden var agterlig, tillod det rumskøds at følge flodløbets ofte meget bratte drejninger. Det var desuden forsynet med tilstrækkelig ammunition og våben, så at James Burbank og hans ledsagere ikke behøvede at frygte

for et sammenstød med en af seminolernes horder eller Texar og hans bande, hvis nogle af hans partifæller havde sluttet sig til ham.

De bortdragende tog nu afsked med mr. Stannard, miss Alice, underforvalterne og Pyg, som blev stående på broen og vinkede dem et sidste farvel, idet fartøjet forsvandt bag den lille odde ved Marinobugten.

Det var hen ad klokken seks om morgenen. En time senere gled fartøjet, som blev drevet frem af den stigende flod og en let nordøstlig vind, forbi landsbyen Mandarin og klokken ti lå det ud for den Sorte Vig.

Denne gang skulle eftersøgningerne først begynde henved et par hundrede kilometer længere sydpå, og fartøjet lagde derfor ikke bi ved den Sorte Vig.

Hen ad klokken elleve vendte strømmen sig og, skønt vinden endnu var gunstig, måtte negrene dog tage til årerne.

Mars stod tavs ved roret og styrede fartøjet med sikker hånd. Han kendte flodløbet og var aldrig i uvished om, hvilken af de mange kanaler der var den mest fremkommelige.

Denne del af St. Johns' løb lå næsten ganske øde, for siden Jacksonvilles overgivelse var al samfærdsel mellem plantagerne ophørt. Når et enkelt fartøj nu løb op eller ned ad floden, var det kun for at tilføre nordstatstropperne krigsfornødenheder eller bringe dem meddelelser fra commodore Stevens. Og ovenfor Picolata ville der sandsynligvis ikke vise sig en eneste båd på floden.

Klokken seks nåede de Picolata, hvor et detachement af nordstatstropperne holdt landgangsbroen besat. James Burbanks fartøj blev prajet og måtte lægge bi ved kajen, og først

efter at Gilbert havde fremvist det pas, Stevens havde forsynet ham med, fik det tilladelse til at sejle videre.

Standsningen tog kun nogle få minutter, og båret frem af den stigende flod, uden hjælp af årerne, førtes fartøjet hurtigt videre forbi frodige marker, beplantede med ris, sukkerrør, indigo og bomuldstræer, som længere inde i landet afløstes af uhyre skovstrækninger.

"Tør du lodse os op ad St. Johns om natten, Mars?" spurgte James Burbank.

"Ja, mr. Burbank," svarede Mars. "Indtil Lake George er jeg sikker i min sag. Senere må vi se, hvordan det vil gå. Lad os derfor benytte flodtiden nu, for højere oppe mærkes stigningen mindre og varer heller ikke så længe. Jeg foreslår, at vi fortsætter rejsen både ved nat og ved dag. Vi har intet øjeblik at give bort."

Det blev besluttet, at de skulle følge Mars' råd og stole på hans dygtighed. Rejsen fortsattes derfor uafbrudt og uden forhindringer den nat og hele den følgende dag, den 22. Flodens øvre løb lod til at være fuldstændig forladt. De sejlede gennem en lang strækning bevokset med gamle cedertræer, hvis tætte lov lukkede sig sammen over floden. Der sås intet spor hverken af landsbyer, plantager eller enkelte huse, for flodens bredder egnede sig ikke til at opdyrkes.

Den 23. ved daggry viste floden sig som en stor sø. og her ophørte endelig skoven.

"Nu har vi nået Lake George," sagde Mars. "Jeg har været her før og kender den godt."

"Hvor langt er vi nu fra Camdless Bay?" spurgte James Burbank.

"Omtrent to hundrede kilometer," svarede Mars.

"Vi har altså endnu en tredjedel af vejen tilbage, før vi når Everglades," bemærkede Edward Carrol.

"Jeg antager," sagde Gilbert, "at vi gør bedst i at benytte båden også hinsides søen, hvis floden blot er nogenlunde sejlbar. Går vi på grund og kan ikke komme flot, har vi altid den udvej at drage videre til lands og lade båden blive tilbage. Hvad mener du, Mars? "

Mars antog, at det var det bedste de kunne gøre. Ved at benytte båden blev rejsen mindre trættende og forhindringerne færre.

Han styrede derfor fartøjet ud på søen og holdt mod øst.

På det flade terræn omkring søen var vegetationen mindre frodig end på selve flodbredden. Øjet mødte over alt kun uhyre sumpe og vide strækninger bevokset med lavarter og et mylder af violette champignoner. Jordbunden bestod næsten udelukkende af hængedynd og egnede sig kun til at betrædes af vadefugle, og her opholdt sig også krikænder og bekkasiner i tusindvis. Om fornødent ville ekspeditionen her let kunne have forsynet sig med proviant. Jagten ville i dog ikke have været uden fare på grund af de mange meget giftige slanger, det vrimlede med. Til alt held jages disse slanger ubarmhjertigt af de hvide pelikaner, som findes i store flokke ved Lake Georges usunde bredder.

For en frisk nordlig vind fo'r fartøjet imidlertid pilsnart afsted. Klokken seks om aftenen havde de tilbagelagt de godt halvtreds kilometer, som udgør Lake Georgesøens udstrækning fra nord til syd, og befandt sig nu på det sted, hvor St. Johns falder ud i søen.

Ekspeditionen gjorde et ganske kort ophold her, fordi der fandtes en lille landsby bestående af fire-fem hytter, som tjente til bolig for de omstrejfende indfødte, der navnlig giver sig af med jagt og fiskeri.

Edward Carrol foreslog, at de skulle forhøre sig i landsbyen angående Texar, og på deres forespørgsel, om nogen af beboerne havde set en båd, hvori der sad syv-otte personer foruden en mestizkvinde og en lille hvid pige, tage vejen hen imod Washington-søen, svarede en af mændene: "For to dage siden så jeg den båd, De mener."

"Lagde den til her ved landsbyen?" spurgte Gilbert.

"Nej, den sejlede så hurtigt den kunne sydpå. Jeg så tydeligt," vedblev manden, "at der ombord sad en kvinde med en lille pige på skødet."

"Så har vi fundet Texars spor," udbrød Gilbert glad.

"Heldigvis har han kun otte og fyrre timers forspring for os," sagde James Burbank, "og såfremt vi blot endnu et par dage kan benytte vort fartøj, vil vi snart vinde ind på ham."

"Antager De," spurgte nu Edward Carrol, "at floden ovenfor Lake George er sejlbar for et fartøj som vort?"

"Hvor dybt stikker det?"

"Omtrent tre fod," svarede Mars.

"På sine steder vil det blive knapt nok," svarede manden. "Men når De lodder Dem frem, kan De måske nok benytte det helt op til Lake Washington."

"Og hvor langt er der derfra til Okeechobee-søen? " spurgte mr. Carrol.

"Henved tre hundrede kilometer."

"Tak skal De have."

"Lad os komme afsted," udbrød Gilbert, "og sejle, så længe vi har vand nok."

Så gik de da atter ombord. Vinden havde lagt sig, og negrene måtte tage til årerne, som de brugte så godt, at de inden mørket faldt på, var avanceret adskillige kilometer sydpå. Det var næsten fuldmåne og tilstrækkelig lyst til at fortsætte sejladsen. Gilbert sad til rors, og Mars stod i forstavnen med en lang stage i hånden, som han undersøgte vandets dybde med, og derpå angav, i hvilken retning der skulle styres. På denne natlige fart kom fartøjet kun fem-seks gange på grund og blev uden synderlig anstrengelse atter bragt flot. Og da solen stod op hen ad klokken fire, antog Gilbert, at de den nat havde tilbagelagt ikke mindre end fem og tyve kilometer.

Den følgende dag måtte de uheldigvis kæmpe med flere vanskeligheder som følge af, at flodløbet var meget bugtet og der havde afsat sig en mængde sandrev, som de måtte omgå. Farten blev herved en del forsinket, og negrene måtte ro af alle kræfter for at indhente det forsømte.

Rejsen fortsattes uden afbrydelse hele dagen og den følgende nat. Der viste sig ikke et eneste fartøj på floden, og på dens bredder sås kun uhyre granskove, men hverken landsbyer eller huse.

Den 25. om aftenen nåede de endelig indløbet til Lake Washington og kunne nu ikke længere benytte fartøjet, da flodløbet var for snævert og vandstanden for lav.

De to tredjedele af vejen var dog tilbagelagt, og kun 250 kilometer lå nu mellem dem og Everglades.

23. Den store cypresskov

Lake Washington er kun små tyve kilometer lang og har ingen synderlig dybde. Da den er meget farlig at besejle på grund af de mange giftige slanger, det vrimler med på de talrige svømmende øer, som strømmen fører med sig, egner den sig hverken til jagt eller fiskeri, og kun sjældent vover et fartøj sig ud på dens vande.

Nedenfor Lake Washington er St. Johns kun en bæk og følgelig ikke længere sejlbar. Ekspeditionen måtte derfor fortsætte rejsen tillands gennem et vanskeligt terræn, fuldt af sumpe og uhyre skove, hvor mindre flodløb og moradser ofte forsinkede deres fremrykning.

Den lille skare forlod derfor fartøjet, som Gilbert og Mars efter først at have taget masten ned skjulte mellem de kæmpehøje siv inde ved bredden.

Dernæst foretog de omhyggelige eftersøgninger efter den båd, som Texar sandsynligvis havde benyttet for at føre Dy og Zermah op ad floden, men den var intetsteds at finde.

Da det ikke forekom dem rådeligt i nattens mørke at drage videre gennem de store skove, slog de lejr ved bredden af søen.

Natten forløb roligt, og klokken fire ved daggry blev der givet signal til opbrud. Halvdelen af personalet var tilstrækkeligt til at bære ballerne med levnedsmidler og lejrrekvisitterne. Negrene kunne derfor afløse hinanden. Alle deltagerne i ekspeditionen var bevæbnet med rifler og revolvere og således i stand til at modstå et angreb af seminolerne eller af Texar, selv om han var ledsaget af et halvt hundrede af sine tilhængere.

Ekspeditionen foretrak at følge flodens løb, der som en Ariadnes tråd ledte dem gennem den lange labyrint af skove.

Fremrykningen gik let nok for sig. På søens højre bred fandtes en slags sti eller egentlig en trækbane, hvorfra man kunne slæbe et let fartøj op ad floden. De marcherede i hurtigt tempo med Gilbert og Mars i spidsen. James Burbank og Edward Carrol sluttede toget og i midten gik Perry med negrene, som hver time afløste hinanden ved transporten af bagagen. Forinden opbruddet indtog de et dygtigt måltid, og forresten lød programmet på, at der skulle gøres holdt klokken tolv for at spise til middag, og klokken seks skulle der spises til aften og slås lejr for natten, hvis det var alt for mørkt til at fortsætte rejsen. Hvis ikke, da efter endt måltid straks videre.

De fulgte i begyndelsen søens østlige bred, der er temmelig flad med blød og gyngende grund. Så kom de til skovene, som dog hverken i udstrækning eller tæthed kunne måle sig med dem de senere traf på.

De bestod nemlig kun af campechetræer med deres små blade og gule blomsterklaser, af mexicanske elmetræer og hist og her kinatræer, der dog i Florida kun optræder som buske og ikke som i deres hjemstavn Peru som prægtige træer.

Hen ad aftenen blev disse skove afløst af den store cypresskov, som strækker sig helt ned til Everglades.

Da det var måneskin, og der på grund af kronernes ringere tæthed er mindre mørkt under cypresserne end i andre skove, besluttede de at fortsætte rejsen hele natten. For ikke at fare vild holdt de sig bestandig i nærheden af St. Johns leje, og næste morgen indtog de deres første måltid ved foden af en af de kæmpehøje cypresser, som der findes millioner af i Florida.

De to følgende dage drog de videre sydpå i den angivne orden. Omsider svigtede St. Johns dem. Den stolte flod var svundet ind til en lille bæk, som tabte sig under en gruppe kinatræer, der voksede ved selve flodens kilde.

"Hvorledes skal vi nu finde vej?" spurgte James Burbank.

"Vi må rådspørge kompasset," svarede Gilbert.

"Lad os så endelig straks komme afsted!" udbrød Mars, som var ved at forgå af utålmodighed, hver gang der blev gjort holdt.

Formiddagen forløb uden at der indtraf noget usædvanligt. Klokken tolv blev der atter gjort holdt. I de otte dage, der var forløbet, siden de forlod Camdless Bay, havde de tilbagelagt den største del af vejen, og kun en forholdsvis kort afstand skilte dem nu fra øen Carneral.

Hidtil havde alt begunstiget deres fremrykning, men den tilbagestående del af vejen ville måske frembyde desto flere forhindringer.

Efter endt middagsmåltid drog de atter videre. Terrænet havde samme karakter som hidtil, store vandpytter, hængedynd og enkelte småbække, som de måtte vade over.

Men omtrent klokken tre stod Mars pludselig stille, og da hans ledsagere havde indhentet ham, gjorde han dem opmærksom på fodspor i sandet.

"En flok mennesker må for nylig være draget her forbi,", sagde James Burbank.

"Og det har ikke været nogen lille flok," tilføjede Edward Carrol.

"Hvorledes vender sporene, og i hvilken retning går de?" sagde Gilbert. "Det må vi først undersøge, inden vi tager en beslutning."

Der blev nu anstillet en omhyggelig undersøgelse, og det viste sig da, at fodsporene fortsattes over fem hundrede meter længere mod syd. En flok på henved to hundrede mand måtte altså være draget gennem i denne del af cypresskoven og på sin vej sydpå camperet netop på samme sted, hvor James Burbank og hans ledsagere havde slået lejr.

Efter at have pålagt de tilbageblevne at holde nøje vagt, trængte Gilbert og Mars endnu en kilometer længere ind i skoven, hvor de fandt friske spor, som viste lige mod syd.

"Forud for os," sagde Gilbert, da han og Mars var vendt tilbage til lejren, "går en flok mennesker, der følger nøjagtig samme vej som vi. De er bevæbnede, det tyder de stumper af patroner på, som vi har fundet, og som de har benyttet til at gøre ild med. Kullene ligger der endnu. Jeg skal ikke kunne sige, hvem det er, men det er en talrig trop, og den er på vej til Everglades."

"Det er måske en trop omstrejfende seminoler," sagde Edward Carrol.

"Nej," svarede Mars, "af sporene kan jeg se, at det er amerikanere."

"Så er det måske et detachement af militsen," bemærkede James Burbank.

"Det er desværre sandsynligt," sagde Perry. "Der er for mange til at det kan være Texars folk ..."

"Med mindre en del af hans tilhængere har sluttet sig til ham," svarede Edward Carrol. "Så er det jo nok muligt, at der er nogle hundrede ..."

"Mod sytten!" svarede Perry.

"Hvad gør det!" udbrød Gilbert. "Hvis de angriber os, eller hvis vi må angribe dem, vil ingen af os vige tilbage ..."

"Nej! ... Nej!" lød svaret fra hans modige ledsagere.

Deres iver var let forklarlig. Ved nøjere eftertanke blev det imidlertid indlysende for dem alle, at under sådanne omstændigheder ville de kun have meget ringe udsigt til at slippe godt fra det.

De blev dog derfor ingenlunde modløse, men da den første begejstring havde lagt sig, iagttog de tavse deres ungdommelige anfører, i forventning om hvad han ville beslutte sig til.

Selv Gilbert blev påvirket af den øjeblikkelige stemning, men han løftede kækt hovedet og udbrød:

"Fremad, mine venner!"

24. Mødet

Der var intet andet for. De måtte fremad, men i betragtning af muligt forestående farer skete det med al ønskelig forsigtighed. Der blev udsendt blænkere, som skulle undersøge skoven, og alle var på deres post.

Våbnene blev efterset og ladt, og vareballerne anbragt således, at negrene øjeblikkelig kunne lægge dem fra sig og tage del i forsvaret.

Fordelingen af personalet forblev uforandret. Gilbert og Mars gik fremdeles et godt stykke forud for de andre for at forebygge overrumpling. Alle var rede til at gøre deres pligt, men stemningen var trykket på grund af den hindring, som stillede sig i vejen for dem.

Fremrykningen skete med sædvanlig hurtighed, men de anså det for rigtigst ikke altid at slå ind i det angivne spor, da et sammenstød med detachementet, som rykkede frem mod Everglades, helst måtte undgås. Det viste sig dog snart, at det næppe lod sig gøre, idet detachementet ikke var rykket frem i lige linje, men, som sporene viste, snart til højre og snart til venstre, som om der var nogen usikkerhed med hensyn til den retning, det skulle følge.

Dagen forløb, uden at James Burbanks lille trop mødte nogen som helst forhindring. Den var rykket hurtigt frem og havde vundet ikke så lidt ind på detachementet, som ilede forud for den gennem cypresskoven, det kunne man se af de mange fodspor, som for hver time, der gik, trådte tydeligere frem i den noget lerede jordbund.

Gilbert og Mars iagttog hele tiden meget omhyggeligt disse fodspor, der kunne give dem så mange oplysninger.

Efter en sådan nøjagtig undersøgelse sagde Gilbert til sin fader:

"Vi er nu aldeles overbevist om, at hverken Zermah eller Dy er med den flok, som drager frem forud for os. Blandt sporene findes der ingen mærker af en hests hove, og hvis Zermah var med, måtte hun følgelig være gående med Dy på armen. Hendes fodspor ville da let kunne genkendes og ligeledes Dys på de steder, hvor troppen har gjort holdt. Men der findes ingen sådanne spor. Derimod er det tydeligt, at detachementet er forsynet med skydevåben, for vi har på mange steder set mærker af kolbestød på jorden, og kolberne må, så vidt jeg kan se, ligne dem på vore marinesoldaters geværer. Militsen må derfor sandsynligvis have været forsynet med samme slags våben, på anden måde kan jeg ikke forklare mig, hvorledes det er gået til. Men uheldigvis viser det sig også, at troppen er ti gange så mandstærk som vor. Jo nærmere vi kommer den, desto mere forsigtige bør vi derfor være."

De fulgte Gilberts råd. De slutninger han havde uddraget af fodsporenes antal og form, lod til at være rigtige. Den lille Dy og Zermah fulgte åbenbart ikke med troppen, og deraf fremgik det altså, at ekspeditionen ikke havde fundet Texars spor. Personalet fra den Sorte Vig kunne heller ikke være så talrigt eller så godt bevæbnet. Det måtte derfor uden tvivl være en temmelig stærk afdeling af militsen, som var på march ned mod Everglades, hvor Texar sandsynligvis var ankommet for et par dage siden.

James Burbank og hans ledsagere havde al grund til at frygte for et sammenstød med denne trop.

Den aften gjorde de holdt ved udkanten af en lille åben plads i skoven. For få timer siden måtte pladsen have været optaget, for der lå flere bunker varm aske efter den ild, som den lejrede trop havde antændt.

De besluttede derfor at afvente nattens frembrud, før de atter begav sig på vej. Det lod til at ville blive meget mørkt, himlen var overtrukket, og månen, der næsten var i sidste kvarter, stod meget sent op. Forholdene tillod dem altså heldigvis ubemærket at kunne nærme sig detachementet. Da de var begunstiget af mørket kunne de måske omgå det og komme forud for det til Okeechobee og øen Carneral.

Hen ad klokken halv ni begav den lille trop sig tavs på vej ind i skoven; Gilbert og Mars som sædvanlig et stykke forud for de andre. To timer drog de således fremad, idet de bestræbte sig for at gå så sagte som muligt, for at lyden af deres fodtrin ikke skulle røbe dem.

Lidt efter klokken ti befalede James Burbank, der gik i spidsen for negrene, at der skulle gøres holdt. Gilbert og Mars kom nemlig løbende tilbage, og den lille trop stod forventningsfuld stille for at erfare, hvad det skulle betyde.

Forklaringen var snart givet.

"Hvad er der i vejen, Gilbert?" spurgte James Burbank. "Har du og Mars opdaget noget?"

"Vi har fået øje på en lejr inde i skoven. Ilden kan ses ganske tydeligt herfra."

"Er det langt herfra?" spurgte Edward Carrol.

"Hundrede skridt omtrent."

"Kunne I kende folkene, der havde slået lejr?"

"Nej, for ilden var ved at gå ud," svarede Gilbert. "Men jeg er temmelig sikker på, at der er henved et par hundrede mand."

"Sover de?"

"Ja, de fleste af dem, men der er udsat vagtposter. Vi har set deres skildvagter med geværet i armen gå frem og tilbage mellem cypresserne."

"Hvad skal vi beslutte os til, Gilbert?" spurgte Edward Carrol.

"Vi må forsøge at komme på det rene med, hvad det er for folk og prøve på at omgå dem."

"Jeg er parat til at foretage rekognosceringen," sagde Mars.

"Og jeg til at ledsage dig," tilføjede Perry.

"Nej," svarede Gilbert, "lad mig gå. Jeg stoler også mest på mig selv."

"Gilbert," sagde James Burbank, "vi er alle rede til at ofre vort liv for den fælles sag. Men hvis rekognosceringen skal kunne foretages ubemærket, kan kun én ..."

"Jeg vil også gå alene."

"Nej, Gilbert," svarede mr. Burbank, "bliv her, hører du! ... Mars kan besørge det."

"Ja, herre."

Og hermed forsvandt Mars mellem træerne.

James Burbank og hans ledsagere beredte sig imidlertid til at modstå et hvilket som helst angreb. Vareballerne blev læsset af, og dragerne greb deres våben. Med geværet i armen stillede alle mand sig op bagved cypressernes stammer men dog således, at de straks kunne slutte sig sammen, hvis det gjordes fornødent. Fra det sted, hvor James Burbank stod, kunne man se lejren. Men for tydeligt at se ilden, som nu begyndte at gå ud, måtte

man rykke et halvt hundrede skridt nærmere. Før Mars kom tilbage, kunne de ikke tage nogen bestemmelse om, hvad der burde gøres, og i sin utålmodighed gik Gilbert en halv snes skridt udenfor det sted, hvor de holdt rast.

Imidlertid listede Mars sig med den største forsigtighed frem fra træ til træ. På denne måde løb han mindre fare for at blive bemærket. Han håbede, at han kunne komme nær nok til at se, hvor mange folk der var, og navnlig til hvilket parti de hørte. Men det var en vanskelig opgave, fordi det var meget mørkt, og ilden til dels gået ud. Han måtte følgelig liste sig tæt hen til lejren, og heldigvis var han dristig nok til at gøre det, og snild nok til at undgå de udstillede skildvagters opmærksomhed.

Imidlertid rykkede Mars stadig nærmere. Han havde hverken medtaget gevær eller revolver, men for i påkommende tilfælde at kunne forsvare sig, var han væbnet med en økse, for det gjaldt frem for alt om ikke at gøre støj.

Han befandt sig snart ganske nær ved en af skildvagterne, som stod posteret en otte eller ti meter fra lejren. Alt var roligt. Folkene, der var udmattet af den lange march, sov trygt, og Mars bemærkede snart, at ikke alle skildvagterne vågede med tilstrækkelig agtpågivenhed.

Han iagttog i nogen tid en af dem, som stod aldeles stille med geværet ved foden, og ryggen lænet op mod en cypres. Hans hoved hang slapt forover, og det lod til, at han var på nippet til at falde i søvn. Mars håbede, at han kunne liste sig bagved ham og komme tæt hen til lejren.

Han nærmede sig derfor langsomt og forsigtigt, men kom uheldigvis til at træde på en vissen gren. Støjen vækkede

skildvagten, der fo'r op og så sig spejdende om til alle sider. Han måtte formodentlig have opdaget noget mistænkeligt, for han greb sit gevær og lagde an.

Men inden han fik tid til at trykke af, havde Mars revet geværet fra ham og kastet ham til jorden, samtidig med at han holdt sin store, brede hånd for munden af skildvagten, så at han ikke kunne komme til at råbe om hjælp.

Et øjeblik efter var skildvagten kneblet, og hvor meget han end stred imod, bar Mars ham på sine stærke arme hen til den åbne plads i skoven, hvor James Burbank opholdt sig.

De øvrige skildvagter, der var posteret udenfor lejren, mærkede ikke hvad der foregik, – de var altså heller ikke på deres post – og et par minutter senere nedlagde Mars sin byrde for sin unge herres fødder.

Slaverne sluttede straks kreds om James Burbank, Gilbert, Edward Carrol og Perry. Det halvkvalte menneske kunne dog ikke få et ord frem, selv efter at kneblen var taget ud af hans mund, og på grund af mørket kunne man ikke se hans ansigt eller af hans klæder slutte sig til, om han hørte til militsen eller ikke.

Mars tog lommetørklædet ud af munden på ham, men forhøret kunne ikke begynde, før han var kommet nogenlunde til sig selv.

"Hjælp! ... Hjælp!" råbte han omsider.

"Tys! ... Tys!" sagde James Burbank. "Vi har ikke i sinde at gøre dig fortræd."

"Hvad er da Deres mening?"

"At du skal svare os oprigtigt."

"Det kommer an på, hvad De spørger om," svarede manden, der nu var mindre forknyt. "Men først må De dog sige mig, om De holder med Nordstaterne eller med Sydstaterne."

"Med Nordstaterne."

"Så spørg De kun. Jeg skal nok svare."

Gilbert fortsatte forhøret.

"Af hvor mange mand består det detachement, som har slået lejr derhenne?"

"Henved to hundrede."

"Hvor marcherer de hen?"

"Til Everglades."

"Hvem er deres anfører?"

"Kaptajn Howick."

"Hvad for noget! ... Er det kaptajn Howick fra Wabash?" udbrød Gilbert.

"Ja."

"Detachementet består altså af folk fra commodore Duponts eskadre?"

"Ja, det er folk fra Nordstaterne, fødererede, abolitionister. unionister," svarede manden, som lod til at være ganske stolt af at kunne fremføre så mange forskellige benævnelser på den gode sags tilhængere.

I stedet for, som de befrygtede, at støde på en afdeling af militsen eller på Texars bande, havde James Burbank og hans ledsagere altså truffet venner og våbenbrødre. Forstærkningen kom dem meget belejligt.

"Hurra! Hurra!" råbte de så højt, at hele lejren kom på benene.

Faklerne blev straks antændt, og begge partier mødtes på den åbne plads i skoven. Kaptain Howick var ikke lidt forbavset over at træffe løjtnant Gilbert Burbank på vejen til Everglades.

Forklaringerne lod ikke længe vente på sig.

"Tør jeg spørge Dem, hr. kaptajn," sagde Gilbert, "Hvad hensigten er med Deres ophold i det sydlige Florida?"

"Vi er kommanderet herned af commodore Dupont."

"I hvilket øjemed, hr. kaptajn?"

"Vi skal tugte en bande konfødererede, som har lokket to af vore chalupper i et baghold og dræbt vore brave kammerater."

Imellem kaptajnen og løjtnanten fandt der nu en livlig udveksling af spørgsmål og svar sted angående alt hvad der kunne interessere dem med hensyn til den påtænkte ekspedition.

"De må vide," sagde Gilbert, "at vi også er på vej til Everglades."

"Nej virkelig!" udbrød kaptajn Howick meget forbavset. "Hvad vil De der?"

"Vi er på spor efter nogle slyngler, som vi vil tugte ligesom De Deres."

"Hvem er de slyngler?"

"Tillad mig først, hr. kaptajn, at stille Dem et spørgsmål. Er De på vejen herned stødt på nogen afdeling af de konfødererede?"

"Nej, kære Gilbert!" svarede kaptajn Howick, "men vi ved aldeles bestemt, at nogle detachementer af militsen er flygtet ned til det sydlige Florida."

"Ved De, hvem der en anfører for det detachement, De gør jagt på?"

"Ja, og får vi fat i ham, vil det glæde mr. Burbank."

"Hvad mener De?" spurgte James Burbank ivrigt.

"Jeg mener, at anføreren er ingen anden end den spanier, som krigsretten i St. Augustine for nylig måtte frikende af mangel på beviser for hans delagtighed i angrebet på Camdless Bay."

"Er det Texar!" udbrød de alle yderst forbavsede.

"Ja. Han er ophavsmanden til det omtalte overfald, som han udførte ved hjælp af en bande slyngler under hans egen kommando, og nu er han flygtet til Everglades."

"Og hvilken skæbne venter ham, hvis det lykkes Dem at få fat i ham?" spurgte Edward Carrol.

"Så skal han øjeblikkelig skydes," svarede kaptajn Howick. "Det har commodore Dupont udtrykkelig befalet, og De kan være overbevist om, mr. Burbank, at befalingen straks bliver efterkommet."

Denne meddelelse vakte almindelig tilfredshed blandt James Burbanks ledsagere. Ved hjælp af den forstærkning, som kaptajn Howick bragte dem, var de temmelig sikre på at kunne befri Dy og Zermah og bemægtige sig Texar og hans medskyldige. Han ville nu ikke længere kunne undgå sin fortjente straf. Glæden var almindelig og hurraråbene lod til ikke at ville få ende.

Gilbert meddelte nu kaptajn Howick, at hensigten med hans og hans ledsageres ekspedition til det sydlige Florida frem for alt var at befri Zermah og barnet, som var blevet ført ned til Everglades. Han underrettede tillige kaptajnen om, at krigsretten ikke burde have fæstet lid til Texars alibi, som måtte forekomme alle aldeles uforklarligt. For sin deltagelse i

angrebet på chalupperne ville han dog næppe kunne undgå sin straf.

Der fremkom imidlertid en uventet oplysning, idet James Burbank spurgte kaptajn Howick:

"Kan De sige mig hvilken dag overfaldet på Unionens chalupper fandt sted?"

"Aldeles nøjagtigt, mr. Burbank! Det skete den to og tyvende marts."

"Men den to og tyvende marts opholdt Texar sig endnu ved den Sorte Vig. Hvorledes kan han da have deltaget i et overfald, som skete halvtreds mil derfra?" sagde James Burbank.

"Hvad mener De?" spurgte kaptajn Howick.

"Jeg mener, at Texar ikke kan have anført de konfødererede, som angreb Nordstaternes chalupper."

"Men det forholder sig dog således, mr. Burbank!" vedblev kaptajn Howick. "De marinesoldater, som slap derfra med livet, har set Texar dér. Jeg har selv forhørt dem. De kender godt Texar, som de ofte har haft lejlighed til at se i St. Augustine."

"Det er umuligt, hr. kaptajn," svarede James Burbank. "Af Zermahs brev, som er i vor besiddelse, fremgår det, at Texar endnu den to og tyvende marts befandt sig ved den Sorte Vig."

Gilbert lyttede tavs til denne samtale. Han indså, at hans fader havde ret. Texar kunne ikke den dag have taget del i det omtalte overfald.

"Det er jo i grunden ligegyldigt," sagde han omsider. "Der er noget aldeles uforklarligt i det menneskes liv. Zermah skriver, at han den to og tyvende marts endnu befandt sig ved den Sorte Vig, og De, hr. kaptajn, påstår, støttet til Deres marinesoldaters udsagn, at han samme dag halvtreds mil derfra ledede angrebet

på Nordstaternes chalupper. Det være nu som det vil! Vist er det, at han nu opholder sig i Everglades, og at vi kan indhente ham inden to gange fire og tyve timers forløb."

"Ja," svarede kaptajn Howick, "og hvad enten han bliver skudt til straf for bortførelsen eller for overfaldet, så mener jeg, at han får løn som fortjent."

Her forelå atter et af de mange uforklarlige alibier, Texars private liv var så rigt på, og man fristedes til at tro, at han virkelig var dobbeltgænger.

Det var jo ikke sikkert, at hemmeligheden ville blive opklaret, men de måtte for enhver pris sikre sig Texars person, og i dette øjemed sluttede kaptajn Howicks soldater sig til James Burbanks ekspedition.

25. Everglades

Everglades udgør den sydlige del af Florida og strækker sig helt ud til halvøens yderste spids Kap Sable. Hele egnen er i grunden kun et uhyre morads, som ligger omtrent i højde med Atlanterhavet og ofte oversvømmes, når stormen sætter søen fra den mexicanske bugt eller det atlantiske hav ind mod land. I vintertiden blander havets vand sig med regnen, der som skybrud strømmer ned fra himlen, og jordbunden befinder sig da i en så opløst tilstand, at den næsten er ubeboelig.

Et bælte af hvidt sand omgiver og fremhæver de mørke vande, som kun genspejler de utallige fugle, der flyver hen over dem. Af fisk forekommer der så godt som ingen, men det vrimler med slanger.

Landet er dog ingenlunde ufrugtbart. På de lave øer, som overskylles af de usunde vande, kommer tværtimod naturen atter til sin ret. Malariaen må så at sige vige for duften af egnens herlige blomsterflor. En forfriskende vellugt fra de tusinder af planter, som halvøen Florida skylder sit poetiske navn, hviler over øerne. Og på disse sunde oaser i Everglades slår de omstrejfende indianere sig ned, når de gør holdt, hvad dog sjældent sker for ret lang tid ad gangen.

Når man er kommet et par mil ind i landet, støder man på den store Okeechobee-sø, som ligger lidt neden for den syv og tyvende breddegrad. I udkanten af denne sø lå øen Carneral, hvor Texar havde fundet et tilflugtssted, der var ukendt af alle, og hvor han følgelig var aldeles sikker på ikke at blive forfulgt.

Øen måtte anses for at være uangribelig. Mod øst var den rigtignok kun ved en smal kanal skilt fra det faste land, – hvis man idet hele taget kan benævne det morads, der omgiver søen, således. Kanalen er henved hundrede fod bred og kan kun passeres i en stor fladbundet pram. Der findes intet andet kommunikationsmiddel.

Det var umuligt at flygte ad denne kant ved at svømme over kanalen. Hvem turde vel vove sig ud i det mudrede vand, der var fuldt af søgræs, og hvor det vrimlede med slanger?

Hinsides kanalen stødte man på den store cypresskov med sit halvt oversvømmede terræn, hvor de farbare pletter var små og vanskelige at finde. Ved hvert skridt hang man desuden fast i den stærkt lerede jordbund, uhyre omstyrtede træstammer spærrede vejen, og luften var opfyldt med en kvalm, muggen lugt. På mange steder er jordbunden som oversået med uhyre bægersvampe (pezizer), der ved den svageste berøring eksploderer med et voldsomt knald, som om de var fyldt med skydebomuld eller dynamit. De udkastede sporer fylder luften med et rødligt støv, som angriber halsen og fremkalder heftig betændelse og blegner.

Texars bolig bestod kun af en forladt indiansk wigwam, som på dens østlige side var opført i læ af nogle høje træer. Den lå aldeles skjult af løvværket, og selv fra den nærmeste bred kunne man ikke få øje på den. De to støvere holdt desuden lige så årvågent vagt her som ved den Sorte Vig. De var blevet dresseret til at gøre jagt på mennesker og ville have sønderrevet enhver, som nærmede sig hytten.

For to dage siden var Zermah og Dy blevet ført derhen. Rejsen op ad St. Johns indtil Lake Washington var gået

temmelig let for sig, men turen gennem cypresskoven havde været meget besværlig selv for kraftige folk, der var vant til det usunde klima og lange dagsrejser gennem skove og sumpede egne, hvor meget mere da for det stakkels barn og Zermah, hvor modig og selvopofrende hun end var. Hun bar hele tiden den lille pige, hvis små fødder ikke kunne udholde den lange og besværlige vandring, men da de ankom til øen Carneral, var hendes kræfter også aldeles udtømte.

Fra det øjeblik af, da Texar og Squambo havde ført hende og barnet bort fra den Sorte Vig, syntes ethvert håb om frelse næsten at være tilintetgjort. Hun anede jo ikke, at det brev, hun havde betroet den unge slave, var kommet James Burbank i hænde, men derimod vidste hun, at det unge menneske havde måttet bøde med livet, fordi han havde forsøgt at stå hende bi. Texar havde kastet sig over ham og bibragt ham et dødeligt sår, netop som han ville forlade den for at begive sig til Camdless Bay. Zermah kunne derfor indse, at James Burbank aldrig ville få at vide, at Texar og hans folk beredte sig til at drage til øen Carneral. Følgelig kunne han heller ikke opsøge dem der.

Zermah nærede derfor ikke mindste glimt af håb. Hun kendte den vilde og uhyggelige egn i Everglades af omtale og vidste kun alt for godt, at når hun først var der, ville det være håbløst at tænke på flugt.

Da de ankom til øen Carneral, var den lille pige meget angrebet. Hvor meget end Zermah søgte at skåne barnet, havde overanstrengelse på rejsen og senere det usunde klima i høj grad nedbrudt Dys helbred. Hun var bleg og mager, som om hun var blevet forgivet af uddunstningerne fra sumpene, og kunne næppe holde sig oprejst eller tale. Når hun engang

imellem sagde et par ord, var det altid for at spørge efter sin moder. Zermah kunne ikke som dengang de kom til den Sorte Vig, bilde hende ind, at hun snart ville så mrs. Burbank at se, og at hendes fader og Gilbert om ikke ret længe ville komme sammen med miss Alice og Mars for at afhente dem. Efter de rædselsfulde optrin på plantagen havde ulykken udviklet og skærpet barnets forstand, og Dy vidste godt, at hun var blevet bortført fra sit hjem af en ond mand, der havde hende i sin magt, og at hun aldrig mere ville få Camdless Bay at se, hvis ingen kom dem til hjælp.

Zermah vidste ikke mere, hvad hun skulle svare, og hvor højt hun end elskede Dy, måtte hun stå hjælpeløs og se hende sygne hen dag for dag.

Wigwammen var en ussel hytte, som ved vintertid kun ville have afgivet en meget dårlig beskyttelse mod regn og blæst. Men i den varme årstid, hvis indflydelse allerede kunne spores, var den dog i stand til at skærme beboerne mod solens brændende stråler.

Huset indeholdt kun to værelser, af hvilke det ene, som var temmelig lille og mørkt, ikke havde anden udgang end gennem det større værelse, hvor der var anbragt en dør på husets facade, som vendte ud mod kanalen.

Zermah og Dy blev henviste til det lille værelse, hvori der kun forefandtes nogle køkkenredskaber og en bunke hø, som skulle tjene til sovested.

I det andet værelse opholdt Texar sig sammen med Squambo, der aldrig veg fra sin herre. Af møbler forefandtes her kun et bord, hvorpå der stod flere kander med brændevin, glas og nogle tallerkener, endvidere var der et madskab, en råt

tilhugget træstamme, der benyttedes som bænk, og to bunker hø i stedet for senge. Den til madlavningen nødvendige ild blev antændt på et arnested af sten, som var opført udenfor ved et hjørne af huset. Fødemidlerne bestod af tørret kød og vildt, hvoraf der fandtes en del på øen, nogle grøntsager og vilde frugter – netop tilstrækkelige til dermed at friste livet.

De seks slaver, som Texar havde bragt med fra den Sorte Vig, sov udenfor huset under åben himmel sammen med de to hunde, som de hjalp med at holde vagt omkring wigwammen.

Allerede den første dag fik Dy og Zermah tilladelse til at gå ud og ind, som de selv lystede, de måtte kun ikke forlade øen, – noget, der forbød sig af sig selv, da det var umuligt at komme over kanalen uden at benytte prammen, og ved den holdt altid en af slaverne vagt. Mens Zermah spadserede omkring med den lille pige, gjorde hun sig rede for alle de hindringer, der ville stille sig i vejen for et forsøg på flugt.

Den dag tabte Squambo hende intet øjeblik af syne. Men Texar viste sig slet ikke. Først ved mørkets frembrud hørte hun ham veksle nogle ord med Squambo, som han pålagde at føre skarpt tilsyn med alt. Kort efter lå alle wigwammens beboere med undtagelse af Zermah i dyb søvn.

Hidtil var det ikke lykkedes Zermah at få et ord ud af Texar. På vejen op ad floden til Washington-søen havde hun flere gange forgæves spurgt ham om, hvad han ville gøre med hende og barnet. Han var døv for hendes bønner som for hendes trusler.

Mens hun talte, hvilede hans blik på hende med et koldt og ondt udtryk. Derpå trak han på skulderen, gjorde en afvisende

bevægelse, som om han ikke ville høre mere, og gik så sin vej uden at værdige hende et svar.

Zermah lod sig dog ikke så let slå af marken. Efter deres ankomst til øen Carneral besluttede hun at opsøge Texar og gøre forsøg på at røre ham til medlidenhed om ikke med hende, så dog med det stakkels barn. Og hvis det ikke lykkedes hende, ville hun prøve på at tage ham fra egennyttens side.

Der frembød sig snart lejlighed til dette.

Næste dag, mens den lille pige endnu sov, gik Zermah ned til kanalen.

Texar spadserede netop da frem og tilbage ved bredden af vandet. Han var sammen med Squambo i færd med at uddele sine befalinger til slaverne, som var beskæftiget med at oprense kanalen, der var så stærkt tilgroet med andemad, at prammen kun med besvær kunne føres igennem.

Mens arbejdet sted på, plaskede to af slaverne med lange stænger i vandet for at skræmme slangerne bort, der hvert øjeblik stak hovedet frem af mudderet.

Kort efter forlod Squambo sin herre, der også ville til at gå, netop som Zermah kom hen imod ham.

Han stod stille for at vente på hende.

"Jeg ønsker at tale med Dem, Texar," sagde Zermah roligt, men bestemt. "Det sker næppe oftere, og jeg beder Dem derfor høre, hvad jeg har at sige."

Texar tændte sig en cigaret, men svarede ikke, hvorfor Zermah efter et kort ophold fortsatte:

"De kommer til at sige mig, Texar, hvad Deres hensigt er med Dy Burbank."

Der kom intet svar.

"Jeg vil ikke påkalde Deres medlidenhed for mit eget vedkommende," vedblev Zermah. "Jeg taler kun om barnet, hvis liv er i fare og som snart vil blive unddraget Deres magt ..."

Texar svarede kun med en bevægelse, som udtrykte, hvor fuldstændigt han betvivlede dette.

"Ja, snart," vedblev Zermah, "om ikke ved flugt, så ved døden."

Texar pustede langsomt røgen fra sin cigaret ud og svarede blot:

"Å, barnet kommer sig nok, når hun får hvilet ud i nogle dage, og jeg stoler på, Zermah, at du gør hvad du kan for at bevare hendes dyrebare liv."

"De tager fejl, Texar! Barnet lever ikke ret længe endnu, og hendes død kan ikke gavne Dem."

"Ikke det?" Svarede Texar, "når jeg har hende her langt fra hendes dødssyge moder, og fra hendes fader og broder, der er ude af sig selv af fortvivlelse."

"Ja," svarede Zermah. "De har hævnet Dem grusomt, Texar! Men De kan være vis på at det ville d være fordelagtigere for Dem at sende barnet tilbage til sin familie end beholde hende her."

"Hvad mener du? "

"Jeg mener, at De har ladet James Burbank undgælde tilstrækkeligt, og at Deres egen fordel ..."

"Min egen fordel?"

"Ja, Texar!" svarede Zermah ivrigt, "Camdless Bay er ødelagt. Mrs. Burbank ligger for døden. Hendes datter er forsvundet, og det er ikke James Burbank muligt at komme på spor efter hende. Jeg ved, at alle disse forbrydelser er Deres værk, Texar! og jeg siger Dem det i Deres åbne øjne. Men vogt Dem! For det

vil engang komme for dagen, hvem der er ophavsmanden, og tænk så på, hvilken straf De vil få! De gør bedst i at vise medlidenhed, jeg mener ikke mod mig, men mod det stakkels barn, som næsten er døende. Behold mig, hvis De vil, men send barnet tilbage til Camdless Bay til sin moder. Så vil ingen drage Dem til regnskab for hvad der er sket. Og hvis De forlanger det, vil James Burbank veje barnets frihed op med guld. Jeg kender både hans og hans families hjertelag, og jeg indestår for hvad jeg her siger. De ville ofre alt, hvad de ejer, for at frelse det stakkels barn, og jeg tager Gud til vidne på, at de ville holde det løfte, som jeg, deres slavinde, her giver Dem."

"Slavinde?" udbrød Texar ironisk. "Der er jo ikke længere slaver på Camdless Bay."

"Jo, Texar! thi for at kunne blive hos min herre afslog jeg at blive fri."

"Nej virkelig, Zermah!" svarede Texar. "Men siden du ikke har noget imod at være slavinde, så kan vi måske dog blive enige. For seks-syv år siden ville jeg købe dig af min ven, Tickborn. Jeg bød en betydelig sum for dig, men kun for dig alene, og du ville altså have tilhørt mig nu, hvis ikke James Burbank havde snappet dig bort. Men nu da du er her, så beholder jeg dig."

"Nuvel, Texar!" svarede Zermah, "jeg vil være Deres slavinde, men De må give barnet tilbage til sin fader."

"Skulle jeg give James Burbank sin datter tilbage," svarede Texar med et udtryk af det dybeste had. "Det skal aldrig ske!"

"Din usling!" udbrød Zermah, der ikke længere kunne beherske sin harme. "Du kan være overbevist om, at hvis det ikke lykkes James Burbank at frelse sit barn, så vil Gud udfri hende af din magt."

Texar svarede kun ved at trække på skulderen. Et hånligt smil spillede om hans læber, mens han rullede sig en ny cigaret, som han tændte ved den sidste rest af ilden i den han først havde røget, og uden at værdige Zermah et blik slentrede han videre langs med kanalen.

Havde Zermah haft et våben ved hånden, ville hun have dræbt ham som et vildt dyr, om hun end derved udsatte sig for at blive hugget ned af Squambo og hans kammerater. Men hun var magtesløs. Uden at røre sig stirrede hun på slaverne, som arbejdede ved kanalen. Hendes blik fandt ikke et eneste venligt ansigt, kun dyriske fysiognomier uden det ringeste menneskelige ved sig. Så vendte hun tilbage til wigwammen for med en moders ømhed at pleje den lille pige, som med mat stemme kaldte på hende.

Zermah løftede det stakkels lille væsen op på sine arme og forsøgte at trøste hende. Hun gav hende noget varmt at drikke og hyggede om hende, så godt det lod sig gøre i deres ynkelige og forladte tilstand. Dy takkede hende med et sørgmodigt smil, der skar hende i hjertet.

Hun så ikke Texar igen hele den dag, og hun søgte ham heller ikke. Det ville jo være til ingen nytte, for han ville ikke skifte mening, og nye sammenstød med ham ville kun forværre hendes stilling.

Under opholdet i den Sorte Vig og senere på øen Carneral var hverken Zermah eller barnet blevet mishandlet. Men hun kunne befrygte det værste af et menneske som Texar. I et anfald af hidsighed ville han kunne begå hvilken som helst voldshandling. Der fandtes ikke gnist af medlidenhed i hans forhærdede sjæl, og da Zermah mærkede, at end ikke udsigten

til vinding formåede at lægge bånd på hans hadefulde følelser, opgav hun alt håb. Hun kunne ikke antage, at Squambo og slaverne ville vise sig mere menneskekærlige end deres herre. De vidste desuden hvad der ventede dem, så snart de blot viste hende den mindste venlighed. Fra den kant kunne hun altså heller ikke vente hjælp. Zermah havde kun sig selv at stole på, og hun besluttede allerede næste nat at forsøge på at flygte.

Hun grundede på, hvorledes hun skulle slippe over vandet, som omgav øen. Ud for wigwammen var kanalen vel ikke synderlig bred, men hun kunne dog ikke svømme over den. For at komme over kanalen havde hun kun én udvej, og det var at bemægtige sig prammen.

Det led hen ad aften, og der var udsigt til, at det ville blive en meget mørk og urolig nat. Det regnede allerede, og stormen fo'r hylende hen over sumpene.

Zermah kunne vel ikke forlade wigwammen gennem døren i det store værelse, men det kunne måske lykkes hende at få lavet et hul i hyttens væg, der var af strå og rør, og ad denne vej slippe bort sammen med Dy. Var hun først udenfor, fandt hun vel på råd.

Hen ad klokken ti hørtes ingen anden lyd end uvejrets rasen. Texar og Squambo sov, og selv hundene, der ellers plejede at holde vagt udenfor huset, var krøbet i læ.

Øjeblikket var gunstigt.

Mens Dy sov på sit leje af hø. begyndte Zermah forsigtigt at lave hul mellem rørene i hyttens væg.

Efter en times forløb havde hun endnu ikke fået hullet stort nok, til at Dy og hun selv kunne slippe igennem det. Hun ville

atter til at tage fat på arbejdet, men standsede, da hun hørte støj.

De var støverne, der gøede ad en eller anden, som gik på den modsatte side af kanalen. Texar og Squambo fo'r op og ilede ud.

Zermah hørte nu, at flere talte sammen på den modsatte side af kanalen, og hun måtte derfor foreløbig opgive ethvert forsøg på flugt.

Trods uvejrets rasen hørte hun tydeligt lyden af mange fodtrin.

Hun lyttede for at opdage, hvad der gik for sig. Skulle det virkelig være den så længselsfuldt ventede hjælp?

Hun indså, at det ikke kunne forholde sig således, for så måtte det være kommet til kamp mellem Texars folk og de ankommende. Men der faldt intet skud og hørtes heller ingen råb eller skrig. Texar havde altså kun fået forstærkning.

Kort efter hørte Zermah, at to personer trådte ind i wigwammen. Det var Texar i følge med en anden mand, som ikke kunne være Squambo, da hun kunne høre ham tale nede ved kanalen.

Der var imidlertid to mænd i værelset. De førte i begyndelsen en hviskende samtale og tav så pludselig stille.

Den ene af dem gik med en tændt lygte i hånden hen til Zermahs værelse. Hun måtte i en fart kaste sig ned på høbunken for at skjule hullet i væggen.

Det var Texar. Han åbnede døren og kiggede ind, men da han så Zermah og den lille pige ligge tilsyneladende i dyb søvn, trak han sig atter tilbage og lukkede døren.

Zermah stod nu op og listede sig hen til døren. Hun kunne vel ikke se, hverken hvad der foregik i værelset eller hvem det

var, Texar talte med, men hun kunne høre.
Og hvad hun hørte vil blive fortalt i næste kapitel.

26. Hvad Zermah hørte

"Er du her?"

"Ja, jeg kom for et par timer siden."

"Jeg troede, du var i Adamsville."

"Det var jeg også for otte dage siden."

"Hvad vil du her?"

"Jeg måtte herhen."

"Du ved jo godt, at vi aldrig må mødes undtagen ved den Sorte Vig, og at du først med et par ord skal lade mig vide, at du kommer."

"Det var der ikke tid til. Jeg måtte over hals og hoved flygte til Everglades."

"Hvorfor det?"

"Det skal jeg sige dig."

"Blot du ikke bringer os i forlegenhed."

"Det har ingen nød. Da jeg kom, var det så mørkt, at ingen af dine slav er har kunnet se, hvorledes jeg så ud."

Samtalen forekom Zermah uforståelig og hun kunne heller ikke begribe, hvem den uventede gæst var. Hun hørte to tale sammen, men det lød, som om det var en og samme person, der fremførte både spørgsmål og svar. Betoningen var aldeles ens og stemmerne havde ganske samme klang.

Zermah bestræbte sig forgæves for at opfange et glimt af de talende gennem sprækkerne i døren. Værelset var for svagt oplyst, til at hun kunne skelne det allermindste. Hun måtte lade sig nøje med, hvad hun kunne opfatte af samtalen, der måske var af stor vigtighed for hende.

Efter et øjebliks tavshed vedblev den ene af de talende, som denne gang ikke kunne være andre end Texar:

"Kom du alene hertil?"

"Nej, nogle af vore tilhængere har ledsaget mig til Everglades."

"Hvor mange er der?"

"Et par snese."

"Er du ikke bange for, at de skal komme efter det, som vi nu så længe har holdt skjult?"

"Nej, slet ikke. De får os aldrig at se sammen. De vil drage herfra igen uden at ane det mindste, og vi kan fortsætte vor sædvanlige levevis."

Det forekom Zermah, som om de to talende beseglede denne udtalelse med et håndslag.

Derpå fortsattes samtalen således:

"Hvad er der gået for sig siden Jacksonvilles indtagelse?"

"En temmelig alvorlig begivenhed. Som du ved har Dupont bemægtiget sig St. Augustine."

"Ja, jeg har hørt det. Og du kan vel nok tænke, hvorfra jeg ved det?"

"Ja, tilfældet med trænet fra Fernandina skaffede dig meget belejligt et alibi, som nødsagede krigsretten til at frifinde dig."

"Men den gjorde det kun meget modstræbende ... Nå, det er ikke første gang, at vi er smuttet fra dem på den måde ..."

"Og det bliver heller ikke den sidste. Men har du hørt, at den egentlige grund til, at unionstropperne besatte St. Augustine, var, at de ville blokere kysten langs Atlanterhavet?"

"Ja, det siger man jo."

"Men Dupont ville ikke lade sig nøje med det. Han vil også smughandlen med ammunition i det indre af Florida til livs. Derfor har han afsendt to chalupper og et detachement marinesoldater, anført af to af eskadrens officerer. Vidste du det?"

"Nej."

"Hvornår forlod du da den Sorte Vig? ... Et par dage efter din frifindelse?"

"Ja, den to og tyvende i denne måned."

Vi må her gøre læserne opmærksomme på, at Zermah heller ikke havde hørt tale om overfaldet på chalupperne, som kaptajn Howick havde hentydet til i sin samtale med Gilbert Burbank, da de traf sammen i cypresskoven.

Hun hørte altså nu ligesom Texar for første gang beretningen om overfaldet, og at næppe en snes stykker af besætningen var sluppet derfra med livet og havde kunnet bringe commodoren efterretning om ulykken.

"Det var løn som forskyldt for Jacksonvilles indtagelse," udbrød Texar. "Blot vi kunne få alle de fordømte abolitionister lokket ind i Florida, så skulle ikke en eneste af dem slippe fra det med livet."

"Nej, ikke en eneste," vedblev den anden, "især hvis de vover sig herned i Everglades sumpe. Og det gør de med det første."

"Hvad siger du? "

"Jeg siger, at Dupont har svoret at ville hævne overfaldet på sine officerer og soldater. Han har afsendt en ny ekspedition til det sydlige Florida."

"Kommer nordstatshæren herned?"

"Ja, og de er mandstærke, godt bevæbnede og meget årvågne og forsigtige."

"Er du stødt på dem?"

"Nej, vi var for få og måtte trække os tilbage. Men på den måde lokker vi dem også efter os, og når vi har forenet os med militsen, som ikke er langt borte, falder vi over dem og hugger dem ned til sidste mand."

"Ad hvilken vej kommer de?"

"Gennem cypresskoven."

"Hvor langt omtrent kan de nu være herfra?"

"En halv snes mil."

"Godt," sagde Texar, "lad dem kun trække sydpå. Imens må vi se at få samlet militsen, og i nødstilfælde søger vi allerede i morgen ned mod Bahamakanalen ..."

"Hvis de trænger for hårdt ind på os, inden vi har kunnet slutte os til vore partifæller, vil vi desuden let derfra kunne komme over til de lucayiske øer."

Indholdet af deres samtale var af yderste vigtighed for Zermah. Hun begyndte at håbe, at Texar ville lade hende og barnet blive tilbage under Squambos bevogtning, og i så tilfælde ville hun først forsøge at flygte, når han var draget bort. Det var også muligt, at et detachement af unionstropperne, som netop da var på march gennem Florida, kunne komme ned til Okeechobee-søen i nærheden af øen Carneral.

Hendes håb blev dog snart tilintetgjort, for på spørgsmålet om, hvad han havde i sinde at gøre med Zermah og barnet, svarede Texar:

"De må følge med til Bahamaøerne."

"Kan barnet tåle anstrengelserne ved en ny rejse?"

"Det kan hun godt, Zermah vil desuden nok skåne hende for dem."

"Sæt, at barnet døde?"

"Jeg vil hellere lade hende dø, end give hende tilbage til sin fader."

"Hvor du hader Burbank og hans slægt."

"Det samme gør jo du."

Zermah formåede næppe at betvinge sin lyst til at skyde døren op for ret at betragte disse to personer, der var hinanden lig ikke alene med hensyn til stemmens klang, men også i deres onde lidenskaber og fuldstændige mangel på samvittighed og følelse. Hun betænkte imidlertid heldigvis, at hun gjorde bedre i at lytte, indtil samtalen mellem Texar og hans medskyldige var til ende, og de så måske begav sig til ro. Hun ville da benytte øjeblikket til at flygte, forinden afrejsen skulle gå for sig.

Texar vedblev ufortrødent at spørge.

"Hvad nyt nordfra?" sagde han.

"Ingen synderligt vigtige efterretninger. Det lader kun uheldigvis til, at Unionen vil gå af med sejren, og at slaveriets tilhængere uigenkaldeligt har tabt deres sag."

"Det angår ikke mig," sagde Texar i en ligegyldig tone.

"Nej, vi holder hverken med unionisterne eller med secessionisterne," svarede den anden.

"Vi holder os til det parti, hvor der i øjeblikket er mest at fortjene," tilføjede Texar og lagde i disse ord sin hele tænkemåde for dagen. Hans stræben gik ud på at fiske i borgerkrigens rørte vande.

"Men hvad er der egentlig gået for sig i Florida i de sidste otte dage?" vedblev han.

"Intet andet end hvad du allerede har hørt. Stevens er fremdeles herre over floden indtil Picolata."

"Mon han ikke har i sinde at løbe højere op?"

"Nej, kanonbådene går ikke længere sydpå. Jeg antager desuden, at okkupationen snart vil ophøre, og hele floden vil da ligge åben for de konfødererede."

"Hvad mener du med det?"

"Rygtet siger, at Dupont har i sinde at trække sig tilbage fra Florida og kun efterlade et par skibe, som skal blokere kysten."

"Nej virkelig!"

"Det siges der. Og i så tilfælde vil St. Augustine snart blive rømmet ..."

"Jacksonville naturligvis også?"

"Det forstår sig."

"Gudsdød! Så kan jeg jo komme tilbage, på ny danne en komité og atter indtage den plads, som unionshæren berøvede mig. De fordømte abolitionister! Lad blot mig atter få magten i hænde, så skal de nok komme til at undgælde for det."

"Ja, lad dem det!"

"Og hvis James Burbank og hans familie da endnu befinder sig i Camdless Bay og ikke ved flugt har søgt at unddrage sig min hævn, skal de få den at føle."

"Jeg er ganske af din mening. Vi tænker og føler aldeles ens."

"Ja, det gør vi," svarede Texar.

Her blev samtalen afbrudt et øjeblik, og af glassenes klirren kunne Zermah slutte sig til, at Texar og "den anden" drak et glas sammen.

Zermah stod som forstenet. Det lod jo dog til, at de to mænd i lige høj grad var indviklet i de forbrydelser, som nylig var

blevet begået i Florida og særligt mod familien Burbank. Og det blev hende endnu mere indlysende, efter at hun i en halv times tid havde lyttet til deres samtale, der kastede en del lys over Texars sælsomme liv. Det lød dog bestandig, som om det var den samme stemme, der fremførte både spørgsmål og svar, som om Texar var den eneste i værelset, der talte. Det ville have været af største vigtighed for Zermah at få det hemmelighedsfulde ved denne omstændighed opklaret, men hun frygtede for, at hvis de to uslinge fik mindste formodning om, at hun havde beluret dem, ville de uden barmhjertighed dræbe hende, og når hun var død, hvad skulle der så blive af barnet?

Klokken var omtrent elleve. Vejret var vedblivende meget slet med storm og regnskyl. Texar og hans kammerat ville næppe vove sig ud i et sådant vejr, men tilbringe natten i wigwammen, og først næste dag bringe deres plan til udførelse.

Zermah fik snart vished om dette, da hun hørte Texars medskyldige – for det måtte være ham – udbryde:

"Nå, hvad skal vi så beslutte os til?"

"I morgen tidlig," svarede Texar, "foretager vi en rekognoscering nede ved søen og derpå i cypresskoven ved hjælp af de af vore folk – og da navnlig Squambo – som er bedst bekendt med egnen. Viser det sig, at unionstropperne ikke er i nærheden, vender vi hjem til øen og afventer det tidspunkt, hvor vi bliver nødsaget til at trække os tilbage. Står derimod faren for døren, drager jeg med vore tilhængere og slaver, deriblandt også Zermah, naturligvis, ned til Bahamakanalen. Du skal imens forsøge at samle de spredte rester af militsen i det sydlige Florida."

"Det skal jeg," svarede den anden, "og i morgen, mens du foretager rekognosceringen, skjuler jeg mig i skoven her på øen. Folk må ikke se os sammen."

"Nej, naturligvis ikke," udbrød Texar. "Det ville være det samme som at røbe vor hemmelighed. Vi ses altså ikke før i morgen aften i wigwammen. Og skulle jeg blive nødsaget til at rejse i løbet af dagen, må du ikke tage herfra, før jeg er borte. Vi mødes da i nærheden af Kap Sable."

Zermah indså, at hun ikke turde håbe på at blive befriet af unionstropperne

Hvis de næste dag nærmede sig øen, ville Texar drage bort og føre hende og barnet med sig.

Hun havde altså kun sig selv at stole på, hvis hun ville gøre forsøg på at flygte, hvad der under de forhåndenværende omstændigheder syntes meget voveligt, for ikke at sige umuligt.

Havde hun blot vidst, at James Burbank, Gilbert, Mars og flere af hans kammerater fra plantagen havde sat sig i bevægelse for at udfri hende af Texars vold, at hendes brev havde oplyst dem om, ad hvilken kant de skulle anstille eftersøgninger, at de allerede befandt sig i nærheden af øen Carneral og havde forenet sig med kaptajn Howicks detachement, at man var overbevist om, at Texar var ophavsmanden til overfaldet på chalupperne, og at han ville blive skudt på stedet, så snart det lykkedes dem at gribe ham ...!

Men alt det vidste Zermah ikke. Hun kunne ikke vente hjælp, og dog var det hendes faste beslutning at flygte trods alle farer og forhindringer.

Hun måtte imidlertid opsætte sit forehavende endnu i fire og tyve timer, fordi Texars tilhængere opholdt sig i nærheden af wigwammen eller gik frem og tilbage langs kanalen, mens de passiarede eller røg deres cigaret. Mislykkedes hendes forsøg på flugt og hun blev opdaget, ville hun sikkert derved udsætte sig for at blive mishandlet af Texar.

Næste dag ville der måske frembyde sig en gunstigere lejlighed til flugt, mens Texar var fraværende sammen med alle sine slaver, ja endog Squambo, for at observere unionstroppernes fremrykning. Kunne hun blot ubemærket slippe over kanalen og ind i skoven, håbede hun, at alt øvrigt ville gå godt. Hun skulle nok forstå at skjule sig så godt, at Texar ikke atter fik hende i sin magt. Kaptajn Howick kunne ikke være langt borte og ville måske kunne komme hende til hjælp.

Flugten blev altså opsat til næste dag. En tilfældig omstændighed kuldkastede imidlertid hendes plan, tilintetgjorde hendes sidste håb om frelse og bragte hende i den aller ubehageligste stilling overfor Texar.

I det samme blev der banket på døren til wigwammen.

Det var Squambo, som ønskede at tale med sin herre.

"Kom ind," befalede Texar.

Squambo adlød.

"Hvorledes lyder Deres befalinger for natten?" spurgte han.

"I må holde godt vagt," svarede Texar. "Og vække mig, så snart der er det mindste på færde."

"Det skal jeg," svarede Squambo.

"I morgen tidlig foretager vi en rekognoscering i cypresskoven."

"Men Zermah og Dy ...?"

"Der må som sædvanligt holdes godt øje med dem. Indtil videre må ingen forstyrre os her i wigwammen."

"Vel, herre."

"Hvad tager folkene sig for?"

"De lader ikke til at have lyst til at lægge sig til ro."

"Ikke en eneste har tilladelse til at fjerne sig."

"Nej, ikke en eneste."

"Hvordan er vejret?"

"Bedre. Det regner ikke mere, og stormen begynder at lægge sig."

"Godt."

Zermah havde lyttet uafbrudt, og samtalen lod nu til at være til ende. Da lød der pludselig ligesom et undertrykt suk eller rallen.

Zermah fo'r op og ilede hen til strålejet, hvor den lille pige lå og sov. Hun bøjede sig ned over hende. Dy var vågnet, men i den ynkeligste forfatning. Hun greb uroligt frem for sig med sine små hænder, og hendes åndedræt lød tungt og pibende. Hun kunne næppe få ordene: "Vand! ... Vand!" over sine tørre læber.

Det stakkels barn var ved at kvæles og måtte have luft. Zermah greb hende fortvivlet i sine arme og mærkede da, at en krampagtig skælven rystede hele barnets legeme. Med et højt skrig stødte hun døren op til det andet værelse og der stod, foruden Squambo, to mænd, der var hinanden så lig både af figur og ansigt, at det ikke var Zermah muligt at sige, hvem af dem der var Texar.

27. Tvillingbrødrene

Et par ord vil være tilstrækkelige til at oplyse, hvad der hidtil er forekommet uforklarligt i denne fortælling, og det vil deraf fremgå, hvor vidt enkelte mennesker kan drive det i retning af, hvad der er ondt, når deres slette tilbøjeligheder er forenet med virkelig begavelse.

De to mænd, som Zermah så pludseligt kom til at stå ansigt til ansigt med, var tvillingbrødre.

De vidste ikke engang selv, hvor de var kommet til verden, men sandsynligvis var det i en eller anden ubetydelig landsby i Texas, hvilket navn de havde antaget og kun forandret det sidste bogstav i ordet.

Texas er, som bekendt, en af de nordamerikanske fristater ved den mexicanske bugt.

I 1836 løsrev den sig fra Mexicos herredømme og optoges 1845 i Unionen.

Femten år før denne anneksion fandt sted blev to forladte børn, som var blevet fundet i en landsby på kysten af Texas, anbragt under fattigvæsenet.

Den forbavsende lighed, der var imellem disse to børn, hendrog først opmærksomheden på dem. Og ligheden indskrænkede sig ikke alene til deres stemme og hele ydre personlighed, men hos dem begge fandtes de samme slette tilbøjeligheder og tidligt udviklede fordærvelse. Ingen kendte til, hvorledes de var blevet opdraget og undervist, eller hvor de egentlig hørte hjemme. De stammede måske fra en af de

omvandrende familier, som efter Texas' løsrivelse fra Mexico drog om fra sted til sted.

Så snart de to brødre kunne sørge for sig selv, drog de bort, drevet af en uimodståelig lyst til ubunden frihed. Man kan med temmelig sikkerhed antage, at de fra den tid af levede udelukkende af, hvad de kunne stjæle på markerne og i avlsgårdene, enten frugt eller brød, indtil de omsider endte som bevæbnede røvere på åben landevej.

De viste sig da ikke mere i de landsbyer i Texas, hvor de tidligere var optrådt i forening med andre ugerningsmænd, som allerede drog sig deres forbavsende lighed til nytte.

Der forløb adskillige år, og brødrene Texar blev glemt, endog af navn. Og skønt navnet senere fik en så dårlig klang i Florida, vidste ingen noget om, at der var to brødre Texar, som havde tilbragt deres barndom i en landsby i Texas.

Dette faktum blev holdt hemmeligt, og på det grundede de to brødre en hel række misgerninger, hvis ophavsmand det faldt meget vanskeligt at finde og straffe.

Senere, da dobbeltheden var blevet konstateret, kom det for dagen, at brødrene i de sidste tyve-tredive år havde levet adskilte. De benyttede ethvert middel til at vinde rigdom og mødtes kun sjældent og i al hemmelighed enten i Amerika eller i en af de andre verdensdele, aldeles som det kunne falde sig.

Det hed sig også, at en af dem – eller måske begge – drev handel med slaver. De transporterede eller rettere sagt lod transportere hele ladninger af slaver fra Afrika over til de sydligste af de Forenede Stater. I disse transaktioner optrådte de kun som mellemhandlere mellem slavehandlerne på kysten

og kaptajnerne på skibene, som benyttedes til denne umenneskelige handel.

Der foreligger intet om, hvorvidt handlen blev indbringende for dem. Deres fortjeneste var sandsynligvis ikke stor. Den aftog desuden betydeligt og faldt til sidst helt bort, da slavehandlen offentligt brændemærkedes som en barbarisk handling og lidt efter lidt blev afskaffet i alle civiliserede stater. Brødrene måtte da give afkald på denne trafik.

Da de imidlertid endnu ikke havde erhvervet sig den rigdom, som de så længe havde været på jagt efter, og som de for enhver pris ville vinde, fik de det indfald at drage sig deres forbavsende lighed til nytte.

Som oftest taber en sådan lighed sig med årene, men det blev ikke tilfældet med brødrene Texar. Efterhånden som de voksede til, bestod ligheden – både i fysisk og moralsk henseende – uforandret. De var ikke til at skelne fra hinanden, ikke alene med hensyn til ansigtstræk og ydre person, men også i stemme og bevægelser.

Brødrene besluttede at drage nytte af denne medfødte ejendommelighed, der satte dem i stand til at begå de skændigste handlinger og bagefter dække sig med et alibi, som beviste deres skyldfrihed. Mens altså den ene af dem begik en mellem dem forud aftalt forbrydelse, viste den anden sig offentligt et eller andet sted, og forbryderen kunne da med et alibi bevise, at han ikke var strafskyldig.

De måtte naturligvis altid sørge for ikke at blive grebet på fersk gerning. Et alibi ville da være til ingen nytte, og deres rænkefulde anslag snart ligge åbenbart for alle.

Efter at have lagt denne plan for deres liv drog tvillingbrødrene til Florida, hvor ingen kendte dem. I en stat, hvor indianerne endnu førte en hårdnakket kamp med amerikanerne og spanierne, måtte der frembyde sig mangen gunstig lejlighed, og det var det, der lokkede de to brødre Texar til Florida.

Her optrådte de for første gang i året 1850 eller 1851, det vil sige, der optrådte én Texar, for ifølge deres program viste de sig aldrig sammen, og ingen anede, at der var to brødre af samme navn.

Og de dækkede sig ikke alene personligt ved fuldstændigt at bevare deres inkognito, men holdt tillige deres mødested aldeles hemmeligt.

Som allerede meddelt, havde de taget ophold i den Sorte Vig. På en af deres rekognosceringer langs med St. Johns bredder havde de opdaget den store ø og det forladte blokhus. Derhen førte de deres slaver, af hvilke dog – med undtagelse af Squambo – ingen var indviet i hemmeligheden angående tvillingbroderskabet. På Squambos hengivenhed kunne de trygt stole. Han var fuldstændig tavs angående alt, hvad der angik de to brødre og udførte uden skånsel enhver af deres befalinger.

Brødrene viste sig naturligvis aldrig sammen ved den Sorte Vig. Skulle de forhandle om en eller anden sag, skete det skriftligt. De benyttede dog ikke posten, men anbragte deres brev mellem ribberne på et blad, som derpå blev fastgjort til et bestemt træ i nærheden af den Sorte Vig. Med stor forsigtighed udførte Squambo hver dag postbuddets rolle. Bragte han et brev fra den af brødrene, som opholdt sig ved den Sorte Vig. blev det fastgjort til en af træets grene. Havde den fraværende

broder skrevet, tog Squambo brevet på det aftalte sted og bragte det til blokhuset.

Efter at de to brødre havde slået sig ned i Florida, sluttede de sig snart til bærmen af befolkningen, og mange forbrydere, som var deres medskyldige i de talrige røverier, der dengang blev begået, optrådte senere som deres tilhængere, da de kom til at spille en rolle i secessionskrigen. Snart var den ene og snart den anden broder deres anfører, uden at de nogensinde havde ringeste anelse om, at der var et par tvillingbrødre ved navn Texar.

Det bliver heraf forklarligt, hvorledes brødrene Texar, når der i anledning af begåede forbrydelser indledtes kriminalforfølgelse mod dem, altid kunne påberåbe sig et alibi, der ikke kunne bestrides, som f.eks. ved overfaldet på Camdless Bay og Dys og Zermahs bortførelse. Texar kunne jo umuligt have deltaget i det, når han samtidig, som det fremgik af retsforhandlingerne, havde været blandt de fanger, som unionshæren havde holdt tilbage på flotillen efter angrebet på Fernandina. Følgelig måtte krigsretten frikende ham, trods miss Alices edeligt bekræftede udsagn og de mange beviser, der forelå mod ham.

Ja, selv hvis det omsider kom for dagen, at der eksisterede to brødre, som i så påfaldende grad lignede hinanden, ville man aldrig med bestemthed kunne sige, hvilken af dem der havde taget personlig del i de forskellige forbrydelser. I grunden var de begge lige strafskyldige, og den straf, som ramte den ene af dem – eller dem begge – var kun alt for vel fortjent.

Med hensyn til de seneste begivenheder i Jacksonville er det sandsynligst, at begge brødrene skiftevis spillede samme rolle,

efter at oprørspartiet havde omstyrtet byens retmæssige øvrighed. Når Texar I forsvandt for at tage del i en eller anden forud aftalt ekspedition, indtog Texar II hans plads i rådet uden at deres tilhængere lagde mærke til ombytningen. De var derfor i lige høj grad delagtige i de voldshandlinger, som på den tid blev begået mod de fra nordstaterne indvandrede plantere og de indfødte plantageejere, som hyldede abolitionistiske ideer.

Som ovenfor omtalt havde den forbavsende lighed imellem dem ikke tabt sig med årene. Men en udvortes tilfældighed som et sår eller lignende kunne gribe forstyrrende ind og træde hindrende i vejen for et heldigt udfald af deres rænkespil.

Kort efter deres ankomst til Florida fik således den ene af brødrene i en natlig kamp sit skæg svedet af af et geværskud, som blev affyret lige foran hans ansigt. For at bibeholde ligheden måtte broderen straks lade hele sit skæg rage af.

Af samme grund måtte Texar lade sin arm tatovere. Hans broder havde nemlig været en af de rejsende, som seminolerne havde tatoveret med deres stammes mærke på den venstre arm. En tegning af dette mærke blev da straks afsendt til blokhuset, for at Squambo kunne anbringe en lignende tatovering på den derværende Texars arm. Ligheden var således fremdeles fuldstændig.

I en halv snes år gennemførte brødrene denne dobbelteksistens med så stor forsigtighed og dygtighed, at de undgik at falde i retfærdighedens hænder.

Deres formueomstændigheder havde efterhånden forbedret sig, og en temmelig betydelig pengesum, som var udbyttet af deres overfald og plyndringer, lå skjult i blokhuset ved den Sorte Vig. Da Texar forlod stedet for at drage til øen Carneral,

havde han været så forsigtig at medføre denne sum, som han ganske sikkert ikke ville efterlade i wigwammen, hvis han blev nødsaget til at flygte over Bahamakanalen.

De ønskede imidlertid at forøge denne sum, forinden de trak sig tilbage til Europa eller Nordamerika for i ro at nyde frugten af deres forbryderiske virksomhed.

Og da de hørte, at commodore Dupont havde i sinde snart at rømme Florida, mente brødrene, at der da ville frembyde sig en gunstig lejlighed til at berige sig, og at de abolitionistisk-sindede plantere skulle komme til at undgælde for de par uger, unionshæren havde okkuperet landet. De ville derfor se tiden an. Var de først i Jacksonville, kunne de med lethed ved hjælp af deres meningsfæller atter opnå den stilling, de var blevet hævet til ved et oprør, og som et nyt oprør kunne give dem tilbage.

De havde imidlertid en sikker udvej til at erhverve, hvad der manglede dem i rigdom: de behøvede blot at give lille Dy tilbage til hendes bedrøvede forældre.

For at løskøbe sit barn ville James Burbank have afstået hele sin formue og desuden forpligtet sig til ikke at anlægge sag mod Texar, men i tvillingbrødrenes sjæl var hævnfølelsen endnu mægtigere end egennytten. De tragtede ganske vist efter rigdom, men dog i endnu højere grad efter at få hævn over familien Burbank, inden de forlod Florida.

Ved synet af de to brødre gik hele sammenhængen pludselig op for Zermah. I sin forbavselse stod hun som forstenet med den lille pige på armen. Opholdet i det større værelse havde imidlertid skaffet barnet luft, og kvælningsanfaldet var heldigt overstået.

Men Zermah, der så uventet var kommet til at stå ansigt til ansigt med de to brødre og derved havde opdaget deres hemmelighed, havde også i samme øjeblik fældet dødsdommen over sig selv.

28. Zermah skrider til værket

Det var første gang siden deres barndom, at tvillingbrødrene befandt sig sammen med en tredje person, som i dette tilfælde desuden var deres bitreste fjende. De havde al deres selvbeherskelse nødig for ikke på stedet at falde over hende og dræbe hende, for at hun ikke skulle røbe deres hemmelighed.

Den stakkels lille Dy klyngede sig forskrækket til Zermah og hviskede:

"Å, jeg er så bange! ... så bange!"

På et vink af Texar greb Squambo Zermah ved armen og puffede hende tilbage i det lille værelse, hvorpå han lukkede døren i lås efter hende.

Da han vendte tilbage til det forreste værelse, viste udtrykket i hans ansigt, at han ville være i stand til at udføre hvilken som helst befaling, brødrene Texar ville give ham.

Zermah lagde barnet ned på strålejet og segnede derpå selv om i en krog af værelset. Men hun tog sig snart sammen og gik atter hen til døren for at høre, hvad der blev sagt angående den skæbne, der ventede hende. Uheldigvis havde brødrene sammen med Squambo forladt værelset, og Zermah gik følgelig glip af deres samtale, der faldt således:

"Zermah må dø!"

"Ja, for det er ude med os, hvis hun undslipper, eller unionstropperne kommer hertil. Hun må dø!"

"Nu straks," svarede Squambo og vendte sig mod wigwammen, idet han drog sin kniv. Men den ene Texar holdt ham tilbage.

"Vi må vente lidt," sagde han, "indtil vi har fået fat i en anden plejerske til barnet. Lad os imidlertid gøre os vor stilling klar. I følge ordre fra Dupont afsøger et detachement unionstropper i dette øjeblik cypresskoven. Vi må undersøge den del af skoven, der ligger nærmest søen. Det er jo muligt, at detachementet slet ikke kommer ad denne kant. Skulle det ske, er det tidsnok at flygte. Kommer de imidlertid ikke komme herhen, bliver vi, hvor vi er, og lader dem drage længere sydpå. Så har vi dem i vor magt, for vi får da tid til at trække de adspredte tropper af militsen sammen. Så er vi mandstærke, og i stedet for at flygte kan vi optræde som forfølgere. Vi vil let kunne afskære dem tilbagetoget, og denne gang skal ikke en eneste slippe levende fra det."

I betragtning af omstændighederne syntes det virkelig også at være det fornuftigste de kunne gøre. Allerede næste dag skulle der foretages en rekognoscering, og deraf ville det fremgå, om de skulle forblive på øen Carneral eller trække sig tilbage i retning af Kap Sable. Men hvilket udfald rekognosceringen end fik, skulle Squambo ved et dolkestik sikre dem Zermahs tavshed.

"Hvad pigebarnet angår," sagde en af brødrene, "så er det fordelagtigst for os selv at holde liv i hende. Hun har ikke kunnet se til bunds i sagen som Zermah, og hun kan tjene os som løsepenge, hvis vi skulle falde i hænderne på Howick. James Burbank vil gå ind på alle de betingelser, vi opstiller, og ikke alene skaffe os frigivelse for straf, men også betale hvilken som helst løsesum vi forlanger for at frigive hans barn."

"Blot barnet ikke bukker under, når Zermah er død," bemærkede Squambo.

"Nej, vi skal nok sørge for hende," svarede Texar, "og skaffe en indianerkvinde til at pleje hende."

"Nå ja, det gælder frem for alt om at gøre Zermah uskadelig."

"Hvordan det end går, skal hun snart være gjort uskadelig."

Hermed ophørte samtalen, og brødrene gik atter ind i wigwammen.

Den stakkels Zermah tilbragte en skrækkelig nat. Det var ikke tanken om hendes nærforestående død, der ængstede hende, men hun gruede for, hvorledes det ville gå Dy, når hun kom i de hårdhjertede og grusomme menneskers magt. Selv om de af egennyttige bevæggrunde søgte at holde liv i barnet, ville hun dog måske omkomme, når Zermah ikke længere tog sig af hende.

Hun kom derfor også stadig og næsten mod sin vilje tilbage til tanken om at flygte, før Texar havde skilt hende fra barnet.

Hun benyttede den lange, sørgelige nat til at overtænke sin plan. Af den samtale hun havde hørt, fremgik det, at næste dag ville den ene af brødrene foretage en rekognoscering. Og da der var mulighed for, at de kunne støde på et detachement af unionstropperne, ville Texar naturligvis være ledsaget af hele sit personale og de af hans tilhængere, som broderen havde bragt med sig. For ikke at blive genkendt og vel også for tillige at holde øje med wigwammen ville den nysankomne broder sandsynligvis blive alene tilbage på øen. Det øjeblik ville Zermah benytte til at flygte. Måske kunne hun være så heldig at få fat i et eller andet våben, som hun uden betænkning ville gøre brug af, hvis hun blev opdaget.

I løbet af natten anstrengte Zermah sig forgæves for at gøre sig rede for de forskellige lyde hun hørte på øen, idet hun

bestandig håbede, at kaptajn Howick ville indtræffe med sin trop og bemægtige sig Texar.

Lidt før dag vågnede Dy, styrket af nogle timers søvn.

"Kommer moder snart?" spurgte barnet.

"Ja, min engel! ... Måske vi allerede i dag er langt herfra."

"Men de mænd, jeg så i nat ...?"

"Så du rigtigt på dem?" spurgte Zermah.

"Ja. Men jeg blev så bange for dem."

"Lagde Du mærke til, hvor de lignede hinanden?"

"Ja, Zermah."

"Husk da på at sige til din fader, at der er to brødre, to der hedder Texar, og at de ligner hinanden så meget, at man ikke kan kende forskel på dem."

"Men det må du også sige."

"Ja, naturligvis ... Men hvis jeg ikke skulle være til stede, så må du ikke glemme at sige det."

"Hvorfor skulle du ikke være til stede?" spurgte Dy og slyngede sine små arme om halsen på Zermah ligesom for bedre at holde fast på hende.

"Jo, det er jeg også nok ... Men siden vi skal foretage sådan en lang rejse, så må du have lidt frokost at styrke dig på. Nu skal jeg komme med den."

"Du spiser da med?"

"Jeg spiste, mens du sov. Jeg er ikke mere sulten."

I sin ophidsede tilstand ville det ikke have været Zermah muligt at få en bid ned. Da barnet havde spist, lagde hun sig atter på sit stråleje.

Zermah stillede sig foran en sprække i væggen og iagttog opmærksomt, hvad der foregik udenfor huset.

Der blev gjort tilberedelser til afrejsen, men kun den ene af brødrene skulle lede rekognosceringen i cypresskoven. Den anden, som ingen havde bemærket, holdt sig skjult enten i wigwammen eller på et afsides sted af øen.

Således tænkte i det mindste Zermah, der vidste, hvor ængsteligt de vågede over deres hemmelighed. Hun formodede, at den tilbageblevne skulle holde øje med hende og barnet.

Det viste sig snart, at hun ikke tog fejl. Hen ad klokken ni om formiddagen stod hele troppen, i alt omtrent halvtreds mand, beredt til at rykke ind i skoven, hvad der tog temmelig lang tid, da prammen kun kunne rumme fem-seks mand ad gangen.

Texar var den sidste, som blev sat over sammen med en af støverne, der skulle benyttes ved rekognosceringen. På et vink af sin herre vendte den anden hund tilbage til wigwammen, der, som det syntes, var betroet udelukkende til dens bevogtning.

Et øjeblik efter så Zermah Texar gå op ad den modsatte bred, hvor han standsede for igen at opstille sin trop, hvorpå de alle med Squambo og hunden i spidsen forsvandt mellem de høje siv ved indgangen til skoven. En af slaverne havde sandsynligvis bragt prammen tilbage, for at ingen skulle kunne komme over til øen. Da Zermah imidlertid ikke kunne få øje på ham, antog hun, at han var gået langs med kanalen.

Hendes beslutning var nu fattet.

Dy var netop vågnet. Det stak Zermah i hjertet at se hendes lille afmagrede skikkelse iført de gamle, forslidte klæder.

"Kom nu, min engel!" sagde Zermah.

"Hvor skal vi hen?" spurgte barnet.

"Vi skal ud i skoven ... Der træffer vi måske din fader og din broder ... Du er da ikke bange?"

"Jeg er aldrig bange, når du er med," svarede den lille pige.

Zermah lukkede forsigtigt døren op. Hun havde ikke hørt nogen røre sig i værelset, og antog derfor, at Texar ikke befandt sig i huset.

I værelset var der heller ingen.

Zermah så sig hurtigt om efter et eller andet våben, som det var hendes faste beslutning, at gøre brug af, hvis nogen forsøgte at holde hende tilbage. På bordet lå der en af de store knive, som indianerne benytter til jagt. Den greb hun og skjulte den under sin kjole. Hun tog også så meget tørret kød, at hun og barnet havde nok til et par dage.

Men nu gjaldt det om at slippe ud af wigwammen. Gennem sprækkerne i væggen kiggede Zermah ud ad kanalen til. Der viste sig ikke et eneste levende væsen på denne side af øen, ikke engang den af de to hunde, der skulle holde vagt ved wigwammen.

Hun prøvede nu på at åbne døren, men den var låset udvendig fra.

Hun vendte derfor sammen med barnet tilbage til sit værelse. Nu havde hun kun den udvej at benytte hullet, som hun allerede delvis havde fået åbnet i hyttens væg. Hun gav sig straks i færd med at udvide det.

Det gik let nok for sig ved hjælp af den store kniv, som hun skar halmen og rørene over med, så sagte og lydløst som vel muligt.

Hun frygtede nu kun for at hunden, som var blevet tilbage på øen, skulle kaste sig over hende og barnet, så snart de kom

udenfor huset. Det ville være omtrent det samme som at stå ansigt til ansigt med en tiger.

Hun havde imidlertid intet valg. Da derfor åbningen var stor nok, slyngede hun armen om den lille pige, som gengældte hendes kærtegn og kyssede hende heftigt. Barnet havde forstået, at de måtte flygte og ikke havde anden udvej end gennem hullet i væggen.

Zermah lod sig glide ud af åbningen. Hun så sig om til alle sider og lyttede, men alt var stille. Nu kom Dy frem af hullet.

Da lød der med et en heftig gøen, heldigvis på vestsiden af øen. Zermah greb barnet. Hendes hjerte bankede, som om det skulle briste … Hun turde ikke anse sig for nogenlunde sikker, før hun havde fundet et skjulested mellem sivene på den modsatte bred af kanalen.

Det farligste ved hele undvigelsen var imidlertid at slippe over den åbne plads mellem huset og kanalen uden at blive bemærket af Texar eller den slave, som var blevet tilbage på øen.

Til højre for wigwammen fandtes der heldigvis et tæt buskads, som strakte sig helt ned til kanalen, kun en otte-ti meter fra det sted, hvor prammen havde sin plads.

Zermah besluttede øjeblikkelig at tage vejen gennem buskadset, hvis grene skjulte de to flygtninge. Hundens gøen lod sig ikke mere høre.

Det var imidlertid temmelig vanskeligt at trænge sig frem gennem buskadset, der var meget tæt. Zermahs hænder og klæder var snart aldeles forrevne. Men hun ænsede det ikke, når blot hun kunne beskytte barnet mod de lange og skarpe torne. Det kunne dog ikke undgås, at den lille pige fik nogle rifter på hænder og arme, men Dy hverken skreg eller beklagede sig.

Skønt afstanden var forholdsvis kort – omkring en hundrede meter i det højeste – varede det dog næsten en halv time, før hun nåede ned til kanalen.

Hun stod da stille og kiggede gennem sivene, først op mod huset og derpå over mod skoven.

Der var ikke et eneste menneske at se under de høje træer på øen. På den modsatte bred sås heller intet til Texar og hans trop, som måtte befinde sig tre-fire kilometer dybere inde i skoven. Såfremt de ikke stødte på unionstropperne, ville de ikke komme tilbage før om nogle timer.

Zermah kunne dog ikke antage, at man havde ladet hende blive alene tilbage i wigwammen, og det var heller ikke sandsynligt, at den Texar, som var ankommet dagen forud sammen med sine tilhængere, skulle have forladt øen om natten, eller at hunden var fulgt med ham. Zermah havde jo desuden hørt den gø, den måtte altså endnu opholde sig på øen. Hun kunne hvert øjeblik vente at se både manden og hunden og måtte derfor hastigt søge over til cypresskoven.

Medens Zermah iagttog Texars og hans ledsageres bevægelser, havde hun dog ikke kunnet se prammen, da den satte over kanalen, hvis vandflade til dels skjultes af de høje og tætte siv.

Hun formodede, at en af slaverne havde ført den tilbage for at sikre wigwammen, hvis kaptajn Howick skulle have omgået Texars trop.

Hvis prammen derimod var blevet liggende ved den modsatte bred for i nødstilfælde hurtigst muligt at føre Texar over, måtte hun blive tilbage på øen og søge at skjule sig, indtil Texar var draget bort for at søge sig et nyt tilflugtssted, hvad

han dog næppe ville gøre uden først at forsøge på at bemægtige sig Zermah og barnet igen. For at komme over kanalen måtte hun have fat i prammen. Derfor listede hun sig fire-fem meter længere ned mellem sivene, men så da, at den lå ovre ved den modsatte bred.

29. De to brødre

Hun befandt sig i en fortvivlet stilling, for hvorledes skulle hun nu komme over? Selv en dristig svømmer ville ikke uden livsfare kunne vove forsøget. Kanalen var vel kun tredive-fyrre meter bred, men uden båd var det umuligt at komme over. Hist og her stak en slange hovedet op af vandet, og man kunne se mange flere smutte rundt mellem vandplanterne.

Dy, der var ude af sig selv af angst, klyngede sig op til Zermah. Havde det blot været den trofaste slavinde muligt at frelse barnet, ville hun uden betænkning have kastet sig ud midt iblandt det hæslige kryb.

Men her var intet andet at gøre end bønfalde Forsynet, der som oftest benytter en tilfældig omstændighed til at gennemføre sin plan. Zermah knælede derfor ned ved kanten af vandet og anråbte Himlen om hjælp.

Hvert øjeblik kunne hun vente, at nogle af Texars kammerater kom frem i udkanten af skoven, og hvis den Texar, som var blevet tilbage på øen, vendte hjem til wigwammen og ikke fandt Dy og Zermah der, ville han naturligvis søge efter dem.

"Fader i Himlen," udbrød Zermah, "forbarm dig over os!"

I det samme faldt hendes blik over på den modsatte bred, hvorfra en træstamme kom drivende med strømmen. Ved hjælp af den kunne hun måske slippe over kanalen, for nogle meter længere nede blev strømmen ved en fremspringende odde på ny drevet over mod cypresskoven. Men selv i det uheldigste

tilfælde, at stammen blev ført tilbage til øen, ville flygtningenes stilling ikke være mere fortvivlet end den nu var.

Næsten instinktmæssigt ilede Zermah hen til stammen. Havde hun tænkt sig om, ville det måske være faldet hende ind, at det vrimlede med slanger i vandet, og at træstammen kunne blive hængende fast i vandplanterne midt ude i kanalen. Dog, hellere alt andet end blive på øen. Med Dy på armen klamrede Zermah sig derfor fast til træets grene og lod sig drive med strømmen, som snart førte dem over til den modsatte bred.

Zermah søgte så vidt muligt at dække sig bag træets grene, skønt hun hverken hørte eller så nogen i nærheden. Var hun først over kanalen, fandt hun vel nok et skjulested, indtil det blev mørkt, så at hun ubemærket kunne komme ind i skoven. Hun begyndte på ny at håbe og ængstede sig ikke synderligt for slangerne, som med opspilet gab svømmede på begge sider af træstammen og smuttede ind mellem de nederste grene. Dy lukkede forfærdet øjnene, Zermah holdt hende beskyttende ind til sig med den ene hånd, mens hun i den anden havde kniven beredt, som hun ville vende mod uhyrerne, hvis de kom alt for nær. De dristede sig dog ikke til at angribe, hvad enten de nu blev skræmt af kniven eller kun var farlige i selve vandet.

Omsider nåede træstammen midt ud i kanalen, hvorfra strømmen drejede af over mod skoven. Inden et kvarters forløb ville den støde an mod den modsatte bred, og hvor store farer der endnu ventede hende, håbede Zermah dog her at være undsluppet Texars magt.

Da lød der pludselig en rasende gøen ovre fra øen, og næsten i samme øjeblik kom en hund springende ned til vandet.

Zermah så, at det var den støver, som Texar havde ladet blive tilbage, for at den skulle holde vagt ved wigwammen.

Rasende og med gnistrende øjne stod den parat til at springe ud mellem slangerne, som svømmede rundt i vandet.

I samme øjeblik trådte en mand frem ved kanten af vandet.

Det var den af brødrene Texar, som var blevet tilbage på øen og nu ilede til, hidkaldt af hundens gøen.

Da han opdagede, at Dy og Zermah sejlede bort på træstammen, kendte hans raseri ingen grænser. Han kunne ikke sætte efter dem, siden prammen lå ovre ved den modsatte bred, og til at forhindre deres flugt havde han intet andet middel end at skyde på Zermah, hvorved han tillige udsatte sig for at dræbe barnet.

Texar lagde dog an og sigtede på Zermah, som søgte at dække barnet med sit legeme.

Da sprang hunden, som grebet af et pludseligt raseri, ud i kanalen. Texar besluttede at afvente, hvad den kunne udrette.

Hunden nærmede sig træstammen, og Zermah greb fast om sin kniv for at kunne støde den i dyrets bryst … Men det behøvedes ikke …

Næppe var hunden kommet ned i vandet, før slangerne snoede sig om den, og trods de kraftige bid, den besvarede deres angreb med, trak de den dog med til bunds.

Texar måtte være øjenvidne til hundens død uden at kunne bringe den hjælp, og Zermah var ved at undslippe.

"Så dø da!" råbte han og skød på hende.

Men træstammen var allerede nået over til den modsatte bred, og kuglen strejfede kun Zermahs skulder.

Med den lille pige på armen sprang hun i land og forsvandt mellem sivene for derfra at begive sig ind i cypresskoven.

Nu havde hun vel intet mere at befrygte af den Texar, som var blevet tilbage på øen, men hun var dog endnu udsat for at falde i hænderne på den anden broder.

Hun ilede derfor med at komme så langt bort som muligt fra øen Carneral. Så snart det blev mørkt, ville hun gå i retning af Lake Washington. Med anspændelse af hele sin fysiske og moralske kraft mere løb end gik hun, bærende på Dy, hvis små fødder ikke kunne udholde at løbe på den ujævne grund, hvor der snart fandtes hængedynd, som gyngede under flygtningenes fødder, og snart store trærødder, hun hvert øjeblik ville være faldet over.

Zermah vedblev derfor at bære sin kære byrde, som slet ikke lod til at tynge på hende. Engang imellem stod hun stille, egentlig mere for at lytte end for at hvile. Det forekom hende, at hun hørte Texars anden støver gø, og at der faldt skud langt borte. Men hun kom snart til den overbevisning, at disse lyde kun hidrørte fra spottefuglens skrig eller fra de tørre grene, som ved luftens påvirkning sprang med et knald som fra en pistol, og hun ilede da atter videre. Hun var så fuld af håb, at hun rent lukkede øjnene for de farer, som endnu kunne true hende, før hun nåede St. Johns kilder.

I henved en time gik hun således stadig mod øst for at komme i nærheden af kysten ved Atlanterhavet. Hun antog med rette at eskadrens skibe måtte krydse langs kysten for at kunne optage det detachement, som var udsendt under kaptajn Howicks kommando. Det var jo tænkeligt, at nogle af chalupperne lå på observation ved kysten.

Men på en gang standsede hun, for hun hørte tydeligt inde fra skoven en rasende gøen, som hurtigt nærmede sig, og hun kunne på glammet kende, at det var en af de støvere, som havde holdt vagt ved blokhuset.

"Hunden har fundet vort spor," tænkte hun, "og Texar kan nu ikke være langt borte."

Et par skridt derfra fik hun øje på en gammel, hul cypres, hvis stamme var næsten helt dækket med slangerod og slyngplanter.

Hun skjulte sig og barnet i den hule stamme.

Men støveren var på sporet af dem og stod kort efter foran træet.

Den gøede rasende og sprang op ad træet. Zermah drev den tilbage med sin kniv.

Da lød der fodtrin og forvirret støj og råben, og Zermah genkendte Texars og Squambos stemmer.

Texar og hans ledsagere flygtede ned mod søen for at undgå Unionens tropper, som de uventet var stødt på i cypresskoven. Detachementet var Texar for mandstærkt, og derfor ilede han med at lægge vandet mellem sig og unionstropperne, der ingen fartøjer havde og derfor ikke straks kunne sætte over kanalen. Den derved vundne frist ville Texar benytte til at komme over til den modsatte side af øen, hvorfra han ved mørkets frembrud håbede at kunne slippe bort i prammen.

Da Texar og Squambo nåede hen til cypressen, hvor hunden endnu stod og gøede, så de, at jorden var rød af blod, som flød ud af et sår i hundens side.

"Nej se dog! ... se!" udbrød indianeren.

"Hunden er såret," svarede Texar.

"Ja, den har for nylig fået et knivstik … Blodet er endnu ganske varmt."

"Hvem kan have gjort det?"

I samme øjeblik styrtede hunden på ny hen imod træet, og Squambo fulgte efter den. Han trak slyngplanterne til side og udbrød:

"Zermah!"

"Og barnet!" tilføjede Texar. "Hvorledes har de dog kunnet flygte?"

"Zermah er dødsens!"

Squambo rev kniven ud af hånden på Zermah og trak hende med et så voldsomt ryk ud af træet, at hun tabte barnet ned mellem alle de uhyre store bægersvampe (pezizer), der findes så mange af i cypresskovene.

Idet barnet trillede ned mellem svampene, sprang en af dem med et knald, og luften blev fuld af støv. Der påfulgte nu øjeblikkelig en almindelig eksplosion, og knald fulgte på knald, som om der blev afbrændt et storartet fyrværkeri.

Texar og Squambo, som var aldeles blændede af det løsslupne sporestøv, der sved dem i øjnene, måtte give slip på Zermah. Heldigvis lå både hun og den lille pige på jorden og undgik derved at komme i berøring med svampene, som eksploderede oven over dem.

Omsider satte støvet sig, og Zermah kunne nu ikke længere undgå Texar …

Da knaldede det atter – men det var virkelige geværskud.

Det var Unionens tropper, der angreb Texars bande, som snart blev nødsaget til at overgive sig til kaptajn Howick.

Imidlertid havde Texar atter grebet fat på Zermah og stødt hende sin kniv i brystet, idet han råbte til Squambo:

"Flygt! ... Flygt med barnet!"

Indianeren havde allerede grebet barnet og var på vej ned mod søen. Da faldt der et skud, og Squambo styrtede død til jorden. Gilberts kugle havde ramt ham i hjertet.

Nu var de alle til stede, James og Gilbert Burbank, Edward Carrol, Perry, Mars, slaverne fra Camdless Bay og kaptajn Howicks marinesoldater, som omringede Texar og hans ledsagere, der havde samlet sig om Squambos lig.

Enkelte af banden var undsluppet til øen Carneral, men det gjorde intet til sagen. Den lille pige var hos sin fader, der holdt hende så fast, som om han frygtede for, at nogen atter skulle vriste hende fra ham. Gilbert og Mars prøvede at bringe Zermah til live. Hun åndede vel endnu, men kunne ikke tale. Mars støttede hendes hoved, talte til hende og kærtegnede hende.

Omsider slog hun øjnene op og så da, at Dy var hos sin fader. Hun genkendte også Mars og smilede til ham, men så faldt hendes øjne atter til.

Mars fik i det samme øje på Texar. Han fo'r som en rasende ind på ham og gentog sit:

"Jeg slår Texar ihjel!"

"Vent lidt, Mars," sagde kaptajn Howick, "retten må have sin gang."

Han henvendte sig derpå til Texar med spørgsmålet:

"Er De Texar fra den Sorte Vig?"

"Jeg nægter at svare," sagde Texar.

"James Burbank, løjtnant Gilbert, Edward Carrol og Mars kender Dem."

"Det er meget muligt."

"De skal skydes."

"Vær så god."

Til største forundring for dem alle hørte de nu Dy sige til mr. Burbank:

"Far, der er *to* brødre. ... to slemme brødre, og de ligner hinanden ..."

"To brødre ...!"

"Ja ... Zermah pålagde mig at sige det til dig ..."

Ingen af dem forstod, hvad meningen egentlig var med barnets besynderlige tale. Men forklaringen kom snart og på en meget overraskende måde.

I det øjeblik nemlig, da Texar var blevet stillet op mod et træ og eksekutionspelotonen marcherede frem, kom en mand løbende og stillede sig ved siden af den dødsdømte.

Det var den anden Texar, som flygtningene, der var vendt tilbage til øen Carneral, havde underrettet om, at hans broder var taget til fange.

Ved at se den påfaldende lighed mellem de to brødre begreb de tilstedeværende meningen af den lille piges ord, og det gik omsider op for dem, hvorledes Texar altid havde været i stand til at dække sig og sine mange forbrydelser bag de uforklarlige alibier.

Den anden Texars uventede fremtræden forhalede imidlertid udførelsen af commodorens ordre, ifølge hvilken den øjeblikkelige dødsstraf kun skulle anvendes på ophavsmanden til overfaldet på Unionens chalupper, hvorimod anstifteren af

bortførelsen og angrebet på Camdless Bay skulde føres til St. Augustine, hvor sagen på ny skulle frem for domstolene, som uden tvivl ville dømme ham til døden.

Der var imidlertid al grund til at anse brødrene for lige ansvarlige for den lange række forbrydelser, som de ustraffet havde begået.

For at blive på lovens grund mente kaptajn Howick dog, at han først burde spørge dem om, hvilken af dem, der var ophavsmand til overfaldet på chalupperne.

Brødrene Texar besvarede hverken dette eller nogle af de følgende spørgsmål, som han rettede til dem.

Zermah var den eneste, der kunne bringe lys i sagen, for den af brødrene, som havde været ved den Sorte Vig den to og tyvende marts kunne ikke være ophavsmanden til det overfald, som samme dag blev begået i det sydlige Florida. Hun havde et sikkert tegn, hun kunne genkende anstifteren af bortførelsen på.

Støttet til sin mands arm kom hun nu frem og sagde med næppe hørlig stemme:

"Ophavsmanden til bortførelsen er tatoveret på den venstre arm ..."

Ved disse ord smilede brødrene hånligt og fremviste samtidigt deres venstre arm, der hos dem begge var tatoveret ganske nøjagtigt med samme mærke.

Da dette kendetegn heller ikke hidførte nogen oplysning, sagde kaptajn Howick:

"Ophavsmanden til overfaldet på chalupperne skal skydes ... Hvem af jer er den skyldige?"

"Det er jeg," svarede brødrene på en gang.

Soldaterne tog nu sigte, der hørtes et knald, og hånd i hånd segnede begge brødrene til jorden.

Således endte disse to skyldbetyngedes liv, der kun havde været en lang række forbrydelser, som de, takket være deres store lighed, i så mange år ustraffet havde kunnet begå. Broderkærligheden var den eneste menneskelige følelse, deres hjerte nogensinde havde rummet.

30. Slutning

Imidlertid fortsattes borgerkrigen med afvekslende held, indtil omsider general Grant vandt en afgørende, men blodig sejr over de konfødererede tropper. Af de firs tusinde mand, som førtes i ilden, var ved kampens slutning tyve tusinde enten dræbte eller sårede.

James Burbank og hans ledsagere modtog efterretningen om dette dagen efter deres hjemkomst til Castle House, som de vendte tilbage til den syvende april.

Efter brødrene Texars henrettelse var nemlig James Burbank og hans lille trop fulgt med kaptajn Howick, som førte sit detachement og fangerne ned til kysten, hvorfra et af flotillens fartøjer bragte dem til St. Augustine. I Picolata gik de ombord i en kanonbåd, som landsatte dem i Camdless Bay.

Alle familiens medlemmer var nu atter samlede i Castle House – endog Zermah, som næsten var helbredet efter sit sår – og deres glæde var ubeskrivelig.

Herefter ville de kunne leve uden at ængste sig for de to uslinge, der havde tilføjet dem så meget ondt. Og selv om commodore Dupont trak sine kanonbåde tilbage og rømmede Jacksonville, ville abolitionisterne i Florida ikke have noget at befrygte af secessionisternes parti.

Enkelte familier flygtede vel til Port Royal eller New York, men James Burbank fulgte ikke deres eksempel. Negrene var vendt tilbage til Camdless Bay – ikke som slaver, men som frie mænd – og med deres bistand kunne han forsvare sin plantage. Desuden vendte krigen sig afgjort til fordel for Nordstaterne,

og herved fik Gilbert lejlighed til at gøre et længere ophold i Castle House og fejre sit bryllup med Alice Stannard.

Arbejdet på plantagen var snart i fuld gang, og der var ikke mere tale om at udjage de frigivne slaver nu, da Texar og hans partifæller ikke længere ophidsede befolkningen. De langs kysten stationerede kanonbåde ville desuden snart atter have genoprettet ordenen i Jacksonville.

Ved proklamationen af første januar 1863 ophævede præsident Lincoln slaveriet i alle de Forenede Stater. Krigen endte imidlertid først den niende april 1865, da general Lee overgav sig med hele sin armé til general Grant efter en kapitulation, som var lige hæderlig for begge parter.

I fire år havde borgerkrigen hærget de Forenede Stater. Den havde kostet to milliarder syv hundrede millioner dollars og berøvet over en halv million mennesker livet, men slaveriet eksisterede ikke mere i hele Nordamerika, og unionen mellem Nord- og Sydstaterne var hermed for stedse sikret.

Om "Nord mod Syd"

Forfatter: Jules Verne (1828-1905).
Org.udgave: *Nord contre Sud*, føljeton i *Magasin d'éducation et de récréation* 1. januar – 1. december 1887, bogudgave samme år J. Hetzel & Cie, Paris.
Denne udgave efter: Jules Verne: *Nord mod Syd.* På Dansk ved J. Gøtzsche. Andr. Schous Forlag. København 1888.
Oversætter: J. Gøtzsche (ant. Julie Gøtzsche (1828-1913)).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Léon Benett (1839-1916): *Le commodore Dupont venait de paraître* fra udgaven Voyages Extraordinaires/Collection Hetzel, Paris 1887.

ISBN 978-87-7628-370-4
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-595-2 (Ølstykke 2018).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:

Secessionskrig: Benævnelsen stammer fra de 11 slavestaters udtrædelse (secession) af den nordamerikanske union

Note 2:

Hundrede (danske) mil: I den franske original angives 450 miles eller 180 lieues, som ligesom hundrede danske mil svarer til lidt over 700 km. På moderne kort er der dog kun omkring 425 km. ad landevejen fra Jacksonville til Okeechobee-søen. *Red. anm.*